

65 92v AP433

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

**ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΣΑΠΟΥΝΙ**

EDELWEISS

Είνε τα τέσσα-
ρα απαραίτητα και ά-
παράμιλλα είδη της
τουαλέτας.

Μιά δοκιμή θα σ'αξίσει. Παράγγελλται
εις όλα τα Φαρμακεία, Κεντρική 'Απο-
θήκη: Στάδιου 15, Φαρμακείον Μ. Νέστα.
Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, 'Ομόνοια.

Κάθε κομψή Κυρία δέν πρέπει νά βια-
σθῇ γιά τὰ καλοκαιρινά της φορέματα.
'Ας ἐπισκεφθῇ τόν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ**
τῆς διπλωματούχου μεδίστας

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Ἐὰ εὖρη ὅλα τὰ τελευταία μοντέλλα
τῆς θερινῆς σαϊζόν με χάρι, Παριζιάνικο
γεύστο και τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεικταί παραγγελίαί και ἀπό
τάς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρον.

FLY-TRAP

**ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ**

Αρωματικόν έντομοκτόνον
Έξολοθρεύει. Μύρμες, κοινούτσια
κορεούς, γύλους, κατσαρίδες κτλ.

ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΔΕ ΘΕΟΔΩΡΩΝ 5 & 6

Η απόγνωση του στόματος

Κάτω τη γλώσσα
τὴν ἔχουν. Τὰ κιτρινωμένα δόντια ἀσπάζονται
θε χάρι. Δύνασθε ν' ἀλλάγητε κ' ἀπὸ τὰ δυὸ μὲ μίαν μόνον
χρῆσιν τῆς θαυμασίας ὀδοντοκρέμας Χλωροδόντ. Τὰ δόντια σας
θὰ γίνουν σιλικόνά σάν φιλιτσίνα. Μία δοκιμή πείθει. Ἀποστεί-
λατέ μας τὴν παρούσαν ἀγγελίαν ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου ἐν-
κολλώντας 40 λεπτόν γραμματόσημον. Θὰ λάβετε δωρεάν ἐν-
δοκιμαστικὸν σωληνάριον, τὸ ὁποῖον ἀρκεῖ δι' ἐπανηληθμένας χρῆ-
σεις. Γεν. Ἀντίρ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθή-
ναι.

Σημειώσατε τὴν διεύθυνσιν σας:

**ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ"**

Ἀποφεύγετε τὰ πελιδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρας
ιαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνικά
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλεων Αἰδηψοῦ-Νεφελ-
ῶν-Λουτρακίου-Υπάτης, ἀνακληροῦν τελείως τὰ
ιαματικά λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερμένων ἱαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελειεῖ ἀνακίνησις.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-5 μ.μ.

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Ἡ CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα λεμόνια, τὰ
ἀντικαθιστᾷ τελείως.

Ἐνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ 20 λεμόνια.
Πωλεῖται στὰ κεντρικά Φαρμακεία πρὸς δραχμὰς 7.
Κεντρικὴ παρακαταθήκη: Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Πλατεία Ὁμονοίας.

**ΚΡΕΜΑ
ΓΚΑΣΤΟΝ**

Καθαρίζετε τὸ πρόσωπόν
σας ἀπὸ τῆς φακίδος, παν-
δες καὶ ἡλικιωμένα μετὰ τῆς

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ με-
γάλα Φαρμακεία.
Διαρκὴς παρακαταθήκη.
Φαρμακείον Γ. ΑΛΕΞΙ-
ΟΥ, Ἀθῆναις 64.

Διὰ περισσότερας πληρο-
φορίας ἢ κ. Γκαστόν δεχεται
δωρεάν κάθε φιλικὸν Κύ-
ριαν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον ἐρ-
γαστήριόν της ἐκαστὸν Σάβ-
βατον ἀπόγευμα.
Παλαιὸν Πελοῦγον, ἀ-
ριθμὸς 105 β.
(Παρὰ τὴν Σχολὴν Εὐ-
ελπίδων).

ΣΗΜΑ
ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΣ

Εἰδικὸς Ἱατρός

Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμόζων
τὴν ἀνώδυνην ὀλιγοήμερον ἀποτο-
μῆν τῶν ἔξων
ΜΟΡΦΙΝΗΣ ΚΑΙ ΗΡΟΪΝΗΣ
Ἱατρείον: ὁδὸς Κάνιγγος 8.
10-12 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

Τὴν πῶς μεγάλη ἐπιτυχία ἔχει ἐ-
κείνη πὺξ βάφει τὰ φορέματά της
μὲ τὰς Γερμανικὰς βαφὰς ARTI.

**ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ**

Ἐγὼ ἐργαζόμουν στὸ γραφεῖο μου. Ἐξάφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα
καὶ μπαίνει ὁ ἀδερφός μου ὁ Θανάσης. Μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὴ
δουλειά του. Μοῦ λέει:

— Πάλι πονοκέφαλο ἔχει ἡ μητέρα.
— Καὶ αὐτὸ σὲ ἀνησυγεῖ; τοῦ ἀπάντησα, ἐξακολουθώντας πάντα
τὴ δουλειά μου.
— Καὶ βέβαια μὲ ἀνησυγεῖ, τί εἶδους πονοκέφαλος εἶνε αὐτός,
τρὶς μέρες τώρα, χωρὶς διακοπὴ; Κάτι θὰ συμβαίνει.
— Τί συμβαίνει; Ἐνῶς πονοκέφαλος δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ποτὲ
περισσότερο ἀπὸ ἓνας πονοκέφαλος!
— Μακάρι νάμην ἔτσι, ὅπως τὸ λές, μὰ ἐγὼ λέω, καλοῦ—κακοῦ,
νὰ ρωτήσουμε καὶ τὸν γιατρό.
— Καὶ δὲν τὸν φωνάζεις! Ὅχι γὰρ τίποτε
ἄλλο, μὰ γὰρ νὰ σοῦ φύγῃ ἐπὶ τέλους κάθε
κακή ἰδέα.

Ὁ ἀδερφός μου ξανάβλεψε τὴν πόρτα καὶ
ἐγὼ ἐξακολούθησα τὴ δουλειά μου. Μὰ σὲ λί-
γο, σὺν νὰ μὴ μποροῦσα πιά νὰ ἐργασθῶ,
σὺν νὰ μ' ἐρωγῶν καὶ μὲνα τὰ φρέδια, ση-
κώθηκα καὶ πῆγα μέσα στὴν κἀμαρα τῆς μη-
τέρας. Ἦσαν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι, ντυ-
μένη ὅπως.

— Πάλι τὰ ἴδια, μητέρα;
— Ὅσο χρόνον εἶμαι, πρώτη φορὰ, παι-
δά μου, μὴ ἔγχε ἓνα τέτοιο. Δὲ σοῦ λέω,
ἀ' εἶπα πονοκέφαλος, μὰ μὴ κρατοῦσε με-
ρὶς ὥρες, ἀλλ' αὐτὸ τὸ κακό! Πάνε τρεῖς
μέρες σήμερα.

— Ἐ, ἤσυχασε, ὁ Θανάσης τώρα πάει γὰρ
τὸν γιατρό. Αὐτὸς θὰ μὰς πῇ τίποτε.

— Δὲ βαρύνεσαι! Καὶ τί ἔχουν οἱ γιατροί,
παῖδά μου; Τί θὰ κάνουν; Θὰ περάσῃ. Εἶνε
φαινομενικὰ πὺξ γερωαὶ καὶ ὁ Χάρος μὴ στέλ-
ναι ἀγὰ—ἀγὰ μὴνύματα.

— Τί λές, μητέρα;
— Γιατί, παῖδά μου, δὲν εἶνε ἀλήθεια πὺξ
γερωαὶ; Ἐπειτα δὲν εὐχαριστοῦν τὸ Θεὸ πὺξ
δὲν εἶνε τίποτε χειρότερο!

Σὲ λίγη ὥρα, ξαναγύρισε ὁ Θανάσης μαζί
μὲ τὸν γιατρό. Ἐξήγησε τῇ μητέρᾳ προσεχτικῶς
καὶ ὅσο ἐπῆλθε στὴν ἐξέτασι, τόσο καὶ ὁ Θα-
νάσης, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ ἡ μητέρα μας,
μὲ κῆταξε ἐνδελεχτικῶς. Τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ μάτι του; Ἀκόμα τὸ θυ-
μῶμαι. Εἶχε γίνῃ ἀπὸ τὸν πόνο τόσο ἐκφραστικὸ, πὺξ ἦταν σὺν νὰ
μυλωνε:

Ἐνῶς ἐπίμονος πονοκέφαλος. Μὰ αὐτὸς μὲ κῆταξε πάντα μὲ τὸ
ἴδιο πονεμένο μάτι, σὺν νὰ μὴ ἀπαντοῦσε: «Μὴν παρηγορεῖσαι, κα-
κοποίηση μου. Καὶ τί ἤθελες νὰ πῇ ὁ γιατρός στὴν ἴδια τὴν ἀρρω-
στη;». Αὐτὰ βέβαια ἐγίναν μὲ γοηγοράδα ἀσφαλῆς ἐνὸς ἀκόμα
μυλωνοῦ ὁ γιατρός μὲ τὴν μητέρα. Ἐκεῖνη τοῦ ἔλεγε:

— Καλὰ, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμα γὰρ μέρες αὐτὸ τὸ βάσανο;
— Θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ βέβαια. Καὶ μπορεῖ μάλιστα νὰ σὲ πῶ-
σῃ καὶ περισσότερο. Μὰ ὑπομονή, μὴν ἀνησυγεῖς, κυρά μου... κά-
ποτε θὰ περάσῃ...

— Καὶ βέβαια κάποτε θὰ περάσῃ, εἰτε ὁ ἀδερφός μου σημαντικῶς
καὶ μὲ κἀρωσε μὲ τὸ ἴδιο τρομερὸ καὶ ἐκφραστικώτατο βλέμμα του.

— Δὲν ὑπάρχει λίγο χαρτί νὰ γράψω τὴ
συνταγή; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ἀς περάσουμε στὸ γραφεῖο, γιατρέ,
καὶ ἐκεῖ ὑπόσχον διὰ.

Ἀφήσαμε τὴν μητέρα μόναν καὶ περάσαμε
στὸ γραφεῖο καὶ οἱ τρεῖς. Ἀντιπρονοῦσαμε νὰ
μάθουμε ἀν ἦταν τίποτε σοβαρότερο πὺξ δὲν
μποροῦσε νὰ πῇ στὴν ἀρρωστη μητέρα.

Ἐδόσαμε στὸν γιατρό χαρτί καὶ πένα καὶ
δὲν τοῖμασε νὰ τὸν ρωτήσουμε ἀμέσως—ἀ-
μέσως. Θέλαμε νὰ ἀναβόσκῃ τὸ ἔκνομα
τῆς τρομερῆς ἀλήθειας πὺξ μὰς ἐκάρθε. Κι'
ὅμως, ὅταν ὁ γιατρός ἄρχισε νὰ γράφῃ, κάθε
στιγμὴ πὺξ περνοῦσε, μὰς φαινόταν χρόνος.
Ὁ ἀδερφός μου μὲ κῆταξε πάντα μὲ τὸ ἐκ-
φραστικὸ ἐκεῖνο μάτι, σὺν νὰ μὴ πῇ: «Δὲν
τελειώνει ἐπὶ τέλους αὐτός ὁ γιατρός;». Γὰρ
μὰ στιγμὴ, ὅμως ἐγὼ σήκωσα καὶ εἶπα μέσα
μου: «Πὺξν φοβιτάρας εἶνε ὁ Θανάσης καὶ
μὴν ὑπάρχει τὸ φόβο του καὶ σὲ μένα. Γιατί
νὰ φαντάζομαι ἀνάματα, πὺξ οὔτε κατ' ἰδέαν
ὑπάρχουν; Ἀν ἦταν τίποτε σοβαρὸ, ὁ γιατρός
δὲ θὰ μὰς μύλωνε ἀμέσως; Ἦταν ἀνάγκη νὰ
γράψῃ πρῶτα τὴ συνταγή;».

Μὰ σὺν ὁ γιατρός τελείωσε ἐπὶ τέλους τὴ
συνταγή καὶ μὰς τὴν ἔδωσε, πάντα σπαταίνον-
τας καὶ ἐξαπλωθῆς καὶ ἔπειτα νὰ σπαταῖν,
ἄρχισε νὰ μὴ πῇ νὰ ἴδῃ πὺξ ὁ γιατρός
ἐτοιμάζεται νὰ μὰς πῇ καὶ τὸν τρομερὸ γὰ αὐτὸ
συλλογίζεται πὺξ ν' ἀρχίσῃ.

Ὁ Θανάσης ὅμως ἔλασε τὴν ὑπομονή του
καὶ ρώτησε αὐτὸς:

— Τί εἶνε λοιπὸν, γιατρέ μου;
Ὁ γιατρός, ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ μύλωνε
μᾶλλον ἐκάρθε τὰ χῆλιν του. Καὶ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γὰρ νὰ μὰς
κάνῃ νὰ ἀποφασίσωμε παλλὰ. Καὶ ἐξακολού-
θησε νὰ σπαταῖν. Τώρα εἰμὲς δὲν τοῖμασε
οὔτε νὰ τὸν ρωτήσουμε καὶ περνοῦσε ἀν-
τιπῶνα πὺξ ἐπὶ τέλους θὰ μύλωνε, μὰ σὺν νὰ
δέκατε μὴ μὰς ν' ἀρχίσῃ, γιατί δὲν εἶχαμε
τὴ δύναμιν ν' ἀκούσουμε τὴν καταδίχη. Ὅταν
ὁ γιατρός ἐπὶ τέλους ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὸ
στόμα του, μὰς ρώτησε:

— Πῶς χρόνον εἶνε ἡ μητέρα σας;
— Νέα σχετικῶς ἀκόμα. Εἶνε δὲν εἶνε ἔ-
ξιστα χρόνον.

— Βέβαια εἶνε νέα ἀκόμα. Μὰ ἔχει κα-

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
Στοματελγός—Ὁδοντίατρος
Πανεπιστημίου Παρισιῶν—Ἀθήναι
Αἰόλου 40 (εἰσόδος Βασιλικῆς 7)
Ἀθῆναι

νείς ποτέ τί τον περιμένει τον άνθρωπο; Νέος ή γέρος, το ίδιο είναι!

— "Ωστε, γιατί; ρώτησε ο Θανάσης.
— Δεν είσατε πιά παιδιά για να σάς χοροδύσω...
— "Ωστε ο πονοκέφαλος αυτός; ρώτησα εγώ.
— Προβλεπτα περί όγκου του εγκέφαλου.
— Είσατε βέβαιος;
— Εννενήντα εννέα τοις εκατό, για να μην πω εκατό τοις εκατό.

— "Ωστε δεν υπάρχει καμιά ελπίδα;
— Μόνο ο Θεός!...

— "Χότερα από λίγο πρόσθεσε:
— Το καλό θα ήταν ν' απαλλαγή μία ώρα άρχητερα, γιατί θα υποφέρει πολύ. Της έγραψα αυτά τα ναοκαπικά για να την απαλλάξουμε από τους πονερούς πόνους. Να μπορέη να κοιμάται και λίγο.

— "Τοις τοις θα κοιμηθῇ για πάντα, είτε ο Θανάσης σέβονταν τα λόγια του.

— Και πότε να της δώσουμε αυτό το γιατρικό; ρώτησα εγώ.

— "Όταν βλέπετε πως υποφέρει πολύ για να την ησυχάσετε. Ένα, δυο και τρία την ημέρα δε βιάζεται.

— Τι να βιάζει; Τι άλλο μπορεί να της κάνουν, παρά να την πεθάνουν!

— Ναι, μία δεν έχουμε δικαίωμα να σκοτώσουμε κανένα, όσο κι αν υποφέρει... Βέβαια, όταν πρόκειται για έναν άποφασισμένο άνθρωπο, αυτό θα έπρεπε να γίνεται. Γιατί να τον βλέπουμε να υποφέρει άδικα; Μά δεν έχουμε το δικαίωμα!

Και ο γιατρός σπρώχθηκε, μās χαϊρέθηκε και έφυγε. Τον συνειδησαμε ως την πόρτα. Μά εκεί στην αυλή μας σαν κάτι να μās κάρφωσε και τους δυο στη θέση μας. Δεν τολμούσαμε να κάνουμε ούτε ένα βήμα.

— Πώς να πάμε τώρα μέσα στη μπρέζα; Θα μās καταλάβῃ από τη θλίψη μας.

— Για το Θεό! Πρέπει να κρατηθούμε. Δεν πρέπει ο καταδικασμένος σε θάνατο να ξέρη την καταδίκη του.

— "Εγώ θα πάω στο φαρμακείο να κάνω τη συνταγή, πήγαινε εσύ μέσα μαζί της, μου είπε ο Θανάσης.

— "Όχι, εγώ θα πάω κι' εσύ πήγαινε μέσα!

— "Όχι, μη μ' αφήνεις μονάχο μου, δεν θα μπορέσω να κρατηθώ!

— Τότε πάμε και οι δυο μέσα μια στιγμή κι' έπειτα τραβάμε και οι δυο για το φαρμακείο και την αφήνουμε με την ισηρέτρια. Μά το νοῦ σου, γίνου άντρας, κοράγιο, κρατήσου, μη γίνεσαι παιδί!

— Μά μπροστά στη μάνα του κι' ένας γέρος ξαναγίνεται παιδάκι, είτε ο αδερφός μου κι' ένα δάκρυ κίνησε στο μάγουλό του.

— "Τοις έχεις δίκιο, μά ύπομονή. Βάλε δύναμη!

Πήγαμε μέσα.

— "Ε, τα βλέπεις, μπρέζα; Δεν είχε τίποτε. Αιτός ο Θανάσης αιώνιος φοβεράκης είναι. Φαγώθηκε να φρονιάξει το γιατρό.

— Και δεν έβανα άσχημα. Τέλος πάντων, μās έδωσε ένα γιατρικό να την ανακουφίσω από τους πόνους. Έλα, πάμε στο φαρμακείο να μās το φτιάξω.

Ο Θανάσης βιαζότανε να φύγουμε, γιατί φαίνεται δεν είχε πεποιθήσει στον εαυτό του.

Η μπρέζα, βυθισμένη από τον πόνο και από τη ζάλη, ανήγειρε λίγο στο στρώμα και μās είπε:

— Μά είχε ώρα για φαί. Φάτε πρώτα κι' έπειτα πηγαίνετε, δεν είναι καμιά βία για μένα.

Πούς όμως είχε όρεξη να φά; Γι' αυτό εγώ πρόλαβα και είπα:

— "Απόψε έχει ο φίλος μας ο Σάτος γαυνέτσος στην ταβέρνα του Μπάριμα Θωμά. Μās προσκάλεσε, πρέπει να περάσουμε από κει να πάρουμε ένα μεζέ και να πούμε κανένα ποτήρι, αλλιώς θα μās παρεξηγήσει.

— Και εγώ ή κακομοίρα που με έλο τον πονοκέφαλο σπρώχθηκε και σās έφτιασε το φαί που μουστέλει ο Θανάσης το πρωί. Τό ξανα πλάκι, όπως σās άρεσα. Δεν έβρω αν πέτυχε, γιατί δεν μπορούσα πιά να κρατήσω από τον πόνο και άφησα να το άποτελειώση η 'Ασμημένα.

— Τοέλλα έγινε, κυρία! πετάχτηκε και είπε ή 'Ασμημένα.

— "Ε, δε δοκιμάζετε, παιδιά μου, λιγάκι κι' έπειτα πάτε...

— Γι' αυτό σκάς, μπρέζα; Το πλάκι δὲ χαλάει.

Αδελφά θα είναι καλύτερο. Μās το φυλάει ή 'Ασμημένα και το τρώει αβριο.

— "Όπως θέλετε, παιδιά μου.

— "Ανάξαμε την πόρτα και

βγήκαμε στο δρόμο. Θέλαμε αέρα! "Όπου να γτάσουμε στο φαρμακείο δε βγάλαμε μιλά από το στόμα μας.

Τραβούσαμε κι' οι δυο συλλογισμένοι σαν ν' ακολουθούσαμε κηδεύα. "Όταν φτάσαμε στο φαρμακείο και δώσαμε στο φαρμακείο τη συνταγή, μās είπε πως σε μισή ώρα θα είχε έτοιμη. Βγήκαμε από το φαρμακείο και δεν ξέραμε τί να κάνουμε και πού να πάμε ύποτι να περάσει αυτή ή μισή ώρα.

— Τι λές, Θανάση, πάμε στου Μπάριμα Θωμά την ταβέρνα;

— Και τι να κάνουμε;

— Ψέμμα είπα βέβαια πως ο Σάτος θα έξη απόψε γαυνέτσος. Μά εκεί πάντα βρίσκεται αυτός. Πάμε και σίγουρα θα τον βρούμε.

— Είπε όρες τώρα για ταβέρνα;

— "Ένα κρασί θα μās στηρίξω, θα μās δώση κοράγιο!

Ο Θανάσης σάταξε και δεν άπαντούσε, σαν κάτι να συλλογίζοτανε. Έξαφνα μου λέει:

— Λές ή μάνα να υπογράψωμε τίποτε;

— Δεν πιστεύω.

— Γιατί την είδα σαν συλλογισμένη. "Ετσι μου φάνηκε.

— Δεν υπογράψωμε, μά μπορεί και να υπογράψω αν μās δει να γυρίζουμε στο σπίτι με τέτοιες φάτσες. Εγώ λέω, για να κάνουμε κοράγιο και να της κοιμόμαστε τις ύπνιές της, να σφίξουμε κανένα ποτήρι και να πάμε στο σπίτι τραγουδώντας.

Τού Θανάση τού άρεσε ή ιδέα μου. "Όταν σε μία ώρα γυρίσαμε στο σπίτι, άρχισαμε από το δρόμο να τραγουδάμε. Ομιληθήκαμε δια τα παλιά χαρούμενα τραγούδια.

Πάλι μεθυμένος είσαι, πάλι τα ποτήρια σπας!

— "Όσο ζυγώνουμε στην πόρτα, τόσο ηρόνουμε τη φωνή μας και τόσο προσπαθούσαμε να φρονιάξουμε περισσότερο, χαρούμενοι και περτάτοι.

Γιά μία στιγμή όμως ο Θανάσης μου λέει:

— "Όχι τόσο υπερβολικά. Έσως καταλάβει πως το κάνουμε επίτηδες. Φυσικότερα!

Μπάρκα μέσα στην λάμπα της σιγοτραγουδώντας. Άρχισαμε να κάνουμε και διάφορα άστεια.

— Μαρε Θανάση, αυτός ο Σάτος καταλάβῃ σωστή! Πού το βάσει τόσο κρασί;

— "Αν τον τριπτήσης δεν θα τρέξει αίμα, μά ρετσάνο, όπως ό-ταν σάζουν το πεύκο!

Η μπρέζα άνασπώθηκε στο κρεβάτι της.

— Πότε προφτάσατε και μου κάνατε τόσο κέρα;

— Και γιατί να μην κάναμε κέρα; Μία φορά που ο γιατρός μās είπε πως θ' άνακουφίστηκε άμα πάρει το γιατρικό σου; Έμεις πήραμε τα σχετικά σκευάσματα, τώρα είναι ώρα να πάρεις και συ το δικό σου.

Πήρε το γιατρικό της κι' ύστερα από λίγη ώρα βυθίστηκε στον ύπνο. Έμεις όμως κάναμε μέρες να κοιμηθούμε. Ο Ένας έμεινε πάντα ζήντιος και ο άλλος λαγοκοιμότανε. Τό τί τραβούσε ή φωνή μπρέζα μας από τους πόνους, είναι άνεκδιήγητο. Μαγικό! Τόσο πολύ, που παρακαλούσαμε ο Θεός να την απαλλάξῃ μία ώρα άρχητερα...

— "Ήταν μία Τρίτη ξημερώματα, όταν έξαφνα μπήκε στην κμα-ρα του Θανάση.

— Σύντα, Θανάση, γιατί μου φαίνεται πως ή μπρέζα μας...

Σχεδόν δεν κοιμότανε. Άνασπώθηκε στο κρεβάτι του, με κί-ταξε με το ίδιο έκφραστικό και πονεμένο βλέμμα και μου είπε:

— Τό ήξερα πως σήμερα... θ' απαλλαγῃ από το μαρτύριό της.

— "Τοις είναι καλύτερα γι' αυτή. Για μās όμως;...

— Και πως τό ήξερες πως σήμερα;

— Γιατί είναι Τρίτη. Τρίτη κι' εγώ γεννήθηκα!...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τά λόγια του κακού ανθρώπου μοιάζουν με την άμμο που σπρώχνει ο καιντικός άνεμος: τυφλώνει τον δδοπόρο και τον κάνει να κλαίει.

Πολλές φορές τά πλούσια γερατιά κλέβουν τις χαρές της φτωχής νεότητος.

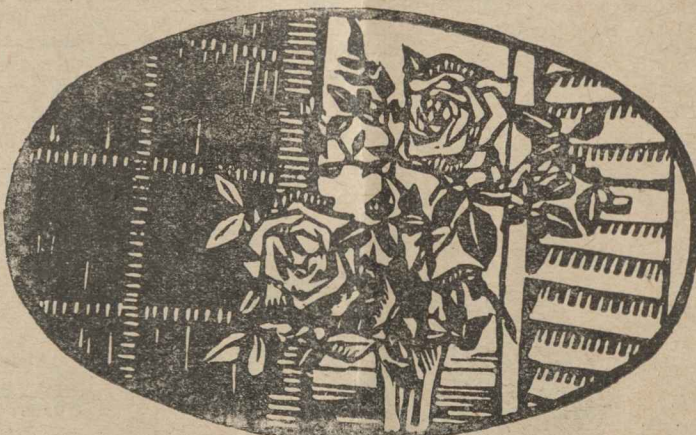
(Σ α τ ω μ π ρ ι α ν)

Ο έσος είναι ένας φαρμακερός καρτός. Η φίλα είναι ένα είνεγκο αίσθημα.

(Γ κ ω τ ι ε)

Τό πρώτο καδί κάθε γυναικας είναι... συνέχεια της τελευταίας της κοιλίας.

(Μ υ σ σ ε)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Μ.

Μία εκ των κοσμικών φεβντέτα, ή οποία είναι τόσο έντυνη, ό-στε να λυπάται κανείς, ότι χάνεται ή εύφύλα της μέσα στον στενό χώρο της κοσμικής ζωής. Έχει έξαιρετικό καλλιτεχνικό ταλέντο, το όποιο εκδηλώνεται μόνον στην έκφραστική όμιλία της. Έχει και εργασιότητα στο έργο της, στο όποιο όμως δεν μπορεί κανείς να βασισθῇ, διότι έχει την λάμψη και την διάρκεια πυροτεχνήματος. Δυστυχώς, όσα έπιτυγχάνουν στον κοσμικό ρόλο, άποτυγχάνουν στον ανθρώπινο ός κοσμική φεβντέτα. Άσυναρμόνιστα κομψή, όμοια, ελκυστική, γοητευτική. Διακρίνεται έξαιρετικά λόγω αίσθηματος, φίλος, σοβαρότητας.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— "Ορία κοσμική συγκέντρωσις εις την Γαλλικήν Άρχαιολογικήν Σχολήν, επί τη εδραίωσιν της καλλιτεχνικής παραστάσεως που έδωθε την παρελθούσαν Τετάρτην.

— Στη βερόντα της Σχολής είχαν τοποθετηθῇ τά τραπέζια του κυκείου, όπου οι παρευρεθέντες άπήλυσαν τη δροσιά του ό-ραίου κήπου και τά έκλεκτά άναμνηστικά, τά όποια προσέφεραν ή χαρισμένες δεξ Μιχαλακοπούλου, Ίωκ. Δαμαλά, Χατζητριαντάκου, Διλάκου, Έλένη Άργυροπούλου, είσορση με ρός τουαλέτα.

— Τό άκρατήριο κατεχειροκρότησε την έπιτυχή ήδοποιάν των κ. κ. Ντεμά και Περισόν και των κ. κ. Μπόν, Ρουλάν και Γκισσάρ.

— Η έκλογη των έργων που έπαχθήσαν, έπάρκτως έπιτυχής, έ-δωκε ή τρίτακτη κομεντί του Σάσα Γκιστρί «Φρανσουά», ήτο ένα θαύμα άποδόσεως τέχνης ήδοποιίας του τόσον λεπτού και ένδιαφερόντος έργου.

— Μεταξὺ των παρευρεθέντων, διακρίνονταν Πρεσβευτήν και κ. Κλεμάν Σιμόν, Πρεσβευτήν και κ. Νεμυρ, την κ. Μιχαλακοπούλου, κ. Γκεφ, κ. και κ. Κορλιάν, κ. και κ. Μπελέν, την κ. Π. Άργυροπούλου, κ. Μαζαράκη, κ. Άδοσθή, κ. και κ. Μυλωνά, κ. και κ. Μελά, τας κυρίας Νταίβης, Χατζηλεζάρου, Ν. Μακκά, Δαμαλά, κ. και κ. Μπένη, την κ. Ραυλόν Γεωργαντά.

— Αίθερια εμφάνισις ή δις Κασάλη.

— Θαύμα λουλουδέας όραότητος ή δις Αίζα Καλλέρη με φόρμα έμμορφή μπλε και άσπρο.

— Τό παρελθόν Σάββατον έτελειόθησαν οι γάμοι της δεξ Μα-ρίας Μιτανισή μετά του κ. Π. Σκένδεο.

— Ένας μαγευτικός άνδρὸν από τό πλέον σπά-να λουλούδια της Άττικής, έχορήμμεν ως πλάσιο στο όροτο και έκλεκτό ζευγάρι.

— Η νύφη, ή έμψυχσις αυτής καθ' αυτής της κομψότητος και της είσορφας, με φόρμα από λευ-κό μαρμαρίν, σε γραμμή που άνεδείκνυε την χάρι της λιγερής κομμοστασίας της.

— Τό βέλο της πλουσιότατο σε πικνές τυγές, έσχημάτιζε γύρω από την κοιλίσωση φυσιογνωμία της ένα πλάσιο από άληθινή δαντέλλα.

— Τό κορτέξ της νύφης άποτελούσαν μικρά παι-δάκια με φόρματα ρός και λευκά.

— Παρευρεθήσαν Στρατιγός και κ. Δελαγραμ-μάτα, ή κ. Κ. Σταθάτου, κ. και κ. Δ. Σκένδεο, κ. και κ. Κάμπερματς, κ. και κ. Στ. Παντελίδη, Νταίγος και ή κ. Ν. Μακκά.

— Από τας πλέον όμοιες εμφάνισεις ή κ. Άντ. Σκένδεο με τουαλέτα πολύ εστία, ή δις Κασάλη, ή δις Αίζα Ν. Μακκά με ζωρζέττα λευκή.

— Επίσης παρευρέσαντο ή κ. Καντά, ή κ. Δ. Φωκά, ή κ. Ραυλόν Γεωργαντά, ή κ. Φωκά, ή κ. Χριστοδουλίδη, κ. και κ. Μελά, κ. και κ. Κυριακίδη, ή κ. Κεραλά.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην παρετέθη γεύμα από της Ίταλικής Πρεσβείας εις τό «Σάν Σούζα», προς τιμήν του Ίταλνυ Ύπουργού Παιδείας κ. Τρουλιάνο.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΣΦΥΡΙΓΜΕΝΟΣ, ΔΑΡΜΕΝΟΣ, ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΜΕΝΟΣ!

Ο Γάλλος θεατρικός συγγραφέας του παρελθόντος αιώνος Πραντόν, πήγε ένα βράδυ στο θέατρο, όπου έπρόκειτο να παρασταθῇ ένα καινούριο του έργο. Είχε όμως τυλίχτει καλά στο μαν-δύα του για να μην πόν άναγνωρίσουν και τράπασε μεταξὺ των θεατών της πλατείας για ν' άκούσει τις κρίσεις του Κοινού.

Τό έργο άρχισε να παίζεται, αλλά ή πρώτη πράξι του σφυρί-χτηκε. Ο συγγραφέας, ό όποιος περιέμενε ν' άκούσει ένθουσιόδη χει-ροκροτήματα για τό δράμα του, παρόχτησε πολύ άπ' την άποτυχία.

Τότε ένας έμπιστος φίλος του που τον συνόδευε, παρατήρησε την ταραχή του και πείνοντάς τον άπ' τό μαρτύριο, τού είπε:

— Φίλε μου, τό άτύχημα που σε βρήκε είναι σοβαρό, αλλά πρέ-πει να τό υπομείνης με γενναιοχηρία. Άν θέλεις να με άκούσης, κάνε κι' εσύ ό,τι κάνουν οι άλλοι, για να μην ύπομνηστούν και άνα-καλήνουν την ιδιότητά σου.

Ο Πραντόν βόηξε σωστή τη συμβουλή του φίλου του και άρ-χισε κι' αυτός γά σφυρίξει με όλη του τη δύναμη. Έξαφνα, ένας στασιώτης τον έσπρωξε άπ'ότομα και τού είπε:

— Γιατί σφυρίζεις, κύριε; Τό έργο είναι καλό. Άπεναντίας, αν είχες γούστο, έπρεπε να τό χειροκροτήσ...

Ο Πραντόν όμως, ό όποιος είχε πάρει φόρα, τον έσπρωξε κι' αυτός με τη σειρά του και τού έδήλωσε ότι θα σφύριζε μεχρι τέ-λους.

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και τάρριξε από πλῆθος. Ο Πραντόν, καταντροπασμένος από τό πῦγμα του, μπά-τισσε τό στρατόντη. Κι' έκείνος έβγαλε πιά τό έξος του και τραυ-μάτισε τον αντίπαλό του στο πρόσωπο.

Έτσι ό Πραντόν βγήκε άπ' τό θέατρο σφυρίζοντας και κατα-ματωμένος, τρέχοντας για να τού δέσουν τά τραύματα, τά όποια έ-λαβε άγωνιζόμενος... ύπό της άποτυχίας του έργου του!...

Τότε ό στασιώτης, θυμωμένος άπ' την άπάντησιν του συγγρα-φέως, τού άπήρεσε τό καπέλο και την περούκα και

ΕΙΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΚΟΝΤΕΣΣΙΝΑ ΡΑΦΑΕΛΑ ΚΙ' Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΙ

(Πώς μια 'Ιταλίστρια αριστοκράτις έβασκε και σκότωσαν το σύζυγό της)

ΤΣ ένα μοναστήρι, έξω απ' τη Ρώμη, πέθανε πρό μινός, γρηγόριος και ξεκαμμένη απ' τους, μια 'Ιταλίστρια αριστοκράτις, η οποία, εδώ και πενήντα χρόνια, είχε καταδικασθεί σε ισόβια δεσμά, επειδή έβαλε και σκότωσαν τον σύζυγό της.

Η αριστοκράτις αυτή, η κόμισσα Ραφαέλα Σαρπενί, είχε παντρευτεί το 1877, σε ηλικία δέκα έφτά ετών, το λοχαγό Τζιοβάνι Φάντα. Ο άνδρας της θεωρείτο ένας απ' τους πιο ανδρείους 'Ιταλούς αξιωματικούς, είχε λάβει μέρος στον πόλεμο της 'Ιταλικής ανεξαρτησίας κι' είχε τραυματισθεί επανειλημμένως σ' αυτόν. Λίγον καιρό μετά το γάμο τους, η όμορφη Ραφαέλα έφανε μόνη της από τη Ρώμη, για να πάει να μείνει μερικές βδομάδες στην παλαιά πόλη Κασσάνο, κοντά στη μητέρα της. Πέρασε όμως χρόνια ολόκληρης κι' η Ραφαέλα δεν ένοιωσε να ξαναγυρίσει κοντά στο σύζυγό της, παρ' όλα τα παρακλητικά γραμμάτια που της έσπελνε εκείνος σχεδόν κάθε μέρα. Η όμορφη κόμισσα, όχι μόνο δεν ήθελε να γυρίσει κοντά του, αλλά ένοιωσε να τον ξεφορτωθεί για πάντα.

Τό πρωί λοιπόν της 2ης 'Οκτωβρίου 1878, οι διαβάτες που περνοσαν έξω από το σπίτι, στο οποίο κατοικούσε ο λοχαγός Φάντα, είδαν ξαφνικά ένα θέσιμα συνταρακτικό: Ένας άνδρας βγήκε τρέχοντας απ' τη μεγάλη πόρτα του σπιτιού κι' άμεισος κατόπι παρουσιάζονταν σ' αυτήν ένας άλλος, καταματωμένος, κλονιζόμενος, έτοιμος να πεθάνει.

Ο δεύτερος, μη μπορώντας πια να μιλήσει, έδειξε με το δάχτυλο στους διαβάτες τον πρώτο, γνέφοντάς τους να τον πιάσουν, κι' έπειτα σωριάστηκε κατά γης νεκρός. Ήταν ο λοχαγός Φάντα!

Οι διαβάτες δεν δυσκολεύτηκαν να συλλάβουν τον φινάδα, αν και αυτός διεμαρτύρετο κι' έλεγε, ότι ο σκοτωμένος είχε κάνει λάθος. Τά χέρια του όμως και τα ρούχα του ήταν γεμάτα από κηλίδες αίματος, που διέφευγαν τα λόγια του. Μη δίνοντας λοιπόν προσοχή στις διαμαρτυρίες του, τον ώδηγησαν στην αστυνομία.

Έκει εξεκατοβήθηκε, ότι ήταν ο ακροβάτης Πιέτρο Καρντινάλι, ιδιοκτήτης ενός Ιπποδρόμου που γράφει στις έπαρχιες. Συγχρόνως έγινε αυτοψία στο δωμάτιο του σκοτωμένου λοχαγού και βρέθηκε εκεί το μαχαίρι, με το οποίο διεπράχθη ο φόνος, καταματωμένο. Οι αστυνομικοί το πήραν και το δείξαν στη διευθύντρια του Ξενοδοχείου, στο οποίο έμεινε ο ακροβάτης. Τότε εκείνη το αναγνώρισε άμεισος και είπε πως άνηκε στον Καρντινάλι. Δεν έμεινε πια καμιά αμφιβολία, ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος.

Αλλά τί σχέση είχε ένας ακροβάτης μ' ένα λοχαγό; Γιατί να τον σκοτώσει; Η ληστεία αποκλείστηκε, γιατί εξεκατοβήθηκε ότι ο φονιάς ήταν ανεξάρτητος οικονομικώς, αφού είχε ιδιόκτητο Ιπποδρόμο. Κι' έξε άλλον στο δωμάτιο του σκοτωμένου βρέθηκαν απείραστα όλα τα χρήματα και τα κοσμήματά του.

Η ανάκριση όμως δεν άργησε να μάθει πάλι ήταν η ατία του εγκλήματος. Κι' όταν έγινε γνωστή η αλήθεια, όλη η 'Ιταλία έφρίξε.

Ο Πιέτρο Καρντινάλι, πριν από λίγους μήνες, είχε εγκατασταθεί με το Ιπποδρόμό του στην πόλη Κασσάνο κι' εκεί γνωρίστηκε με την όμορφη Ραφαέλα. Η νεαρά κοντεσσίνα με την ανοχή της μητέρας της, κοντά στην οποία εξασχολούνταν να μείνει, είχε πάρει τον κατήφορο κι' έστερφε απ' τη μη έρωτική περιπέτεια στην άλλη. Είχε γίνει διεσδοχικά φίλη ενός μηχανικού, κατόπι ενός κτηνιάτρου κι' έπειτα διαφόρων άλλων, μεταξύ των οποίων ήταν κι' ένας νεκρός κούρεας. Κάθε αλόγεια έδινε άδεια σ' όλους τους ύποπτες της και δέχονταν τους φίλους της μέσα στο πατρικό της σπίτι.

Έτσι, στο τέλος γνωρίστηκε και με τον Καρντινάλι. Ο ακροβάτης ήταν ομορφιάς, ημιλός και όμορφος άνδρας κι' η Ραφαέλα τον έρωτεύτηκε τρελλά. Τον έρωτεύτηκε τόσο, ώστε ήθελε να τον παντρευτεί.

παντρευτεί. Για να γίνει όμως αυτό, έπρεπε να λείψει απ' τη μέση ο σύζυγός της.

Όταν έμπιστεύθηκε στον Καρντινάλι το σέβει της, εκείνος το υιοθέτησε άμεισος. Τί άλλο μπορούσε να ποήσει; Θα γινόταν σύζυγος μιας πλουσίας αριστοκράτιδας κι' έτσι θα έκανε να εινε σάλτιματγκρος. Θα έβασκε στο έξης σαν άρχοντας, χωρίς να εινε υποχρεωμένος να γυρίσει από έπαρχια σ' έπαρχια για να περδξει το ημοί του με τις άκροβατικές.

Έπρότεινε λοιπόν σ' έναν παλιότατο που είχε στο Ιπποδρόμό του και που τον έλεγαν Καρλούτσιο, να σκοτώσει αυτός το λοχαγό Φάντα, δίνοντάς του για άμοιβή ένα σεβαστό χρηματικό ποσό. Αλλά ο παλιότατος, ενώ στην αρχή φάνηκε ότι δέχονταν την πρότασή του, έπειτα φροήθηκε κι' άρνήθηκε. Τότε ο Καρντινάλι ξεκάληξε για τη Ρώμη, άποφασισμένος να σκοτώσει μόνο του το Φάντα.

Στο ταξείδι του εκείνο συναντήθηκε μ' έναν φίλο του Γκαρζέπε Λούκα, ο οποίος συνελήφθη ως συνένοχος και πέθανε στη φυλακή, στο διάστημα της προφυλάξεώς του. Πρό του θανάτου του όστόσο, μαρτύρησε στην ανάκριση, ότι ο Καρντινάλι του είχε φανερώσει, ότι σκόπευε να σκοτώσει το λοχαγό, για να παντρευτεί τη γυναίκα του.

Έπειτα απ' τις αποκαλήσεις αυτές, η όμορφη κοντεσσίνα Ραφαέλα συνελήφθη και μετεφέρθη στη Ρώμη. Συγχρόνως μ' αυτή συνελήφθη και μια άλλη γυναίκα, η οποία έπαιξε περίεργο ρόλο σ' όλη την υπόθεση των σχέσεων του ακροβάτη με την όμορφη Ραφαέλα. Την έλεγαν 'Αντωνέττα Καρότσα κι' ήταν ακροβάτις κι' αυτή στο Ιπποδρόμο του Καρντινάλι, του οποίου ήταν συγχρόνως φιλενάδα. Η δική της ιστορία έχει κάτι το συναρτητικό:

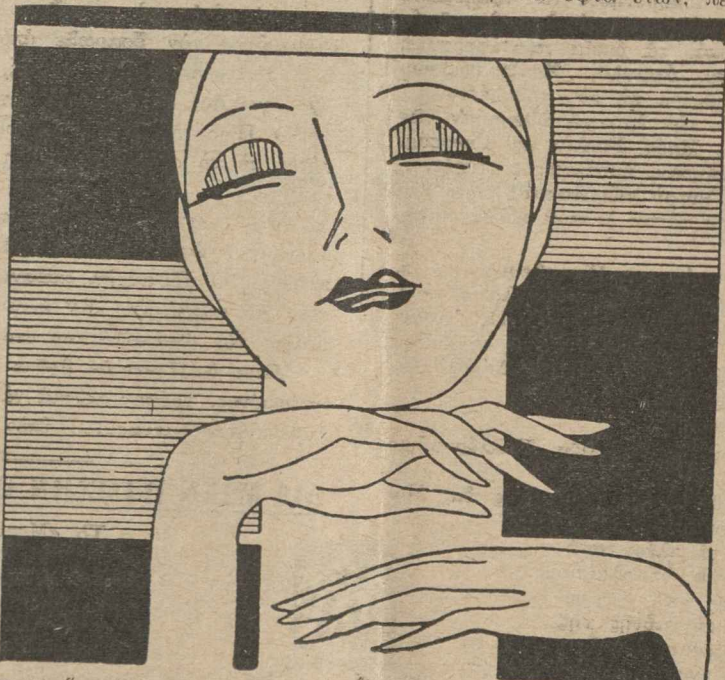
Σε ηλικία έφτά ετών, πεντάχρονη κι' έφημη στον κόσμο, είχε βρεθεί, χωρίς ούτ' αυτή να ξέρει πώς, στο Ιπποδρόμο του Καρντινάλι. Από τότε εξασκήθηκε στο έπαγγελμα της ακροβάτιδας κι' έγυριζε διαρκώς μαζί του. Δεν έχε γνωρίσει ποτέ της χάδια, ούτε απ' τους γονείς της, ούτε από κανέναν άνθρωπο στον κόσμο. Κι' αυτός άσχημα ο Καρντινάλι, στον οποίο είχε παραδώσει, ότι πολιτισμότερο έχει μια κόρη, δεν της φέθηκε ούτε μια φορά με σενοχή. Την έδεσσε αλύπητα με το παρμαμυρό. Και στο τέλος, με την έπιδολη που είχε έπάνω της, την έβαλε να γίνει αυτή η διάμεσος στις σχέσεις του με τον κοντεσσίνα Ραφαέλα.

Η δική έγινε στη Ρώμη και κράτησε πολλές ήμέρες. Σ' όλο το διάστημα αυτό οι κατηγορούμενοι, καθισμένοι ό ένας δίπλα στον άλλον, κρατούσαν στάσι σοβαρή κι' άρμόνιουσαν κατηγορηματικά τα πάντα. Συνηγορος της κοντεσσίνας Ραφαέλας ήταν οι δύο μεγαλύτεροι διαπρόροι της εποχής εκείνης, ο Ροζάνι κι' ο Πεσσόνα.

Η διαδικασία είχε τελειώσει κι' ο διαπρόρος Ροζάνι, με μια έπέρωχη άγρευση, προσπαθούσε να σώσει το κεφάλι της Ραφαέλας, για την οποία ο εισαγγελέας είχε ζητήσει την ποινή του θανάτου.

Ξαφνικά ο πρόεδρος του δικαστηρίου δήλωσε, ότι είχε πάρει ένα τηλεγράφημα απ' τις δικαστικές αρχές του Μπάρι, διά του οποίου του άνηγγέλλετο, ότι είχε άνευρεθεί ο Καρλούτσιο, δηλαδή ο παλιός, στον οποίο ο Καρντινάλι είχε προτείνει να σκοτώσει το λοχαγό. Ο Καρλούτσιο θα έκανε διάφορες σοβαρές αποκαλήσεις και γι' αυτό τον έστελναν στη Ρώμη.

Τό Κοινόν περίμενε μ' άγωνία την άρξή του. Μόλις έφτασε, απ' το σταθμό τον πήγαν κατ' ευθείαν στον κακουχιδικείο, το έποιον η αλήθεια ήταν άσφικτικά γεμάτη. Ο Καρλούτσιο ή Κάρλο Μπερόνι, όπως ήταν το πραγματικό του όνομα, άπεκάλυψε τότε, ότι πρώτη η κοντεσσίνα Ραφαέλα συνέλαβε το σχέδιο του φόνου του λοχαγού. Διηγήθηκε, ότι μια νύχτα ο Καρντινάλι μαζί με κάποιο φίλο του, είχε πάει έξω απ' το σπίτι της κοντεσσίνας. Σε κάποια στιγμή, άνοιξε ένα παράθυρο και φάνηκε σ' αυτό η Ραφαέλα. Ο ακροβάτης έβγαλε τότε απ' την τσέπη του ένα μεταξωτό σχοινί και της τό πέταξε. Η κοντεσσίνα τάπασε και τόδεσε στο παράθυρο. Όταν τό σχοινί στερεώθηκε, ο Καρντι-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΕΝΙΚΟΥ

(Από το βιβλίο του καθηγητού κ. Π. Σπανδωνίδη).

Στο Μελένικο της Μακεδονίας έπικρατούν μεταξύ του λαού διάφορες προλήψεις, όπως και σ' όλα άλλα στα τα χωριά και τις πόλεις της 'Ελλάδος και σ' αυτή την πρωτεύουσα άκόμα.

Πιστεύουν λοιπόν οι κάτοικοι του Μελενίκου ότι το Σάββατο εινε ακομή μέρας κι' ότι οποιαδήποτε δουλειά κι' αν πιάσει κανείς Σάββατα, δύσκολα τελειώνει.

Είσις έπικρατούν στο Μελένικο η έξης προλήψεις:

— Όποιος δίνει κόμπο, δίνει το κακό.

— Άμα ένα παιδί το ματιάσουν, η μητέρα του πρέπει να πάρη λίγο ύπνο στα δάχτυλά της, να το βάλει στα φρούδια και στο μέτωπό του και να πη τρεις φορές τα έξης:

Νά σκάσουν τα κακά τα μάτια, τα μαύρα και τα γαλανά και τα γαλαζοπλουμιστά.

— Για το δέσιμο, πρέπει να δώσει κανείς φόρεμα του «δεμένου» στον παπιά να το διαβάσει σαράντα μέρες στη σειρά μπρος στην "Αγια Τράπεζα. Έπειτα πρέπει να πάρη μια κλειδαριά και ν' άρχειση να την άνοιξη και να την κλείνει σαράντα φορές, από μια φορά την ήμέρα. Έτσι, ο «δεμένος» ελευθερώνεται.

— Άμα είσαι γυναίκα και δεν σ' αγαπάει ο άντρας σου, παίρνεις μια νυφτερά που πιάστηκε στην έγκλησία και που έφαγε αντίδορο, την άνοιγεις, βγάζεις το κοκαλάκι της και το φυλάς μέσα στην τσέπη σου, όπου νύχθη μόνος του ο άπιστος να σε βρει.

— Άμα κανείς έχει φαγούρα στο κορμί του, τον παίρνουν, τον βάζουν κάτω από μια κυδωνιά και γιαιρεύεται.

— Άμα έχει πολλή καιρό να βρέξη, βγαίνει ένα παιδί όμορφο στους δρόμους. Και καθώς περνάει κάτω από τα παράθυρα, οι νοικοκυραίοι το περιχύνουν με νερό. Έτσι θάβει σε λίγο κι' η βροχή.

Για τή θέρη. Άμα έχεις θέρη και θέλεις να γλυτώσες απ' αυτή, πρέπει να βρής μια τούφα από μαλλιά άκροβάτας, να τα κόψεις χαίμαλι και να τα περάσεις στο λαμό σου. Οι πικροί θα σου κοπούν τότε άμεισος.

Για τή κι τριαντάδα. Παίρνεις μικρογγοριά, τη σπας στο γουδί, τη ρουφάς και χάνεται η κτριαντάδα.

Για τή βλογιά. Όταν ένα παιδί έχει βλογιά, βάζουν μέσα σ' ένα πιάτο σμίτια μαζί με μέλι και ζάχαρι και τα τοποθετούν έπάνω στο προσκέφαλό του. Έπίσης το ραντίζουν με ζάχαρι και με νερό και έτσι σαράντα μέρες ούτε ζεματίζουν ούτε μαγαρεύουν μέσα στο σπίτι, ως που να γίνει ο άκροστος καλά.

Για τόν άνθρακα. Για να γιάνη ο άκροστος απ' αυτή την άρρώστεια, παίρνουν μια πέτρα θορυματισμένη με μετακαροβόματα, κατρώμα και κόρδωνα σπασμένα, τα ζυμώνουν δια μέσας και τα βάνουν έπάνω στην πληγή.

Για τόν γρήσιος άκροβάτης, σκαρφάλασε ως άπάνω και μήκε μέσα στο σπίτι.

Εκτός της σκηνής αυτής, ο Καρλούτσιο διηγήθηκε πως πήγε μια μέρα στο σπίτι της Ραφαέλας, η όμορφη του έπρότεινε να σκοτώσει τον άντρα της.

— Όταν έμπηκα μέσα στο σαλόνι, εινε ο παλιότατος, βρέθηκε μπροστά στην κοντεσσίνα και στην 'Αντωνέττα Καρότσα. Με βάλανε να καθίσω κι' έπειτα η κοντεσσίνα άρχισε να μου λέει:

— Πρόκειται για μια δουλειά σπουδαία, απ' την οποία θα όφελήθηκε κι' εσύ κι' ο προϊστάμενός σου ο Καρντινάλι. Πρόκειται να σκοτώσεις τον λοχαγό Φάντα, τον σύζυγό μου. Η άμοιβή σου θα εινε εκατό άσημένα πιάστρα, τα μισά προκαταβολικώς και τ' άλλα μισά μετάν. Αλλά, μετά τον φόνο, πρέπει να φύγεις και να μην ξαναφάνης πια σ' αυτά τα μέρη.

Και αφού μου είπε τα λόγια αυτά, η κοντεσσίνα έβαλε το χέρι στην τσέπη της, έβγαλε έξη άσημένα πιάστρα και μου τάδωσε.

Η άποκαλήσεις αυτές άναστατώνσαν το δικαστήριο. Οι συνηγοροί των κατηγορουμένων προσπαθούσαν να τις άμεισθήσουν, ύποστηρίζοντας ότι ο Καρλούτσιο τάλεγε αυτά για να εκδικηθή τον πρώην προϊστάμενό του, που δεν τον έχωνε, επειδή τον έδεσσε καθεμέρα, όταν ήταν στο Ιπποδρόμό του. Αλλά παρ' όλ' αυτά, δεν κατόρθωσαν να σώσουν τους πελάτες των.

Τό δικαστήριο άδίκωσε τη δυστυχισμένη 'Αντωνέττα Καρότσα, κλονίζοντάς τη συνεχώς της ήταν φανερή, επειδή έλαβε απ' ύψει του τό δυστυχισμένο παρελθόν της.

Όσο για τους άλλους δύο κατηγορουμένους, καταδίκασε τον μόν Καρντινάλι εις θάνατον, τη δέ κοντεσσίνα Ραφαέλα σε ισόβια καταματωμένη έργα.

Ο Καρντινάλι καταδικάστηκε έπειτ' από μερικές έβδομάδες.

Η όμορφη Ραφαέλα έκανε τριάντα ολόκληρα χρόνια στη φυλακή, όστόσο, το 1908, χάρις στη μεσολάβηση της βασιίσσης Μαργαρίτας της 'Ιταλίας, της χάρισαν το υπάλοπο της ποινής της. Και η κοντεσσίνα, που ήταν πια γρηγόρινη, πήγε και κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι, έξω από τη Ρώμη. Έκει έμεινε άλλα είκοσιπέντε χρόνια, προσπαθώντας με την προσοχή και την άφοσίωση στη θρησκεία, να έξλεισθή από τή έγκλημά της.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

Για την άγάπη την οποία έτρεφε ο άλησμόνητος διευθυντής της "Ακροπόλεως" Βλάσης Γαβριηλίδης προς τη μητέρα του, δεν έχουν γραφεί δυστυχώς ως τη στιγμή και πολλά πράγματα. Η άγάπη αυτή του Γαβριηλίδη για τη μάνα του περνούσε τα όρια της αγάπης και του σεβασμού, έφτανε στο σημείο της πιο μεγάλης και της πιο θερμής λατρείας. Όταν πέθανε η μητέρα του, ο Γαβριηλίδης έσπαράχθη κυριολεκτικώς από τον πόνο του. Κλείστηκε ολόμνηστος κοντά στον νεκρό της και της μιλούσε γλυκά, τρυφερά, ποιεώντας, κι' έπειτα, χρόνια και χρόνια, ως που υπέκυψε κι' ο ίδιος στο μυστικό, όταν έμπαινε κάθε μέρα στο γραφείο του, κλειδώνονταν, έβγαζε τη φωτογραφία της, την άκουμπουσε στο τρεπέδι του και μιλούσε με μάτια βουρκωμένα στην πολυαγαπημένη του νεκρή.

Μετά τον θάνατο του Γαβριηλίδη, ο γαμβρός του κ. Θ. Συναδινός βρήκε στα χαρτιά του ένα 'Ημερολόγιο, στο οποίο σημείωνε όλα του τα όνειρα, στα οποία έβλεπε τη μητέρα του, με τις έλαχιστες λεπτομέρειές τους.

Η μητέρα του Γαβριηλίδη ήταν άκεία της λατρείας αυτής έκ μέρους του παιδιού της. Άγαπούσε τον Βλάση της θερμά, του στήριζε αληθινή μητέρα. Στα 1885, όταν ο Γαβριηλίδης προφυλακίστηκε στις άπαίσιες, τις φοικαδεις φυλακές Κόκλα, για κάποιο άσθερο του, η μητέρα του συνεφυλακίσθη έκούσια μαζί του για να τον περιποιείται. Η όπερική αυτή πράξη της έκαμε τότε μεγάλη έπίσημοι. Έγγραψαν σχετικά άκμα και ποιήματα, ένα τον οποίον εινε και το κατεγρό δημοσιευμένο. Τό άντιγράφηκε από την ποιητική συλλογή του Χριστοδούλου Γ. Πετολά «Κοιμάνεις», τυπωμένη στη Θήρα στο 1890.

ΤΩ ΦΙΛΩ ΒΛΑΣΙΩ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Υποδίκω έν ταις φυλακαίς Κόκλα, επί τη έκουσία της μητρός αυτού συγκληβίξει).

Είσ δρόμους φεύγουσα μακρούς τό του 'Ηρώδον μένος εις τό 'Ιεροσόλιμα ζητούσα τον ιών της έζητει κι' έσώζεν ιών, Θεόν και Κύριον της, η άφελής και άφθορος της Ναζαρέτ παρθένος.

Την άρετήν των τέκνων της ως κόσμον εάν εχεν ένεκρυπτεν έγωισμών τινά η Κορηλία· ένεκ' αυτής της άρετής, ήν έστειρε η ίδια, εις την των Γράσων εκκλησίαν κι' εκείνη συμμετείχεν.

Άνωθεν όλων, άνωθεν αυτής της Παναγίας, η μητή σου παραδέξιμα άμειμπτον προτεινεί. Ω! η ψυχή μου πρό αυτής γονυτείται και κλίνει ως πρό σιδεμάς ποτέ προσέκλινεν άγίως.

Αισχύλον ύψος ήθελα μίαν στιγμήν και μόνην άντάξιον του ύψους της τό άσμα να τόνισω. Τό όνομά της ήθελα να άπαθανάτισω κι' εύθής άς πέσ' η λύρα μου εις τριμμάτα και κόριν.

Β! πρέπει, πρέπει να λή κανείς έκ του πληγών εις τρώγλας και εις βρόδον, εις φρόνη και σφαίραν, εις τύφλην όρνιθίσσαν, εις ζάλην και σκοτίαν, εις σύγχυαν κινήσαν, κραγών, σπινών χυλόν.

Έκεί να λή τις λεπτήν, μεμνημένην γραίαν άσθενών, όχραν, όσας του τάκου έξελδοσαν, να την λή παρόδον ζώην έκεί άντλοσαν, άσπαιαν κατά την ψυχήν, εις την καρδίαν νέαν.

Με τρυφερότητα παιδός, μ' αγάματος γαλήνην, μ' άφελειαν άγγελικήν, πρσιότητα άγιαν, με όπην χόνουαν χάσαν και πάρος και θυσιαν, με όπην άγλαίσσαν την κόλασιν έκείνην.

Και με όποιον διαρκές μερίδιον, με ποίαν γλυκύτητ' άμετάπτωτον έμμένονσαν σμά σου! Πάσαν στιγμήν μετέχουσιν εις τό μαρτύριό σου και δίδουσιν εις σε ζώην να χάνη την ίδιαν!

Α! εινε τι άνώτερον περιγραφής και λόγων· εινε τι μόνον νοητόν και άσθητόν· δεν εινε βοηθημάτων έρασι κι' έπιπλάστον δόδιναι, ούτε κανία άγοράν και πολιτικολόγαν.

Εινε τι θείον, εινε τι ως του Χριστού τό πάθος και της άγίας σου μητρός η έθελούσιος.

Α, να έδιδετο, μολπή τό άσμα μου όθανία, να έθαν' εις τό στήθος της ασήγορον τά βωθή!

Πώς την λατρεύω! Αλλά πώς έκ πέσης της καρδίας, πώς και την τύχη σου ήλπι, φθού και μακαρίσας! Κ' ελευθερίαν και ζώην, ό φίλε μου, χαρίζω, άρκεί να τυχώ της λαμπρός της έτιχης θούας!

Είσ' εύτυχής! Πλειότερον του κόσμου τούτου όλων, όν τό άμεινον διοικεί κι' η σκέψης τιθαρείται, όστις ελευθερός οίκτρώς το έγκλημα δουλείας, είς' εύτυχής πλειότερον και ήσυχος όλων.

Είσ' εύτυχής και τίποτε μη την ψυχήν σου θλίβει, Έάν παραγνωρίζοσαι, αν έτι άποδείξαι, αν υπό νόμον Όκείδος έταίρας τυραννείσαι έν μόνον δάπευμα μητρός τοιαύτης σ' άνταμείβει.

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΟΖΑ, ηθοποιός, 34 ετών. ΜΑΡΘΑ, καμαριέρα της, 40 ετών. ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, φρέντης, 24 ετών.

(Στο καμρίνι της Ρόζας. Μετά την παράσταση. Η Μάρθα τακτοποιεί διάφορα λουλούδια. Παιχνίδι ή Ρόζα).

ΡΟΖΑ: — Πόσο κουραστική άποψη! Έπιθυμώ να ξεκουραστώ λίγο εδώ στο καμρίνι μου. Είπα, πώς δεν θα δεχθώ κανένα.

ΜΑΡΘΑ: — Θριαμβεύσατε κι' απόψε, κυρία. Καί σας έστειλαν πάλι ένα σωρό άντρες.

ΡΟΖΑ: — Τί άφθονα λουλούδια, αλήθεια!...

ΜΑΡΘΑ: — Θέλετε να ήγες, κυρία, ποιοι σας έδωκαν τα έπισημητήρια των θριαμβιστών σας...

ΡΟΖΑ: — Δεν με ενδιαφέρουν οι διάφοροι θριαμβιστές μου. Είπε τόσος σαρκίοι όλοι τους!... Δέχομαι τα λουλούδια τους και τα διάφορα δώρα τους, αλλά πιστέψτε με, καλή μου Μάρθα, κανείς απ' αυτούς δεν κατάφερε να μου πάρει την καρδιά μου. Κανείς.

ΜΑΡΘΑ: — Ούτε ο μαρκήσιος Ντε Πρέ; Ούτε ο κόμης Ντε λά Φορέ;

ΡΟΖΑ: — Ούτε αυτοί, Μάρθα, ούτε αυτοί. Μπορεί να φορώ στο λαιμό μου τα μαργαριτάρια του μαρκησιού και στα χέρια μου τα διαμάντια του κόμητος, μα δεν αγαπώ ούτε τον ένα, ούτε τον άλλο. Έτσι είμαστε έμεις ή γυναίκες του θεάτρου... Μας αγαπούν, αλλά δεν αγαπούμε. Κι' όμως...

ΜΑΡΘΑ: — Κι' όμως, κυρία;

ΡΟΖΑ: — Αισθάνομαι τη ζωή μου πολύ άδεια, χωρίς μια αληθινή, μια αληθινή αγάπη. Γιατί κι' οι θριαμβιστές μου, μ' έδωκαν πώς κι' αγαπούν, είνε ψευδείς. Τό κάνουν από φιλοδοξία, για να φηγογράφουν ως φίλοι μιας όμορφης και πολυτάλαντης θεατρίνας, όπως εγώ. Όχι, δεν μ' αγαπούν μ' αγάπη άδολη και βαθειά, όπως όνειρεύομαι. Κι' απ' όλες αυτές τις φανταχτερές ανθοδέσμες, εγώ θα προτιμούσα ένα φτηνό μπουκετάκι, προσεχόμενο από κάποιο φτωχό νέο, που θα μ' αγαπούσε όπως θέλω εγώ. Αλήθεια...

Δεν βλέπω απόψε το μπουκετάκι του πιστού μου αγνούστου, του Ραϊμόνδου Σωβιέρ. Πώς δεν με θυμήθηκε απόψε;

ΜΑΡΘΑ: — Πώς ξέρει, κυρία; Τον καίμενο το νέο, φαίνεται ότι δεν θα είχε χρήματα απόψε για ν' αγοράσει λουλούδια.

ΡΟΖΑ: — Ναι, απ' τα λίγα φτηνά λουλούδια που μου στέλνει, φαίνεται πως θα είχε πολύ φτωχός. Έ, λοιπόν, δεν φαντάζεσαι, Μάρθα, πόσο με συγκινεί ή αγνή και δειλή αγάπη αυτού του αγνούστου φτωχού νέου. Και δεν ξέρεις πόσο άνησυχώ απόψε που δεν μου έστειλε, όπως πάντα, το μπουκετάκι του.

(Ξεσπώντας χτυπά ή πόρτα. Η Μάρθα άνοιγει, και παρουσιάζεται ο Ραϊμόνδος Σωβιέρ, κρατώντας στα χέρια του ένα μπουκετάκι μενεξεδές).

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, (μ' αγάπη τρεμάμενη). — Δεσποινίς Ρόζα...

Μου επιτρέψτε να σας... να...

ΡΟΖΑ: — Πώς είστε, κύριε;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Είμαι ο Ραϊμόνδος Σωβιέρ.

ΡΟΖΑ: — Α, είστε σεις; Έσείς που είπα ένα δλόκληρο χρόνο τώρα μου στέλντε τακτικά μπουκετάκια μενεξέδων και γιασεμιών;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Ναι, δεσποινίς. Συγχωρέστε με αν αυτό σας δυσαρεστούσε...

ΡΟΖΑ: — Να σας συγχωρέσω; Τι λέτε, φίλε μου; Δώστε μου, σας παρακαλώ, το μπουκετάκι σας και καθίστε κοντά μου.

(Ο Ραϊμόνδος ύπακούει. Η Μάρθα άποσινείται).

ΡΟΖΑ, (μυρίζοντας τους μενεξέδες). — Τι όμορφα ευωδιάζουν τα άνθη σας! Έχουν ένα άρωμα αγνό, διακριτικό, λεπτό σαν το άρωμα μιας ευγενικής ψυχής. Της ψυχής σας.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, (δελιά). — Ω, δεσποινίς!...

ΡΟΖΑ: — Ναι... Ναι... Είστε καλός τώρα που δεν μου είστε ξένος. Και δεν ξέρω πώς, μιλώντας τα λουλούδια σας, μου φαίνεται πως άνασπίνω την ίδια σας ψυχή.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Δεν τα περιφρονούσατε λοιπόν τα φτωχά μου λουλούδια;

ΡΟΖΑ: — Όχι. Τ' αγαπώ τα λουλούδια σας.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Βλέπω τόσα πολύτιμα μπουκετά γύρω σας!

ΡΟΖΑ: — Όλα αυτά δεν έχουν την αξία των δικών σας μενεξέδων.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Ω, δεσποινίς... Θα με κάνετε να τρελλαθώ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GEORGES DELAMARE

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Αγάπη μου!...

ΡΟΖΑ, (καίμενο παιδί). — Στεφάν, σ' αγαπώ τόσο πολύ που δεν μπορώ να σε αφήσω. Σ' αγαπώ τόσο πολύ που δεν μπορώ να σε αφήσω. Σ' αγαπώ τόσο πολύ που δεν μπορώ να σε αφήσω.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Ναι, Γιατί σας αγαπώ.

ΡΟΖΑ, (άναστενάζοντας). — Καταλαβαίνω... Σας έχω πάρει τα μυαλά. Την ημέρα δεν ήξερα ήσυχια και γαλήνη για να μελετήσετε. Τις νύχτες τρέχετε στο θέατρο. Τι κακό σας έχω κάνει, χωρίς να το θέλω!... Άκούσα και τα μπουκετάκια που μου στέλνατε, απ' αγνοφύλας, πούος ξέρει, με πόσες θυσίες... (Μένει για λίγο άσπεκτηκή). Κύριε Ραϊμόνδε... Φαντάζεστε λοιπόν ότι ή θυσιές σας αυτές αξίζουν για μια γυναίκα σαν εμένα; Ξέρετε καλά τι είδους γυναίκα είμαι εγώ;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Σας αγαπώ όποια κι' αν είστε.

ΡΟΖΑ, (σιγά, στον έαυτό της). — Όχι, όχι. Δεν πρέπει να τον καταστρέψω. (Στον Ραϊμόνδο). Εγώ όμως δεν σας αγαπώ. Ναι, δεν σας αγαπώ. Σας είπα μερικά τρυφερά λόγια από ευγένεια, για να σας ευχαριστήσω, να σας παρηγορήσω. Δεν μπορούμε ν' αγαπηθούμε, φίλε μου... Όχι, όχι, ποτέ!...

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Γιατί μου μιλάτε έτσι σκληρά, Ρόζα; Γιατί αλλοίστε έτσι ξαφνικά; Και είπα ακόμα στα χείλη μου το φιλή σας...

ΡΟΖΑ, (συγκρατώντας με δυσκολία τον πόνο της). — Το φιλή μιάς θεατρίνας άσπλαχνης κι' άκαρδης. Τι αξία μπορεί να έχει; Ας

από ευτυχία... Τόσων καιρό δεν τοιμούσα νάθω να σας δω. Αλλά χτες το βράδυ σας είπα να φοράτε καρφωμένο στο κορμό σας το φτωχό μπουκετάκι που σας έστειλε προχτές κι' έτσι τώμησα νάθω απόψε στο καμρίνι σας. Είπε αλήθεια ότι διοτάα πολύ, ότι ή καρδιά μου χτυπούσε με άγωνία, αλλά...

ΡΟΖΑ: — Ω, κάνετε πολύ καλά που ήρθατε.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Είπε τώρα τόσος καιρός που σας θαμώσω, που σας...

ΡΟΖΑ: — Δέγετε, λέγετε...

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, (μ' αγωγή που μόλις άκούγεται). — Σας άγαπώ!...

ΡΟΖΑ: — Μ' αγαπάτε;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Σας λατρεύω... Δεν είστε για μένα μια γυναίκα σαν όλες. Είστε ένας άγγελος, μια άνωτερη ύπαρξ. Είπε ένας χρόνος τώρα που έχωμαι τακτικά στο θέατρο για να σας βλέπω, για να σας άκούω. Και σας αγαπώ, σας αγαπώ με μια αγάπη τρελή, άπελπισμένη. Για μένα, καθώς σας είπα, είστε ένα θείο πλάσμα. Και μου φαίνεται σαν όνειρο τώρα που βρίσκομαι κοντά σας και σας μιλάω και μου μιλάτε...

ΡΟΖΑ: — Αν ξέρετε πόσο με κάνετε ευτυχισμένη με τα λόγια σας αυτά... Η αγάπη σας ή τόσο ελκυστική και τόσο άγνη, είνε μια θροσία οφάντια για τη διαρσμένη, για τη φλογισμένη μου ψυχή. Ραϊμόνδε, κι' εγώ σας αγαπώ!... Σας αγαπώ σαν κάτι πολύ όμορφο, πολύ άδολο, πολύ αληθινό. Η αγάπη μου μ' εξαγνίζει και με κάνει αξία σου. Νοιώθω πάλι την ψυχή μου να γίνεται άθωα, σαν την ψυχή μιας παρθένας. Πάρε με στην άγκαλιά σου, όμορφο καλό μου παιδί. Το άγνωστο φίλημα άς αόσιει από τα χείλη μου δια τ' άλλα, τα πληρωμένα και μολυσμένα φίλια...

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, (μεθυσμένος από τα λόγια της, την άγκαλιάζει δειλά και τη φιλή τρυφερά στο στόμα). — Αγάπη μου!...

ΡΟΖΑ: — Μ' αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Σου όραζομαι, ότι δεν αγαπώ, παρά τη μητέρα μου κι' εσένα στον κόσμο.

ΡΟΖΑ, (άσπαραξίεται από την άγκαλιά του). — Έχεις μητέρα;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Ναι, έχω μια φτωχή γηρά μητέρα.

ΡΟΖΑ: — Δεν έχεις αδελφία;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Όχι, δεν έχω κανένα στον κόσμο, εκτός από τη μητέρα μου.

ΡΟΖΑ: — Κι' εργάζεσαι βέβαια για να ζήεις τη μητέρα σου.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Ναι. Παιζώ τις νύχτες βολι σ' ένα ντάνσιγκ.

ΡΟΖΑ: — Και την ημέρα;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Την ημέρα σπουδάζω γιατρέ.

ΡΟΖΑ: — Και τα βράδια που έρχεστε στο θέατρο για να με βλέπετε;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Τις βραδιές αυτές παρατώ κάθε δουλειά προς χάριν σας.

ΡΟΖΑ: — Καίμενο παιδί!... Στεφάν, σ' αγαπώ τόσο πολύ που δεν μπορώ να σε αφήσω. Σ' αγαπώ τόσο πολύ που δεν μπορώ να σε αφήσω. Σ' αγαπώ τόσο πολύ που δεν μπορώ να σε αφήσω.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Ναι, Γιατί σας αγαπώ.

ΡΟΖΑ, (άναστενάζοντας). — Καταλαβαίνω... Σας έχω πάρει τα μυαλά. Την ημέρα δεν ήξερα ήσυχια και γαλήνη για να μελετήσετε. Τις νύχτες τρέχετε στο θέατρο. Τι κακό σας έχω κάνει, χωρίς να το θέλω!... Άκούσα και τα μπουκετάκια που μου στέλνατε, απ' αγνοφύλας, πούος ξέρει, με πόσες θυσίες... (Μένει για λίγο άσπεκτηκή). Κύριε Ραϊμόνδε... Φαντάζεστε λοιπόν ότι ή θυσιές σας αυτές αξίζουν για μια γυναίκα σαν εμένα; Ξέρετε καλά τι είδους γυναίκα είμαι εγώ;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Σας αγαπώ όποια κι' αν είστε.

ΡΟΖΑ, (σιγά, στον έαυτό της). — Όχι, όχι. Δεν πρέπει να τον καταστρέψω. (Στον Ραϊμόνδο). Εγώ όμως δεν σας αγαπώ. Ναι, δεν σας αγαπώ. Σας είπα μερικά τρυφερά λόγια από ευγένεια, για να σας ευχαριστήσω, να σας παρηγορήσω. Δεν μπορούμε ν' αγαπηθούμε, φίλε μου... Όχι, όχι, ποτέ!...

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Γιατί μου μιλάτε έτσι σκληρά, Ρόζα; Γιατί αλλοίστε έτσι ξαφνικά; Και είπα ακόμα στα χείλη μου το φιλή σας...

ΡΟΖΑ, (συγκρατώντας με δυσκολία τον πόνο της). — Το φιλή μιάς θεατρίνας άσπλαχνης κι' άκαρδης. Τι αξία μπορεί να έχει; Ας

(Στην κυρία Τσαντιν-Γκλαβ, για να δαθή στα χέρια της δεσποινίδος Κλαίρης).

Πήγος του Μοννεφόν.

15 Σεπτεμβρίου.

Πολυαγαπημένη μου μικρούλα... Αυτό που σου αφηρόθηκε από καιρό στο μικρό σου μυαλό, να φηγες δηλαδή απ' το Παρίσι, το κατάφερες... Μπαράδο σου λοιπόν, μοιηρό μου, πλουμιστό φειδά... Δεν φτάνει που μου στέφρες τη γλυκειά σου παρουσία, να φεύγοντας πήρες μαζί σου και τη σπαραγμένη μου ψυχή... Θέλησα λοιπόν να σ' εκδικηθώ κι' εγώ.

Και ήρθα στον πύργο του Μοννεφόν, να περάσω λίγες μέρες, με την ευχάριστη συντροφιά του φίλου μου Αλγούστου ντε Σαιντιβ, που κάθεται οικογενειακάς εδώ πέρι... Διασκέδασα έτσι λιγάκι, άπονη μικρούλα μου, ξεχνώντας στ' ατέλειωτα τα γλέντια μου τον πόνο της σπαραγμένης από τα νύχια σου καρδιάς μου...

Κι' όχι μονάχα άνακουφίστηκα, μα έβωσα και την τιμή του φίλου μου από ένα σκάνδαλο φηκικό, που θα του κόστισε την ευτυχία του σπιτιού του δικαίηρου... Αχ!... Γυναίκες άλαφρομυαλές, που δια τα ποδοπατάτε στο στιγμή και προσωρινό καπρίτσιο της καρδιάς σας... Άκουσε τώρα την ιστορία, αγάπη μου.

Πέρασα μια βδομάδα από τότε... Ήταν άπομεσημερο, χαρά θεού από ήλιο κι' άέρα μαρμελάς. Μια ψυχρούλα που έσπινε λιγάκι, έδινε μονάχα πώς πέρασε το καλοκαίρι... Ήμασταν γερή παρέα από εύθυμους γλεντιέδες νέους και παιχνιδιάρους, γελαστές κοπέλλες. Γέλια, χοροί, τραγούδια γέμιζαν χαρούμενα το όμορφο του πύργου πάρκο κι' ή βροδεία μας φανόταν πως θα κυλούσε πιο καλότερα από τις άλλες...

Από ήσαν αυτοί που κάνανε στη συντροφιά τη μεγαλύτερη εντύπωση, με το κομψό τους στυλ, με το εκπαιστικό τους πρόσωπο και τη σπαραγμένη εξυπνάδα τους: Ο νεαρός κόμης ντε Σαιντρέ και ή γυναίκα του φίλου μου Σαιντιβ, ή ταχυάνα Όττίλτα!...

Καθόμασταν κεινή τη στιγμή στο τραπέζι της βεράντας και πίναμε τον καφέ μας, όταν ξαφνικά, φεύγοντας ένα γύρο τη ματιά μου, είδα πως μυστηριωδώς είχαν εξαφανιστεί δυο πρόσωπα από την παρέα: Ο κόμης ντε Σαιντρέ κι' ή Όττίλτα, ή γυναίκα του φίλου μου Σαιντιβ.

Κάτι σαν έστικτο μ' έσπρωξε τότε να ξεκαθαρίσω το μυστήριο αυτό... Κι' ενώ το μυαλό μου δουλούσε έντονα και γρη, και ή ματιά μου πλανόταν σαν άφηρημένη εδώ και κει, ξεχώρισα άντικρυ μου μια άλλη δροσηρική ματιά, που άνησυχ κι' αυτή και γεμάτη ύποψια έβλεπε γύρο το πάρκο και τον κήπο... Ήταν ή ματιά του φίλου μου Αλγούστου Σαιντιβ.

Ανατράχια άδελά μου κι' ή καρδιά μου χτύπησε με άσυνήθιστη ένταση γρηγοράδα... Πέρασε σαν άστραπη απ' το μυαλό μου ό παιδικός, μα τόσο τραχός και επικίνδυνος στις παραφορές του χαρακτήρας του... Σαν όνειρο θυμήθηκα το σκότωμα της πρώτης του γυναίκας, έδω κι' έξη χρόνια τώρα, απ' τα ίδια του τα χέρια, και μια κομψή τρεμούλα τάραξε το κορμί μου...

Στον γρήγορο τόν έφιάλη της στιγμής εκείνης άκουσα κιόλας να βροντούν στ' αυτιά μου έκδικητικές πιστολιές, που ξεσχιζαν νεανικά καρδιά με λύσσα κι' έλλαζαν το ξένοιστο και χαρούμενο παιχνίδι μας σε φρεχτή τραγωδία αίματος και φόνου...

Χωρίσαμε, φίλε μου. Κι' άς μην ξαναδεί ό ένας τον άλλο...

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ: — Συντοίβετε την καρδιά σας από όβιτο για μένα. Για να μη με καταστρέψετε με την αγάπη σας. Το καταλαβαίνω. Μιά σας αγαπώ, σας λατρεύω!...

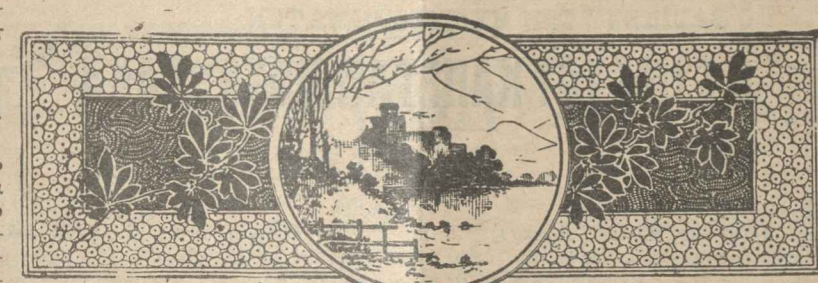
ΡΟΖΑ: — Όχι, όχι. Κάνετε λάθος, δεν σας αγαπώ. Χαίρετε, κύριε Ραϊμόνδε... Μάρθα... Συνόδεψε ως έβω τον κύριο...

(Μπαίνει ή Μάρθα. Κιντάει την κυρία της σαστισμένη. Ο Ραϊμόνδος τρέμει δολιχέρως).

ΡΟΖΑ, (καταβέλλοντας μια τελευταία προσπάθεια). — Χαίρετε, κύριε... Χαίρετε... για πάντα.

(Ο Ραϊμόνδος φεύγει παραξαισμένος σαν ύπνοάτης. Η Ρόζα πέφτει σ' ένα μικρό ντιβάνι και σπαραγεί δολιχήση απ' τους λυγμούς).

ΡΟΖΑ: — Φτωχή μου καρδιά!... Φτωχή μου πρώτη και στεργή αγάπη που δεν σε χάριχα ούτε μιάν ώρα!... Άντιό... άντιό, αγάπη μου!... Χαίρε για πάντα, μοναδική, αληθινή έρωτά μου!... Ραϊμόνδε, γλυκέ μου φίλε, γλυκό μου όνειρο, χαίρε!... Χαίρε!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDMOND ABOUT

ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

απο φίλ μεθυστικό... Ή βαρκούλα ήταν άραγμένη κοντά στην άποβάθρα κι' ήταν κρυμμένη από παντού, από παρκοβάρες φουτωμένες κι' από χοντρούς κορμούς γέροντων δέντρων...

— Για όνομα Θεού, κυρία μου!... Ο άντρας σας θα σας ζητάη παντού... Δώστε μου το χέρι σας γρήγορα... φώναζε τρυμαχμένος κι' απλόναστος το χέρι μου άρπαξα την Όττίλτα και την τραβήξα έβω... Λαχανιασμένη απ' την ταραχή της ή όμορφη γυναίκα, κόκκινη απ' τη ντροπή της, έσπεξε πλάι μου στην άποβάθρα με σκυμμένο το κεφάλι της και χαμηλωμένα ντροπαλά τα μάτια. Έξαστρα όμως με κίτταξε φαρδιά κι' μου είπε:

— Δεν φταίω εγώ... Ο Αλγούστος με πρόφηνε στον καθήγορο... Λαό τον είνε το φταίξιμο, Θεέ μου!... Όλο για κτήματα και για έπιχειρήσεις μου μιλάει...

Δεν πρόφτασα να πω τίποτα, δεν πρόφτασα να της δώσω άποκριση. Στ' αυτιά μου έφτασε έξαστρα ένα γρήγορο τρέξιμο και κρότοι κλαδιών που σάξανε. Ήταν ό άντρας που ή άλγούστος, δεν ήπηρε καμιά άμφιβολία. Ερχόταν γρήγορος, σαν κεραυνός.

— Άφήστε, κυρία μου, τις δικαιολογίες, τις ελπίδες γρήγορα-γρήγορα, γρημάτος ταραχή. Δεν είνε να χάνουμε καιρό... Ο σβήνος σας φτάνει... Τον άκούτε και σεις τώρα, γιατί βλέπω να χλωμαίσετε... Κύριε ντε Σαιντρέ, που μάς κίτταξε τόσο άρα σαν ήλθους, χωρίς να βγάξετε μιλιά, βγάλετε τουλάχιστον γρήγορα το σακάκι σας... Άκούμα!... Άκούμα!... Σούτ!... Τσιμουδιά, κάντε αυτό που λέω, γιατί φεύγω και σας άφνω να λογαριαστήτε με το πιστόλι του Αλγούστου, που τόσο τον τιμάτε με την πολυτιμή φίλια σας... Σεις, κυρία μου, δώστε μου το δαχτυλίδι σας... Τη βέρα σας γρήγορα, για τ' όνομα της Παναγίας, για να τον, θα ξεπροβάλλω στη στιγμή ο σβήνος σας...

Προσέβτε τώρα, κύριε Σαιντρέ... Όρρω!... Πετώ το δαχτυλίδι μέσα στο νερό... Είδατε πού έπεσε;... Αισπάρ!... Εισπάρ!... Κάνετε γρήγορα βουτιά... Εισπάρ!... Μή διατάξετε καθόλου... Βουτήξτε να βρείτε το δαχτυλίδι... Βουτήξτε. Καλύτερα ένα παροδοθή, παρά δυο βόλια στην καλιά σας... Σκύψτε και σεις άνησυχ προς το νερό, κυρία μου... Όρρω!... Αχ!... Ορκ!... Ήταν πεία καιρός, Θεέ μου!

Και ήταν πραγματικά καιρός... Γιατί ξεπροβάλλε λαχανιασμένος ο φίλος μου, ο Αλγούστος ντε Σαιντιβ, κόκκινος απ' την ταραχή του και ξαναμμένος από την προσπάθειά του ν' ανακαλύψει τους ένοχους.

Μά ένα χαμόγελο πλάτ φώτισε το άλλομένο απ' τη βίλεια πρόσωπό του, όταν είδε και τους τρεις μας να χάνουμε τον διάφορο και να κίτταμε το νερό προσεχτικά... Είπε και τον δύστηνο τον κόμη ντε Σαιντρέ, να στάση, μουνκίδι στο νερό, λερωμένο απ' τον βορσό του βυθού της λίμνης, κι' άνησυχος τώρα ρώτησε να μάθω τι συνέβη.

Έγχενα στους άλλους, με τρόπο, να μη βγάλουν τσιμουδιά και του έξηγησα με μασπμένα λόγια, πως κωδενάδοντας κι' οι τρεις μας και άποπερπατώντας, είχαμε φτάσει στη μικρούλα άποβάθρα...

Έκει ή βέρα της γυναίκας του γιόστησε σε κάποιο κλημά του χερσός της απ' το νοτισμένο δαχτυλίδι της κι' έπεσε στο νερό της λίμνης. Μα ό ληστισμός δεν έβωσε άκούμα, και άφως στην προσπάθειά του ν' ντε Σαιντρέ, ή βέρα ξαναβρόθηκε... και ή γαλήνη ξανασκέπασε με τ' άπιαστέρά της τη φουρουνιασματή μας ψυχή.

Αυτά μικρούλα μου, είνε τα νέα μου... Περίμενε με δίαι τα δικά σου. Πέρασα άσχημες στιγμές, αγαπημένη μου, μα έβωσα σε δυο καρδιές δυο μεγάλα δώρα: Στη μια καρδιά το μεγάλο δώρο της γαλήνης και την άνακούφιση της κοιμισμένης βίλεις... Και στην άλλη καρδιά, τη γυναίκα, στάλαξα τον φόβο τον σωτήριο και την προσοχή απ' τα παροδοτήματα...

Χάρισε και σ' σε μετά τώρα, αγάπη μου, το δεικό δώρο μιάς έπιστολής σου, για νάβω στις καρσάμενες από τα κομψά χεράκια σου γραμμές της τής άνακούφισης στη μοναξιά και στον καύμο μου... Χέλια τρελά φίλια... Ο ΑΡΜΑΝΟΣ ΣΟΥ

Καθόμασταν στη βεράντα και πίναμε τον καφέ μας...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ἀρκερ).
Ἡ νύχτα αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία νύχτα τῆς ἀγώνιας μας, εἴτε ὁ καθηγητὴς Βάν Ἑλισγγ, Μικαὶρ τὰ λόγια του νὰ βροῦν ἀληθινά. Καὶ θὰ βροῦνε ἀσφαλῶς. Ὁ καθηγητὴς εἶνε σοφὸς ἄνθρωπος, δὲν ἀπατάται εὐκολα.

Μέχρι τὰ μεσάνυχτα, δὲν συνέβη τίποτε τὸ ἄποιο.

Ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα ὁμοῦ ποδοβολῶντ' ἀλλήλου ἀντήχησε στὴ λευκοπρωτὴ αὐλὴ τοῦ πύργου. Τέντωσα ἀνήσυχον τ' αὐτὰ μου. Ποιὸς μπορούσε νάταν

τέτοια ὦρα ;...

Τὸ ποδοβολῶντ' σταμάτησε καὶ ἀκούστηκαν συγχρόνως κλάματα καὶ ξεφωνητά.

Πνιγμένοι θρήνοι, κλάψεις φρενέτες...

Κατάλαβα ἀμέσως τί συνέβαινε. Κατάλαβα... Κι' ἀνατρίχιασα.

Ἦσαν κραυγὲς μικροῦ παιδιοῦ, βρέφους σχεδόν, περὶ αὐτοῦ δὲν χωροῦσε πλέον ἀμυρίδιον.

Στὸ ἀκουσθὲν τῶν σπαρακτικῶν ξεφωνητῶν του πόνησα, σάν ἄνθρωπος καὶ σάν μητέρα.

Θεέ μου !... Γιατὶ ἐπαρθέσεις τέτοιες ἀδικίες ;...

Γιατὶ νὰ γίνονταν τέτοιες σκληρότητες στὸν θλιβερό αὐτὸ κόσμο ;

Ἡξερα καλὰ πεῖν, τὴ ἡξερα ἀπὸ τὸ παρελθόν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ κόμητος Δράκουλα, περὶ τίνος ἐφοβόμην.

Ὁ καταραμένος βρυκόλακος εἶχε ἐναυλῆν ξαφνικά, σὲ κανέναν κοντινὸ συνοικισμό χωρικῶν, σὲ κανέναν φτωχικὸ καὶ ἐρημικὸ καληδόνατο καὶ εἶχε ἀρπάξει τὸ βρέφος ποὺ σπαραττοῦσε τώρα στὰ βελούδα του χέρια, ἀπὸ τὸ λίκνο του...

Τί μπορούσα νὰ κάμω ;

Ἦδελα, δὲν τὴν ἤθελα ποῦν, νὰ λυτρώσω τὸ ἄτυχο μωρὸ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τέρατος, ἀλλὰ πῶς ;

Σιγὰ-σιγὰ γὰ νὰ μὴν ἐμπνησῶ τὴν διὰ νέες καὶ τρομακτικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀκουσθέντος, πλησίασα στὸ νυκτὶνὸν καὶ κοίταξα ὁ καθηγητὴς Βάν Ἑλισγγ καὶ τὸν ξιπνήσα, βάζοντας τὸ δάχτυλό μου στὰ χεῖλιά μου, γὰ νὰ μὴν κάμω θόρυβο.

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς μάντεψε ἀμέσως τί ζητοῦσα ἀπὸ αὐτὸν καὶ πῆρε κατὰ τὸν νοῦν ἐντελῶς ἀδρόμια, ρωτώντας με μὲ τὸ βλέμμα του τί συμβαίνει.

— Ἀκούστε, τὸν ψιθύρισα.

Σήκωσε τὸ λευκὸ μανδύα κεφαλῇ του ψηλά, μισόλεισε τὰ βλέφαρά καὶ ἀπονεύρισε. Ἀκούσε τοὺς θρήνους καὶ τὴν κραυγὴν τοῦ μικροῦ καὶ ἔνα κῆρυξ ὁρῶντες ἔδωκε κόλπον καὶ ἀγόρευσε τὸ ἱερὸν προσώπῳ του.

— Εἶνε φρενέτο, εἶνε ἀπάνθρωπο ! μοῦ εἶπε, σφίγγοντας τὴν γροθίαν του. Μιὰ ἀθώα ψυχὴ σπαραττοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμή στὰ χέρια τοῦ βδελυροῦ αὐτοῦ διαβόλου. Ὁχι, ὀχι, δὲν πρέπει νὰ μείνουμε ἀδρανεῖς. Θὰ ἦταν ἀνάνηδος αὐτό...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ καθηγητὴς κύτταξε πλάι του, ἀναζητώντας τὸ ὄπλο του.

— Τί θὰ κάμω ; τὸν ρώτησα γεμάτῃ ἀνησυχία.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ ἀπεκρίθη. Μείνετε σεῖς ἐδῶ. Σπντήστε καὶ τὸν Ἰωνάθαν νὰ σὰς κρατῇ στυγερά. Θὰ βγῶ μὰ στιγμή ἔξω.

Εἶχε πάρει πεῖν τὸ ὄπλο στὰ χέρια του καὶ ἔδωκε γύρω στὸ λαμπρὸν ἕνα στεφάνι ἀπὸ μαγικὰ βότανα.

Ἐτοίμα σύγκρουση, ἀγωνιστὰς γι' αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε νὰ κάμω, μὰ δὲν τοῖμιονα καὶ νὰ τὸν ἐμπαδίσω. Ἀν ὁ Ἰωνάθαν ἦταν ξιπνήτος, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὸν συγκρατῇ. Γιατὶ ἦταν καθαρὸν τρέλλα τὸ νὰ θέλῃ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν βρυκόλακα μέσα στὸν πύργο του, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι ποὺ ἀπλώνονταν γύρω.

Ὁ καταραμένος ζώνκερος δὲν θ' ἄφηνε, κατ' οὐδένα λόγο, νὰ τοῦ πάρουν τὴ λεία του, ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει πόσο μακριὰ ἔστρεψε γὰ νὰ τὴν ἀναζητήσῃ καὶ νὰ χορτάσῃ τὴ δίψα, τὴν τρομερὴ δίψα τοῦ αἵματος ποὺ τὸν βασάνει.

Οἱ θρήνοι τοῦ φτωχοῦ μωροῦ, ποὺ εἶχαν πάρει ν' ἀκούγονται γὰ λίγα δευτερόλεπτα, ξανακούστηκαν τώρα μέσα στὸν πύργο.

Ἡ ἡχητικὴ τοῦ παμύθιου μεσαιωνικοῦ κτιρίου τοὺς ἐπολλάπλισσε καὶ τοὺς ἔκανε πρὸς διανοήσεις, σάν νύκτα ἀπὸ δέκα μαζὺ σόματα.

Τοὺς εἶχαν ἀκούσει καὶ οἱ λῃστοὶ τοῦ γύρου δάσους καὶ εἶχαν μαζεῖ μωρὸς στὴν πύλιν τοῦ πύργου, περιμένοντας τὸ μερεδιό τους.

Νυχτοπούλια ἔφαζαν ψηλά τὸν ἀέρα, ἀφίοντας ἀπαίσιους κρογ-

μοῦς.

Τὴ στιγμή αὐτή, χωρὶς νὰ καταλαβαῖν καλὰ—καλὰ τί κάνο, ἔρταξα τὸν καθηγητὴ Βάν Ἑλισγγ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν καθήλωσα στὴ θέα του.

— Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἐπευό, τοῦ ψιθύρισα, μὴ βγῇτε ἔξω, μὴ μὰς ἀφήσετε μόνους. Δὲν πρέπει νὰ ἐμφανισθῆτε, ἐφ' ὅσον βρισκόμαστε, καθὼς ἔστε, στὸ τέλος τῆς δραματικῆς μας ἀποστολῆς...

Ὁ καθηγητὴς στάθηκε διστακτικὸς, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμω.

Συγχρόνως, οἱ θρήνοι τοῦ μωροῦ ἔπαψαν. Κι' ἀπόλυτῃ σιωπῇ, μὰ σιωπῇ καταθλιπτικῇ καὶ γεμάτῃ ἀγωνία ἀπλώθηκε γύρω μας.

Δυο—τρία λεπτά πέρασαν ἔτσι, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωμε λέξι.

Εἶχα σταθεῖ μωρὸς στὴν πόρτα, κυττάζοντας τὸν Βάν Ἑλισγγ ἐκτεντικά.

Ὁ καθηγητὴς ἐδίδασκε ἀόμιμα. Περιέμενε φαίνεται νὰ ξανακοι-σῇ τὴν κραυγὴν τοῦ ἄτυχου μωροῦ, μὰ τίποτε πεῖν, καμμιὰ φωνή, κανέναν θόρυβον δὲν τάρταξε τὴ βουβήματα τῆς νύχτας.

Πέρασαν ἄλλα δυο—τρία λεπτά, ὁλοκληρὸ τέταρτο.

Ὁ πύργος φαινόταν νεκρὸς. Μονάχα οἱ λῃστοὶ τραγίοντες μωρὸς στὴν εἰσοδὸ του.

Ὁ καθηγητὴς κάθισε σὲ μὰ πολυθρόνα, ἔβαλε τὸ ὄπλο του ἀνάμεσα στὰ γόνατά του καὶ ψιθύρισε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι:

— Θεέ μου, συγχώρεσέ με ! Ἐξάνει μὰ ἀνάνηδος. Δὲν ἔπαρε ν' ἀφήσωμε τὸ φτωχὸ βρέφος στὰ χέρια τοῦ βρυκόλακα. Εἶνε νεκρὸ πεῖν... Δὲν ἀκούγεται...

Ὁ καταραμένος ζώνκερος ξεδίωξε, πίνοντας τὸ αἷμα του, τὴ ζωὴ του !... Γιατὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ βγῶ ἔξω ;... Ποιὸς ἔξω ; Ὁ προλάβαινα ἴσως τὸ καλὸ...

Σώπατε γὰ μὰ στιγμή καὶ συνέχισε :

— Ἀ, τὸν καταραμένο, τὸν καταραμένο !... Εἶνε ἡ στερνή μου ἐπιτυχία αὐτή. Τὸ πρῶν δὲν ἐπὶ τὴν ἐπιτυχία αὐτή, τὸ ἀκάθαρτο σαρκοῦ του θὰ σκορπιστῇ σὲ σπάζη, ὅπως τὸ πατέρα του, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια...

Ἐξάνει ἕνας τρομερὸς θόρυβος, ἕνας ἀπερίγραπτος σάλαρος ἀκούστηκε στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου. Οὐδυσσεὺς καὶ γαργιλάματα λίκων καὶ τσακαλιῶν, μουγκρίσματα ἄγρια, μὰ φασαρία ἄλλοθεν, σάν νὰ εἶχαν πιστεῖ μεταξὺ τους καὶ νὰ ξεκινοῦσαν τ' ἀγῶνα μὲ λύσσα.

Γύρισα τὸ βλέμμα μου στὸν καθηγητὴ ἀνήσυχος. Μὰ μὲ κατέπληξε εἶδα, ὅτι εἶχε σκάσει τὸ κεφάλι του πρὸς χωριὰ, τὸ εἶχε πάρει ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ πορευόμινε ἀκατάληκτα λόγια.

Δὲν τόλμησα νὰ τὸν διακόψω. Περιέμενα γεμάτῃ περιέργεια νὰ ἴδω τί θ' ἀπογίν.

Ἐπὶ τέλους ὁ καθηγητὴς ὄρθωσε τὸ σῶμα του, μὲ κύτταξε σὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε, μὲ φωνὴν ἀπάνστα λυπημένη :

— Ἐμμανέψατε τί συνέβη ;

— Ὁχι, ψιθύρισα γεμάτῃ ταραχή.

Δὲν ἀκούσατε τὸ καλὸ ποῦναι στὴν αὐλὴ ; Ἀκούστε... Ἀκούστε... Ὁ λῃστὴς θαρρεῖ πῶς ἀλλολεπτοῦνται, Ἀκούτε ;

— Να, ἀκούω...

— Ἐξέρτε τί σημαίνει αὐτό ;

— Ὁχι.

Δὲν ξέρετε ; Δὲν ἐμμανέψατε τίποτε λοιπόν ; Ὁ βρυκόλακος, ὁ καταραμένος βρυκόλακος, ἀφ' οὗ ἐκπορεύεται τὴ δίψα του, πέταξε τὸ πῦμα τοῦ μωροῦ στοὺς λίκους, στοὺς συντρόφους του, ποὺ περιέμεναν ἀπὸ κάτω τὸ μερεδιό τους. Καταλάβατε τώρα ;

Δὲν τόλμησα ν' ἀπαντήσω.

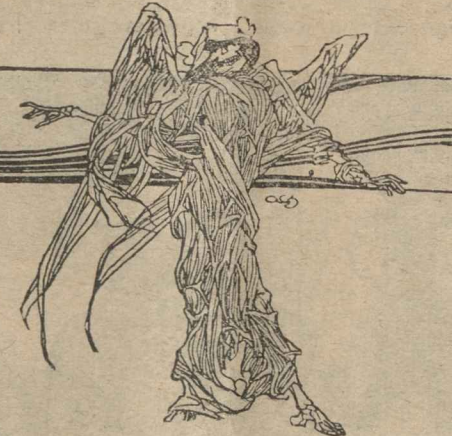
Εἶχα φρεῖ... Κρύος ἰδρώτας κίλυσε στὸ μέτωπό μου...

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω ἐδῶ μὲ πόσην ἀνεκρίσει εἶδα σὴ μερὰ τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλλῃ.

Τὴν περιέμενα μ' ἀγωνία, μ' ἀνταποδοτικὴ ἀπερίγραπτη, τὴν ἡ μερὰ αὐτή.

Εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ τέρατος τῶν ἀγόνων μας. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐξοντώσεως τοῦ τρομεροῦ βρυκόλακου, ὅπως βεβαίως ὁ καθηγητὴς. Σὲ λίγο θ' ἀνεβόιμε ἐπάνω, στὴν μεγάλη αἰθούσα ποὺ βοήθαμε χθὲς τὸ βράδυ τὴ μικρὴ ἐγγονὴ τοῦ καθηγητοῦ.

Ἡ φτωχὴ μικροῦλα ξύπνησε σήμερὰ πολλὴ ἀκαθία, ὁρῶσθαι σχεδόν. Δὲν θυμᾶται τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν χθὲς τὸ βράδυ. Μολαταῦτα εἶνε ἀνήσυχον καὶ ταραγμένη, σάν κάποιον νὰ φοβόταν. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ἦναι σωτὴρ. Ὅταν λοιπὸν ξαναγύρισε στὸ μέγαρό του, πῆρε τὴν ἐπιστολὴν τῆς πεθαμένης καὶ μὲ τὴν μεγαλειότητα ἀδιαφορίας στὸ πρόσωπό του, διάβασε τὰ ἑξῆς :

Κύριε δούε, σὰς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ σὰς εἶδα. Ζοῦσα ὡς τότε εὐτυχισμένη μ' ἕνα καλὸ σύζυγο, ὁ ὁποῖός μ' ἀποχαιρῶ γὰρ τὴν ἀγάπην ποὺ δὲν ἐννοιοῦσα γι' αὐτὸν, μὲ γίλιες φροντίδες καὶ περιποιήσεις, τις ὅπως μὴ τιμὰ γυναικῶν δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ χωρὶς εὐγνωμοσύνην. Ἐτοί μ' ἔγινε, μὰ καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὸν ἀγαπήσω, ἔπειτα γι' αὐτὸν τὴν πρὸς τρυφερὴν φιλίαν.

Ἐξέρτε καλύτερα ἀπὸ μένα πῶς ἡ τύχη μὰς ἔκανε νὰ γνωρισθῶμε. Πήγαμε καθήκοντος στὴν ἐκκλησίαν γὰ νὰ προσεύχομαι στὸ Θεό, μὰ ἐκεῖ με περιέμενε ὁ πειρασμός ἡ μάστιγ' ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μετὰ τὴν ἐξέστη...

καὶ μὲ τὸν λόγο τῆς τιμῆς του οὐ δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπε ποτέ. Ἐτοί παντρεύτηκε τὴν Ὁρτενσία, μὰ, πιστὸς στὸν ὄρκον του, τὴν ἐγκατέλειπε πρὸς χάριν τῆς φιλίας του καὶ τῆς ἐφάρμο μετὰ φιλότητα. Μιὰ μερὰ, καθὼς ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα βρισκόταν μόνη στὸ μέγαρό της καὶ σκόλλεσε θλιβερά τὴ φωτιὰ στὸ τζάκι, βρῆκε ἑξάνα κομμάτια χαρτί ξεσχισμένα. Τότε, μηχανικά, καὶ γὰ νὰ διασκεδάσῃ, τὰ μάζεψε, τὰ συναρμολόγησε καὶ ἔτσι διάβασε μὴ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ συζύγου τῆς πρὸς τὴν κόμισσα ντ' Ὁρνάνο...

Συγκεκριμένη τότε, κατέφυγε στὴ φιλίαν τῆς στραταρχίνας ντὲ Βιλλάρ, στὴν ὁποία καὶ ἐμπιστεύτηκε τὸ μυστικὸν της. Ἐκείνη πάλι τὸ φανέρωσε στὸν Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος κατέστρεψε ἀμέσως τὸ σχέδιό του.

Ἡ ἐξοχὴ ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀνθηφόσας ἀλάλησης. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Ὁρτενσία κατέβαινε κατὰ στοὺς κήπους καὶ περπατοῦσε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ὁ Ρισελιέ τὴν ἀκολουθοῦσε... Τὴν περιέβαλε μὲ γίλιες φροντίδες καὶ στὸ τέλος τῆς ὁμιλοῦσας πρὸς τὴν ἀγαπώμενη. Ἐκείνη φάνηκε γὰ μὰ στιγμή εὐτυχισμένη, μὰ κατόπιν τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο, ἔξαγνοῦντας στὸ Παρίσι. Ὁ Φρονόσιος θέλησε ἀμέσως νὰ φύγῃ καὶ αὐτός, μὰ ἡ στραταρχίνα ντὲ Βιλλάρ τὸν ἐκράτησε σχεδὸν διὰ τῆς βίας. Ἐτοί ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ ὅττω ἀκόμα ἡμέρες στὸν πύργο, μολοντὶ δὲν μπορούσε νὰ συγκρατῇ τὴν ἀνυπομονήν ποὺ τὸν ἔτρωγε καὶ ξαναβρῆκε τὴν ὥρην καὶ δυστυχισμένη πριγκίπισσα.

Ξαναγυρίζοντας στὸ Παρίσι, συνάντησε τὴν Ὁρτενσία σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸν σούπερ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Φρονόσιος ἦταν πνευματώδης θεοῦ ποτὶ καὶ οἱ τὸν θαύμασαν. Ἰδιαίτερος ὅμως ἡ Ὁρτενσία, τῆς ὁποίας τὰ μάτια βρισκόντουσαν διαρκῶς καρφωμένα ἀπάνω του. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ δούε, παύοντας τάχα, τῆς πῆρε τὸ χέρι τῆς στὸ δικό του καὶ ἔρχισε νὰ θαυμάσῃ τὸ δαχτυλίδι της. Βλέποντας ὅτι ἡ Ὁρτενσία δὲν τὸ τραβοῦσε, τῆς τὸ ἔφραξε μὲ περισσοτέρη δύναμιν καὶ σὲ μιὰ στιγμή ποὺ δὲν τοὺς προσέχαν οἱ ἄλλοι, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλιά του.

Μὰ τὸ πρῶμα ἔμεινε ὡς ἐκεῖ, γι' αὐτὴ τὴν βραδεία τοῦλάχιστον, γιὰ τὴν Ὁρτενσία, μολοντὶ ταραζόταν καὶ γινόταν κατακαυκαὶ καὶ ἐκείνη φορὰ ποὺ ἀντίκριξε τὸν Φρονόσιον, ἔξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τὸν συζύγῳ της. Αὐτὸ ὁ Ρισελιέ τὸ καταλάβαινε καὶ γινόταν ἔξω φρενῶν.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, συναντήθηκαν καὶ πάλι στὸν πύργο τῆς στραταρχίνας ντὲ Βιλλάρ, ἡ ὁποία τοὺς φιλοξένησε, καὶ συνέχισαν ἐκεῖ τὴν συνομιλίαν τους. Ἡ Ὁρτενσία μὲ ἀφέλεια τοῦ διηγόταν ὅλες τὴς συνηθισμένες ἀπογοητεύσεις της. Κατόπιν τραβοῦσε μέσῳ στὰ σπυρτῶν, μακρόν αὐτὸν πύργον, καὶ ἐκεῖ μιλοῦσαν γὰ τὴν ἐρωτήν... Ὅταν ἡ Ὁρτενσία ἐξέφρασε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της, ὁ Ρισελιέ τὴν κύτταξε ἐρωτικὰ μέσα στὰ μάτια καὶ τῆς ψιθύρισε τρυφερά :

— Τὸ κτήνος ! Νὰ μὴν ἀποβάλλεται τὴ γυναικα τὸν θεῖον αὐτὸν ματιόν !

Ἐκείνη πάλι ἀνατέταξε

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ σημείο αυτό των «Απομνημονευμάτων» της, η μεγάλη Γαλλίδα ηθοποιός Σάρα Μπερνάρ μιλάει για μία μαθητική παράσταση που οργανώθηκε στο μοναστήρι, στο οποίο σπούδαζε επί εννιά μήνες η ίδια, ως εκπαιδευτική του αρχιεπισκόπου Παρισιών. Στην παράσταση όμως αυτή, κατά την οποία θα παιζόταν ένα θεατρικό έργο με τον τίτλο «Ο Τωβίας ξαναβρίσκει την θρησκεία του», δεν της είχαν δώσει κανένα ρόλο κι' αυτό την είχε κάνει έξω φρενών.

Κατά τις δοκιμές —συνεχίζει η μεγάλη καλλιτέχνης— ή φίλη μου Λουίζα Μπινγκέ, που υποδύονταν τον ρόλο του αρχαγγέλου Γαβριήλ, δεν μπορούσε να βγάλει ούτε λέξη από τα χείλη της. Έμεινε με το στόμα ανοιχτό και τα δάκρυα κυλούσαν σαν μαργαριτάρια απ' τα μάτια της. Στεκόταν άκίνητη σαν άγαλμα και στο τέλος ξεσπούσε σε λυγμούς.

Τέλος, δύο μέρες πριν απ' την επίσημη ημέρα, άρχισε η γενική δοκιμή. Μόλις όμως η Λουίζα παρουσιάστηκε με το κοστούμι του αρχαγγέλου, σωριάστηκε σ' ένα πάγκο, δολιχίζοντας:

—«Ω! Όχι! Όχι! Δεν θα τα καταφέρω ποτέ!...»

—Πράγματι, δεν θα τα καταφέρω ποτέ... ελπίε τότε κι' ή ηγούμενη.

Τότε εγώ, τρελλή από περηφάνεια, από χαρά, ξεχνώντας τη θλίψη της μικρής φίλης, έτρεξα προς την ηγούμενη και της φώναξα:

—Μήτηρ μου! Μήτηρ μου! Εξέρω καλά το ρόλο της... Θέλετε να με δοκιμάσετε;

—Ναι! Ναι! φώναζαν ή συμπαθήτριές μου που ήταν συγκλονισμένες δόγμοι.

—«Ω! ναι! τον ξέρει πολύ καλά! είπε η Λουίζα Μπινγκέ.

Και θέλησε να μου φορέσει τα ρούχα της.

—«Όχι! άφησε! της είπα. Θά επανέλθω το ρόλο σου έτσι όπως είμαι.

Άρχισε λοιπόν η δοκιμή κι' έκανα την εμφάνισή μου, κρατώντας ένα μεγάλο κλαδί ιτιάς.

«Μη φοβάσαι τίποτε, Τωβία, άρχισε να λέω με θάρρος, θα γίνω εγώ ο δόγμος σου. Θα παραμερίσω από το δρόμο σου τις πέτρες και τ' αγράδια. Είσα κοινασμένος... Άνασταίνου... Έγώ θ' άρρωθώ...»

Τα κατάφερα δέ τόσο καλά, ώστε όταν τελείωσε ή πρόβα, όλοι ήταν κατενθουσιασμένοι μαζί μου. Η ηγούμενη μάλιστα ήθελε και με φίλησε.

Όσο για τη Λουίζα Μπινγκέ, είχε ξαναβρεί όλο της το κέφι και το όρατο άγγελικό της πρόσωπο άρτινοβολούσε τώρα.

—«Ω! τί όρσά που τα καταφέρες, μου έλεγε. Μ' έσωσες. Σ' εύχαριστώ!... Και με φίλους ξετρελλαμένη...»

Τέλος, ή μεγάλη ημέρα έφτασε. Ο πυρετός της άνωτομνησίας με φλόγιζε και τρεις ώλελρες νύχτες δεν μπόρεσα να κοιμηθώ καθόλου.

Έτσι όταν την ημέρα εκείνη ή καριόνα χτύπησε πολύ νωρίτερα από όποτε έγερσι, ήμουν κώλας όρθια και προσπάθησα να σημια-ξέσω τ' άνωτομνησία μαλλιά μου, οίχοντάς τους άφροντο νερό.

Ο Μακαριώτατος θά γρόταν σίς έντεκα κι' από τις δέκα και μισή μιάς παρέταξαν όλες στη μεγάλη αλή του μοναστηριού.

Η μητέρα Άγία Άλεξία, ή προσκυτέρα, στεκόταν δολιχίζοντι μπροστά απ' την παράταξή μας. Πίσω της, σε απόσταση δύο βημα-των, στεκόταν ή ηγούμενη Άγία Σοφία και από πίσω της ή άλλες μοναχές.

Είμαστε ντυμένες στα όλολενα. Έξαρνα, ή καριόνα άρχισε να χτυπά δυνατά κι' ένα μεγάλο άμυξή στάθηκε, ένας ύπνρής άνοιξε την πόρτα κι' ο Μακαριώ-τα-

Η εφάμιλλος της Σάρας Μπερνάρ, τραγουδίστρια Έλεονώρα Ντουζέ.

τος αρχιεπίσκοπος Σμυρνίου έκανε την εμφάνισή του.

Η μητέρα Άγία Άλεξία πληρώσε τότε, έκανε μία ύπολαση και του φίλησε το χέρι. Κατόπιν πληρώσε κι' ή ηγούμενη. Αυτή όμως, ως νεώτερα, γονάτισε για να του φίληση το χέρι.

Συγχρόνως είχαμε γονάτισε όλες μας για να δεχτούμε την ε-λογία του Μακαριώτατου. Όταν σιωπήσαμε πάλι, ο αρχιεπίσκοπος μαζί με την ηγούμενη είχαν εξαφανιστεί, ή δέ μητέρα Άγία Ά-λεξία, εξαγνισμένη και κοιρασμένη, είχε ξαναγυρίσει στο κελί της.

Από την αλή πήγαμε στην εκκλησία, όπου παρακολούθησε τη λειτουργία. Κατόπιν κάναμε διάλειμμα μιάς ώρας, για να προση-μαστούμε για τη μαθητική μας επίδειξη, ή οποία θ' άρχιζε στη μά-μση.

Φορούσα, σαν άγγελος, όλόλευκο φόρεμα με μία γαλάζια ζώνη στη μέση. Είχα στην πλάτη μου δυό πτερά από καρτόνι, που ση-κραπώνονταν με μπερτέλλες στους ώμους μου. Ένας χρυσός σέ-ρπας στόλιζε το κεφάλι μου.

Τέλος, ή κρίσιμη στιγμή έφτασε.

Η αίσουσα της επιδείξεως ήταν όρσά! «Ω! πολύ όρσά! Τη σόλίζαν δολιχίζοντι γριλάντες από τεχνητά λουλούδια και φύλλα.

Ένας μεγάλος τάπητας από βε-λούδο κόνεον, όδηγούσε στο θρό-νο του Μακαριώτατου.

Ο αρχιεπίσκοπος έμεινε κατε-νθουσιασμένος από το παιξίμο β-λον μας κι' όταν τελείωσε ή πα-ράσταση, μιάς προσκύλισε κοντά του και μαζί με την ελόγια του, μιάς έδωσε όρσά μετάλλια.

Όταν ήρθε ή σειρά μου μου έπασε το χέρι και με ρώτησε:

—Έσύ, παιδί μου, είσαι που δεν έφες βαπτιστεί ακόμα;

—Ναι, πάτερ μου... Μακαριώ-τατε... τραύλισα μπερδεμένη.

Τότε ή ηγούμενη του είπε:

—Πρέπει να τη βαπτίσουμε την έρχομένη άνοιξη. Ο πατέρας της θα έρθη επίτηδες από μία πο-λύ μακρινή χώρα για να παραστή σ' αυτή την τελετή.

Έπειτα, αφού συζητούσαν λίγη ώρα, ο αρχιεπίσκοπος εί-πε δυνατά:

—Αν μπορέσω, θα ρθώ κι' εγώ στο βάπτισμά σου να σ' εί-λογήσω!

Τρέμοντας από συγκίνηση και περηφάνεια, φίλησα το χέρι του Μακαριώτατου και κατόπιν ξανα-γύρισα κοντά στις συμπαθήτριές μου, κλαίγοντας από τη χαρά μου.

Από εκείνη την ημέρα έγινα πιο φρόνημη, πιο έπιμελής και λιγώ-τερο παράφορη. Όσοις κι' έπα-ναν ή μεγάλες κρίσεις της δογής μου, έφτανε να μου ύπνευθίσουν την ύπόσχεση του αρχιεπισκόπου για να με καθιστάσουν.

Άλλοίμονο όμως! Δεν μου ή-ταν γραφτό να κώσωσ αυτή τη μεγάλη χαρά.

Ένα πρωί του Ιανουαρίου, καθώς είμαστε συγκλονισμένες για τον όρθο στην εκκλησία, ξαφνικάτρα εξαγα και κυριεύτρια από άνησυχία και άγανά, βλέποντας, πριν ακόμα άρχισι ή λειτουργία, τον εφμερίό μας ν' άνεβαίνει στον άμβωνα.

Ήταν κατάχλωμος και με φωνή τσακαμένη από την ταραχή, μιάς άνήγγειλε, ότι ο Μακαριώτατος αρχιεπίσκοπος Παρισιών Σμ-πύου είχε δολοφονηθεί!

Μία πνοή τρέμου πέρασε άμέσως από πάνω μας. Έκατό παρμέ-νες φωνές που άποτελούσαν όλες ένα ληνό, σκέτασε μία στιγμή τη φωνή του ιερέως.

Η φριχτή αυτή είδηση με σπάρξε μένα περισσότερο απ' όλες τις άλλες. Έγώ δεν ήμουν τάχα για λίγες στιγμές ή ένθουσιμένη του σεδαμίου γένου.

Μου φαινόταν πως ο δολοφόνος Βερζι με είχε χτυπήσει και μένα στην άγάτη μου και στην εδνγομυστή μου για τον αρχιεπίσκοπο κι' ότι μου είχε κλέψει μία μεγάλη τιμή.

Στο τέλος, δεν μπόρεσα να κρατηθώ πιά. Ξέσπασα σε μία κρσί δακρύων και λυγμών και στο τέλος λιποθυμήσι με μετέφεραν στο

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Το πουλί που βρίσκεται στο κλουβί, παύει νάναι πουλί.

(Ο λ λ α ν δ ι κ ή)

Καλύτερα ελεύθερος και φτωχός, παρά σκλάβος και πλούσιος.

(Α γ γ λ ι κ ή)

Καλύτερα ξερό ψωμί κι' ελεύθερος, παρά σκλάβος και παν-τελάκι.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

Καλύτερα ελεύθερο πουλί, παρά σκλάβος βασιλιάς.

(Δ α ν ι κ ή)

Καλύτερα ελεύθερος στην ξενιτιά, παρά σκλάβος στην πατρι-δα σου.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

Καλύτερα ν' άγωνιεύεις απ' το βουκό, παρά μέσ' από τη φυλακή.

(Σ ε ρ β ι κ ή)

Οι πουλιμένοι άνθρωποι, είναι οι χειρότεροι σκλάβοι.

(Γ κ α ρ ρ ι κ ή)

—ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ο πιστός φίλος είναι ή γνησιότερη εικόνα του Θεού.

(Μ. Ν α π ο λ ε ω ν)

Ο ψεύτικος φίλος κι' ή σκιά κάνουν την εμφάνισή τους μόνο όταν λείπει ο ήλιος.

(Φ ρ α γ κ λ ι ν ο ς)

Ο πιστός φίλος έχει στο στόμα μέλι και στην καρ-διά χολή.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

Θέ μου, φίλαγέ μου από τους φίλους μου κι' απ' τους έχθρους μου φυλάγεται μονάχος μου!

(Ε λ λ η ν ι κ ή)

—ΓΙΑ ΤΟ ΣΗΠΤΙ

Όταν βρεί κανείς έτοιμοχτισμένο σπύτι απ' τους γονείς του, πατέ δεν τ' ονιάζει στην άξια του.

(Σ κ ο π σ ε ξ ι κ ή)

Ο άνθρωπος σπάνια εκτιμά το σπύτι ποτίζεις ο πα-τέρας του και τ' άμπελα που άντεψε ο παππούς του.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

Το σπύτι κάθε ανθρώπου είναι το φρούτιό του.

(Α γ γ λ ι κ ή)

Καλύτερα το σπύτι σου νάναι μικρό και να χωράει όλη σου την οντογένειά σου, παρά νάναι πάρα πολύ με-γάλο και να χωράει όλο τον κόσμο.

(Ο λ λ α ν δ ι κ ή)

Στα μικρά τα σπύτια μπαίνει πιο εύκολα ο Θεός, παρά στα μεγάλα.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

κρεβάτι μου.

Η έσχη που είχε όρσισει για το βράβιάμά μου, πληρώσε κι' έσο πληρώσε, τόσο περισσότερο νεύρική γεννήσι. Η κρίσις μου είχαν καταστήσει σχεδόν καθημερινές, κρίσεις δακρύων χωρίς λόγο, κρί-σεις φρόνι χωρίς ατρία. Τό κάθε τι έπαυσε για μένα τρομακτικές δραστηριότητες κι' έδωκα κοκιά σημάδια στα πάντα.

Μία μέρα είχα δώσει την κοίτλα μου σε κάποια συμπαθήτριά μου. Έδώ πρέπει να σημειώσετε, ότι έπαιξα κοίτλες μέχρις ότου έγιναι δεκαπέντε χρόνων. Σε μία στιγμή της ξέφυγε απ' τα χέρια της, έ-καπε κάτω κι' έγινε κομμάτι.

Λιέςως άρχισα να τρέμω σύγχρομη. Λάτρευα αυτή την κοίτλα, γιατί μου την είχε χαρίσει ο πατέρας μου. Έξαλλη λοιπόν φώναξα στη συμπαθήτριά μου:

—Μόλις σπας την κοίτλα, κοκαλοκόμω! Έκανες κακό στο μπα-κι μου...!

Όλη εκείνη την ημέρα δεν έφαγα τίποτε και τη νύχτα τρεμού-αίματες με βασάνιζαν. Άναστηθούσα απ' το κρεβάτι μου πλημυ-ρωμένη στον ιδρώτα κι' ώλολιζα σαν τρελλή:

—Ο μπαμπάς πέθανε... Ο μπαμπάς πέθανε!...

Έπειτα από τρεις ημέρες ήρθε ή μητέρα μου στο μοναστήρι. Ήταν ντυμένη στα κατάμικρα και μόλις με είδε, έπασε στην άγ-καλιά μου, φωνάζοντας:

—Μικρούλα μου! Μικρούλα μου! Ο μπαμπάς σου πέθανε!...

—Τό ξέρω... Τό ξέρω! της απάν-τησα έγώ ξερά.

Μά ή έσφαρις του βλέμματός μου ή-ταν τέτοια, ώστε ή μητέρα μου άρχισε ν' άνησυχί μήπως είχα τρελλαθεί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΕΞΕΦΥΛΙΖΟΝΤΑΣ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

(Η πιδ άπίστευτες και πιδ έξω-φρενικές ανθρώπινες αδλιότητες)

Είπε γνωστό, ότι ή μεγάλες θλίψεις και δομασιές συγκλονί-ζουν τόσο τον άνθρωπο, ώστε πολλές φορές άφινουν έπάνω του χτυπητά σημάδια της διαβάσεως των. Κάτι σχετικό αναφέρεται για τον Λουδοβίκο, κόμητα του Βεκέρο, ο οποίος είχε σκοτώσει τη σύζυ-γό του, νομίζοντας την άπιστη. Όταν όμως άργότερα βεβαιώθηκε πως είχε γελαστεί και πως την έσκότωσε άδωκα, στενοχωρήθηκε τόσο πολύ, ώστε μέσα σε μία ώρα άσπρισαν τα μαλλιά του!

Τό ίδιο έπαθε και ο διάσημος έλλησιστής Βοδύλλι, ύστερα' από ένα τρομερό όνειρο που είδε. Όσοις, ο κομικός ήθοποιός Μπρι-ζάρ μία μέρα που περνούσε από μία γέφυρα του Ροδανού, παραπά-τησε και κατρακύλισε προς τό ποτάμι. Καθώς έπεσε όμως, πιά-στηκε από έναν κρικό της γέφυρας και έμεινε έτσι κρεμασμένος κάμποσες στιγμές έπάνω από τό νερό. Η τρομάρα του λοιπόν ήταν τόση, ώστε άσπρισαν, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, τα μαλλιά του. Έπίσης τα γένεια και τα μαλλιά του νεαρού δούκως ντε Μπρον-σκι άσπρισαν σε διάστημα είκοσιτεσσάρων ώρων, όταν έπληροφο-ρήθη τον θάνατο του τραυματισμού του πατέρα του.

Τα μέλη τέλους της παλαιάς άγγλικής οικογενείας των Μπρσάιν είχαν όλα στο κεφάλι τους ένα τσουλούφι άσπρες τρί-χες, κληρονομιά από έναν μακρινό πρόγονό τους, ο ο-ποίος πρωταπότησε τη λεική αυτή ποίφα στα μαλλιά του εν έξ αιτίας κάποιου δυνατού φόβου.

Ο άδβας ντε Μαρόλι αναφέρει στα 'Απομνημονεύ-ματά του για κάποιον σύγχρόνό του, ότι είχε την ι-κανότητα να κουνά κατά τη θέλησή του τ' αυτιά του, πράγμα δυσκολώτατο, όπως ξέρετε.

Επίσης ο άγιος Αθηνάσιος κάνει λόγο για έναν γνώριμό του, ο οποίος, ενώ δεν μπορούσε να κουνήσει τό κεφάλι και τα χέρια του, είχε εν τούτοις την ικανότητα να σηκώνη ψηλά τις τρίχες των μαλλιών του και να παίζη τ' αυτιά του, άνοιγοντας και κλείνοντας τα, όπως τα ζώα!...

Την ίδια ικανότητα, κατά τη μαρτυρία του ιστορι-κού Προκοπίου, είχε και ο αυτοκράτορ Ιουστινιανός, στον οποίο οι άντιπαλοί του απέδωσαν γι' αυτόν τό λό-γο, τό ελάττωμα κολακευτικό παρασπούλι ε'Ονος».

Ο Γκνις, όνομαστός φιλόλογος του 18ου αιώνος, γεννήθηκε με ένα μονάχο αυτί!...

Αναφέρονται επίσης πολλοί έπίσημοι άνδρες που γεννήθηκαν με δοναία από την κοιλιά της μητέρας των. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονται ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ', ο Άγγλος ποιητής Βόδη, ο ιατροφιλόσοφος του 16ου αιώνος Γουλιέλμος Βερζι και άλλοι.

Κατά τη μαρτυρία του Ρομάλου Σμυρνιού, ένας σύγχρόνος του ήθοποιός, όνομαζόμενος Άπελλης, τσα-γουδούσε μελωδικώτατα από πύθον όταν... τον έ-δεσαν!

Ο περιφημος Σάιη Έδερσνι είχε έναν μεγάλο πάγκο δίγχο μεταξύ των ματιών του. Ο φιλόσοφος Λέιμπνις και ο βιογράφος Ρότσι έφεραν παρόμοιους δάκους στην κορυφή της κεφαλής των.

Ός προς την ύπνότητα του προσώπου, αναφέρεται για δυό δι-όμους Γερμανούς ζωγράφους, τους Ζερνι, ότι έμοιαζαν τόσο πολύ, ώστε τους έπληρώναν ε'Απαράλληλους. Επίσης ο Άγγλος δι-κτάτορ Όλβις Κρόμβελ έμοιαζε καταπληκτικά στο πρόσωπο με τον προγενέστερό του Γάλλο εδνική Ζόα απ' τη Ρός.

Ο βασιλεύς της Ναβάρρας, Καρόλ Β', ο έπονιμούλης Τρεμών, πήε από τό έπίπτο, γιατί σε κάθε έναρσι μάχης καταλαμβάνονταν από τραύματα. Η δύναμη του όμως αυτή ήταν πολύ σύντομη. Μό-λις του περνούσε ή ταραχή, ο βασιλεύς σπινιαν άποθνήσκον έναρσιών των γλνών του και τότε κατακυρωότιζε.

Πά τον γενναίο έπνότη 'Ιμπεριόρη, ο οποίος σκοτώθηκε στο Μα-ρινά, αναφέρεται ότι είχε μία περιφορική και παροξυγμένη ά-δυναμία. Όσας όπλ' έπορεύετο να σπύνη μάχη, καταλαμβάνονταν από τη δύναση να ε'απαρσώθη, εκπληρώνοντας τη φωνή του άνάγκη.

Εν τούτοις έθεωρείτο ένας από τους άδρημοτέρους άνδρας του βασιλείου και κολακεύε-σαν άληθινά μινάτι. Όταν όστόσο του έρχονταν ή προσκαφερόνεια, άδρημα, έσπινε το κρέμα στο ά-στείο και, γυρίζοντας στους συντόρους του, τους έλεγε γελοίες:

—Σταθήτε! Έγώ πάω να έτοιμάσω κάτι κόσμιο γι' αυτούς τους άρτελους!...

Ο ιστορικός Τάλλερν αναφέρει για κάποιον σύγχρόνό του Πλασσόν, ότι ένώ ήταν γενναίος και άκαταμάχητος, μόλις έπανε τό έφιος γι' έτοιμαζόταν να έπιτεθι κατά των έχθρων, έτρεμε σαν τό βοδύλο!...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΑΛΤΖΕΡΙΝΩΝ...

ΤΟ δυτικό μέρος των Κιθρήρων, κοντά στο χωριό Μυλοπόταμο, ένα από τα όμορφα του νησιού για τ' άφθονα νερά του και τους ξακουστούς του νερόμυλους, υπήρξε ένα βουνό που το λένε Μεσημεριόκρη. Το Μεσημεριόκρη είχε άρετα ψηλά και κοντά στην κορυφή του βρισκόταν ένα κάθετο άνοιγμα, το Καταφυγάδι, όπως ονομάζεται από τους ντόπιους.

Σήμερα ο έμπορος, όταν μπαίνει εκεί μέσα, δεν μπορεί να προχωρήσει πολύ, γιατί το άνοιγμα λίγο παραπάνω είναι φραγμένο από μεγάλες πέτρες. Στα παλιά όμως χρόνια προχωρούσε κανείς βαθειά, άμα ήθελε, κι έφτανε τέλος, σύμφωνα με την πίστι των κατοίκων, στη σπηλιά της Αγίας Σοφίας. Η σπηλιά αυτή, η οποία διασώζεται ακόμα και στην όποια παλαιότερη τραγωδία και καταστροφή, η οποία έληξε τους προγόνους των σημερινών νησιωτών, σύμφωνα με τη σχετική παράδοση. Τα ίχνη αυτά συγκεκριμένα είναι μερικά βράχια μαρμαρινοειδή απ' τις καπνές κι ένας σωρός από κόκκαλα που έχουν περνώσει σχεδόν τώρα.

Την ιστορία της καταστροφής που αναφέραμε παραπάνω, τη μαθαίνουμε από το βιβλίο ενός Άγγλου περιηγητή, ο οποίος επισκέφθηκε προ ετών το νησί. Στον Άγγλο περιηγητή διηγήθηκε την ιστορία αυτή ένας γέρος απ' τα Κιθρήρια, αυτόπτης μάρτυς του τραγικού συμβάντος.

—Το κακό που θα σου διηγηθώ, παιδί μου, άρχισε να λέει ο γέρος νησιώτης, έγινε στα χρόνια τα παλιά, την παραμονή της Αγίας Παρασκευής, δόξα νύχτη ή χάρι της! Όπως κοιμήθηκαν οι άνθρωποι εκείνου του καιρού, είχαν μαζευτεί αποβράδυ στην εκκλησία πολλοί θεοφοβούμενοι. Άλλοι πήγαν γιατί είχαν κίβη τα έμια και άλλοι από ευλάβεια. Έφτασαν τον έσπερον και σκόπευαν, σύμφωνα με τη συνήθεια που επικρατούσε τότε, να περάσουν τη νύχτα τους γονατιστοί μέσα στο ναό.

Έξαφνα όμως, κοντά το σουρούπωμα, ξφτασε εκεί τραχιάς απ' το Μυλοπόταμο ένας νέος και τους είδοι πως ένας Άλτσερινός περπατάει αποβράδυ στην οδό και πάτησαν το χωριό. Οι άλλοι Μυλοποταμίτες πρόλαβαν και κλείστηκαν στο κάστρο, όπου ήταν πεία αίχουρα.

Αυτός όμως είχε αφήσει τον κίνδυνο της σκαβιάς κι έτρεξε μόνος του στην Αγία Παρασκευή, όπου βρισκόταν η Αγυροπούλα, η όμορφη αραβονισσά του. Η Ήσπερ καλή ο ματατοφόρος τι περίμενε την αγαπημένη του αν έπεφτε στα χέρια των επιδρομέων. Γι' αυτό προτίμησε να βρεθεί κοντά της, για να την σκοτώσει αν ανάγκη με τα ίδια του τα χέρια, παρά να την αφήσει σκιάδα στους άπιστους.

Μόλις οι χριστιανοί της Αγ. Παρασκευής έμαθαν το φοβερό κίνδυνο που τους απειλούσε, έκαναν άμεσως συμβούλιο για ν' αποφασίσουν πού θα κρυβόντουσαν. Μίλησαν πολλοί και στο τέλος έμειναν σύμφωνα βίλοι τους να κρυφτούν στο Καταφυγάδι.

Έτσι κι έγινε, χωρίς άγρυπνια. Προς τη μέση μεριά του Καταφυγαδιού στριμωχτήκαν τα γυναικόπαιδα και παύ μετρού πήγαν με τη σειρά τους θέσι οι άνδρες. Θά ήταν άπαυ—κίτοι κρυμμένοι μέσα εκεί, εκάτο ψυχές.

Ήταν όμως Άλκωνος, μήνας που ο ήλιος σιάζει την πέτρα, κι έκανε μεγάλη ζέση. Το στομάχι τους στενοχωρούσε πολύ κι ή διαμα τους έφτανε να χέλει. Τα παιδιά προ πάντων δεν μπορούσαν να βαστάξουν και γύρευαν δίοενα νερό.

Τότε ο Μύρος—έτσι λεγόταν ο ματατοφόρος—αίρε μαζί του άλλα δέκα παλληκάρια που τόλεγε ή καρδιά τους, έβαλαν τα σταμιά στον δυο, εφοδιάστηκαν μ' ένα φανάρι, γιατί γύρω τους απλωνόταν βαθύ σκοτάδι κι έτρεξαν να φέρουν νερό.

Η τόλη όμως αυτή ήταν γραφτό να προκαλέσει την καταστροφή τους. Οι Άλτσερινοί βρισκόντουσαν στο απέναντι βουνό της Σκληρής κι αντίκρισαν μέσ' στο σκοτάδι της νύχτας το φως του φαναριού. Σκαρφάλωσαν λοιπόν με γρήγορο βήμα κι έφτασαν στη ραή του Μεσημεριόκρη, σέροντας μαζί τους για οδηγό κι ένα σκιάδο από το Μυλοπόταμο, τον Άντρεά.

(Η τραγωδία του Καταφυγαδιού)

Στο μεταξύ τα παλληκάρια είχαν γυρίσει άναπόστα στο Καταφυγάδι, φέρνοντας τα σταμιά γεμάτα νερό στους διψασμένους. Την ίδια ώρα οι επιδρομείς έφταναν εκεί κοντά στο βουνό. Ήρδαντες από τον Άντρεά να τους οδηγήσει στον κρυφώνα των συμπατριωτών του.

Αυτός όμως, πονόηχος άνθρωπος, δεν ήθελε να πάει στο λαμό του τόσες άθωες ψυχές κι έλεγε στους κατακρυμμένους Άλτσερινούς πως δεν ήξερε τίποτε, γιατί δεν καταγόταν από κείνα τα μέρη. Άλλά οι επιδρομείς δεν τον πίστευαν, μόνο ξεστομίζαν βωβείς βλαστήμιες και τον έδεραν άλύπητα.

Τό αμα έτρεχε κατακόκκινο από το κοράι του σλαβομένου κι αυτός εξακολουθούσε να μη βιάζει λέει από το στόμα του. Οι επιδρομείς έφεραν γύρω δίλο το βουνό, γύρισαν, ξεναγούσαν, άλλά ή έρευνές των πήγαναν χαμένες, γιατί δεν έβρισκαν το καταφυγάδι.

Οι Άλτσερινοί είχαν σκεπαστεί απ' το θυμό τους και χτυπούσαν πού δυνατά τώρα τον Άντρεά. Ο Άντρεάς όμως είχε αποφασίσει να θυσιάσει για τη σωτηρία των άλλων και δεν θά μιλούσε με κενόνην τρόπο, ως τη στιγμή που θα ξεμυχόταν.

—Μίλα, άπιστε! του φώναξαν οι λυσσομανώτες επιδρομείς. Κι μιά πής που είναι κρυμμένα τα σκιάδα, ή να σου πάρουμε το κεφάλι!...

—Δεν ξέρω! άποκρινόταν σπερδύττα ο Άντρεάς κι άφανε να συνεχίζεται το φοβερό μαρτύριό του.

Οι όμως εινε γραφτό να γίνει, θά γίνει. Σε μιά στιγμή έφτασε στ' αυτιά του αλμαλόντου μιά κλαυθώρη φωνή μικρού παιδιού που δοχόταν από πολύ βαθειά μέσ' από τα σκιάδα του βουνού.

Ο Άντρεάς, έξυπνος όπως ήταν, κατάλαβε πως έτσι κινδύνευαν να χαθούν βίλοι οι άνθρωποι του Καταφυγαδιού, το οποίο δεν άπαιε από κεί, παρά λίγα βήματα. Μ' όλη λοιπόν την εξάντλησή του, συγκέντρωσε τις τελευταίες του δυνάμεις κι άρχισε να τραγουδάει σε δικό του άλλόκοτο σποτό το παρακάτω τραγούδι:

Πνίξε, σκύλα, το λαρό σου
να μη χάσης το λαό σου!

Αυτό δεν ήταν τραγούδι, άλλά μιά προειδοποίηση, ένα μήνυμα, μιά προσηγορία για τη μάνα με το κλαυθώρη της παιδί, πού θά μπορούσε να τους προδώσει. Της έλεγε κι αυτό πως έπρεπε να το στραγγαλίσει, γιατί άλλως κινδύνευαν να χαθούν βίλοι τους.

Ο Άντρεάς τ' έλεγε και τ' έσάλευε τραγουδιστά, τα ίδια πάντα λόγια. Έγινε τη φωνή του όσο μπορούσε πού πολύ και τραγουδούσε δίενα για να μην αφήσει από τα χείλη τους σποτούς του ν' άκούσουν τίποτε. Στην άρχη τα λόγια του έμοιαζαν με τραγούδι, στο τέλος καπένταναν μουρμούδι.

Είχε βάσει όλα τα δυνατά του ο διανοημένος, φώναζε, ξελαμυγνύόταν, σπαταρούσε απ' την αγωνία, άλλά δεν μπορούσε να προλάβη τη μεγάλη συμφορά. Τό παιδί, αν νάχε μέσα του τον ίδιο τον Άντίχριστο, δεν έβρισκε το στόμα του.

Οι Άλτσερινοί, όταν το άκουσαν επί τέλους, έτρεξαν μ' άλαλαγμούς στο Καταφυγάδι και ζήτησαν από το άνοιγμα να τους δοθούν μονάχα ή κατέλλες. Άλλά μιά μεγάλοςφονή άνοιξη τους ήρθε από το βάθος. Οι χριστιανοί είχαν αποφάσει να πεθάνουν ως τ' τελευταίο, άλλά να μην αφήσουν ν' άτιμαστούν ή άδερφές των.

Η λύσσα τότε των Άλτσερινών ξέσπασε άγρια επάνω στους άθώους. Μάζεψαν ξύλα, έφρασαν στην είσοδο του Καταφυγαδιού, έτρεξαν πάνω θεάρα και κατόραμ και τους έβαλαν φωτιά.

Έπειτα στάθηκαν οι σκληρόκαρδοι γύρω στη μεγάλη φλόγα που ήρδθηκε ως τα ούρανα, κι άρχισαν να χοροπηδούν θυμωμένοι. Έβριζαν δυνατές φωνές χαρές και τα μάτια τους πρόσπαυ γυλίζαν άπείσια στη φοβερή λάμψη.

Από το βάθος του βουνού έβγαναν τώρα κλάματα, άναστεναγμοί, παρακαλάια, ξερονητιά, ένας θόρυβος γεμάτος από λύπες και βλαστήμιες, κίτοι το προπάκουστο και φρεσαστικό.

Σε λίγη όμως ώρα, όλα σάπασαν και τίποτε πεία δεν ξανακούστηκε. Η θεόρατη φωτιά είχε σβήσει και δεν έμεινε από την καταστροφή παρά ή άπείσια μερδοιά απ' τις ηρημένες σάρες....

Αθή εινε ή τραγική ιστορία του Καταφυγαδιού, όπως τη διηγήθηκε στον ξένο περιηγητή ο γέρο νησιώτης που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Άντρεά. Ήταν ο μόνος που γλίτωσε από τόν όλεθρο, γιατί κατόρθωσε να ξεφύγει τη στιγμή που οι περκαί δομούσαν στον κρυφώνα. Έξοιχε έτσι μικρά απ' τόν τάπο της μεγάλης τραγωδίας, έδεσε τις πληγές του και την άλλη μέρα γύρισε στο φημαγμένο χωριό του....

Θ. Ν. Σ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η Ίουλια στον έπότη ντε Σαιν-Πρέ).

Γλυκέ μου φίλε,
Τι άσχημη κακοτομία, αλήθεια, για δυο πουλιά που τα μαράναι ή δίπα της αγάπης, να βρεθούν στη μέση μιάς παρέας!...

Μιάς παρέας που τους μισήτρικε και μισήτρηά τους παρακολουθεί. Τι λές κι έσύ γι' αυτό; Δεν έννοιας και σ' στενοχωρία; Άναγκαζόταν να χαμηλοβλέπεις και να καμώνεσαι πως ούτε καν ύπαρξη για σένα. Έγώ όμως δεν μπόρεσα να κρατηθώ.

Γελούσα και μιλούσα με δίλους και με άδες... Χωρίς καν να το νοούθην, τους έδενε, χωρίς να φανόμαι, τη γλώσσα τους με γλωσσάδι... Τη γλώσσα τους τη φαρμακερή, που είχε πάρει φρόνα και κόνιτε να μιά χορήση, λατρεία μου χουρή...

Ήσουν φουριεμένος μαζί μου... Είχες όληνη... Ούτε για μιά στιγμή δεν σε πηλίστανα... Ούτε καν ένας χορός δεν έάλισε τα κεφάλια μας τα δυο με το μεθυστικό στροβίλισμα του... Ξερωσκονίζεις, ξεφύσας, φουσκώνεις, ξεφουσκώνεις... Κι' έδειξες ύστερα τη μαχηρή ψυχή σου παίρνοντας το καπέλλο σου κι' άφινόντας με μοναχή, να βγάλω εγώ τα κάστανα απ' τη φωτιά...

Γιατί όμ' αυτά, άγαπητέ μου;... Τόσο κοντοί είσαστε σεις οι άνδρες, έπί τέλους; Άπώ καλό μου νομίζεις πως φρόθηκα όπως με άδες να φροθώ;... Ήθελες μήπως να σε χάσω;... Να με Ξαναθάλουν οι γονείς μου στις Καλογορές;

Κι' όμως αυτό θά πείθανε, αν άφανα να νοιά. Σου κίτι ή όμής που μιάς τριγύριζαν... Πάσο μου κώστες, χουρή μου, να προσποιηθείς άδικα φρονα σε σένα!... Σε σένα που πού είσαι δίο-λκρος ο κόσμος, το φως του ήλιου... Μα τι ήθελες να κάνω, περσιότερι μου;

Καλύτερα να μη βλέπαμστε σε τέτοιες περσιόσεις... Γιατί εινε δύσκολο να φανόμαστε άτάχα, την ώρα που ή ψυχή μας πλημμυρίζει από αγάπη... Πώς μπορούμε νάουμε το νύ μας σε τόσα μικροπράγματα, σε τόσες λεπτομέρειες ύποδοχής και φιλοφρονημάτων για τόσους καλίσμένους, την ώρα που το μυαλό μας για ένα μονάχα πρόσωπο διαφέρει ν' άσχο-λάρη;...

Πώς να βάλλεις χαλινάρι στα μάτια και στα λόγια σου, την ώρα που ή καρδιά σου φτερο-ρίζει στον αγαπημένο σου;... Νομίζεις πεία πως δίλο σε κίτιον, πως δίλοι ξερονε το μυ-σταίο σου, κι' απ' δίλους πεία φιδάγεσαι σάν δραπέτης τόν κατέργων;...

Υπομονή, χουρή μου... Ίσως νάουμε άδικο κι' οι δυο μας...

Ίσως για όμ' αυτά να φταίη το μυαλό μας... Είμαστε δυο παραμυθένες, έννοχες σνειδήσεις... Ξερονε πως αν μισήναι κίτι, από την αγάπη μας τη μιστική, έμεις πρώτοι-πρώτοι θά πληρώσουμε τις σιδωρές της συνέπειας... Γι' αυτός λοιπόν τους λόγους το φροσιμένο μας μυαλό και ή τρελλή μας φαντασία ίσως γιά μιάς τρεβή στον κατήφορο της πλάνης... Ίσως να νομίζουμε έμ-θρους και προδότες του εύτυχισμένου, του ήδονικού μας καπτικού, αν-θράπους που θέλουμε και θέλουν πάντα το καλό μας, και μάλιστα αν-θράπους που μπορεί να μην έχουμε, οι δύστυχοι, ιδέα για το ζήτημα πού τόσο μιά ταραίζει...

Η εξαδέλφη μου σε πρόσεξε, λατρεία μου γλυκερά... Της φανόσαν, καθώς μιλούε, άνω ποταμών... Δεν μιλούσε, δεν γέλου-σε, με καμιά δεν χορεύε κι' δίλο γύρω μου έρχόσυν... Κι' Κί-ριος οδε πως θά τα θαλάσσωσε κατόπιν, αν δεν έταρνε το καπέ-λάου σου να φούγης!...

Βλέπεις λοιπόν, κακόπαιδο, πως μιάς προσέχουν κι' άλλοι από δυο μας φταίξω μονάχα;

Άς μην ιδιοψύχω λίγον καιρό. Βάλε κάμπο χαλινάρι στη λατρεία της καρδιάς σου, όπως αναγκάστηκα να βάλω εγώ, μη με ταρα-ξες με τη γλυκερά σου παρουσία κι' άσε μου την απαραίτητη γαλήνη της ψυχής για ν' σκεφθώ μοναχή μου πως θά ξεμυλίσουμε... Να περμένεις πάντα γρόφω μου αυτές τις μέρες...

Θά στενοχωρηθής... Θά σ' αχούσει... Μα θά φροντίσω πολύ-πολύ γρήγορα να πάσης νέα μου ενόχιστα... Νέα που θά χαρί-σουν στις καρδιές μας, τις γεμάτες από άπειρη αγάπη, τη γαλήνη και την ήσυχια, που τόσο κινδύνευαμε με τη διαγωγή μας να τα χάσουμε.

Άρεβινά, γλυκερά μου λατρεία... Άρεβινά...

Η ΙΟΥΛΙΑ ΣΟΥ

(Ο έπότης ντε Σαιν-Πρέ στην Ίουλια).

Όμορφό μου κορίτσι,
Τι παράξενα που εινε τα καμώματα της Αγάπης!... Σε τί πέ-λαγος, σε τί χάος άχουν αυτοίς που αγαπούν!... Αυτούς που εινε οι αγαπημένοι του καλού Θεού μας... Γιατί μονάχα όσοι αγαπούν εινε και οι έλεεκτοί του...

Και όποιον αγατά ο Κύριος, παιδεύει... Εινε σωστή ή σκέψη ή πολύτημη, πού ξεχειλίζει απ' την παραπάνω φρόνα... Σε λατρεύω σάν Θεά μου... Σε σπώ άως ποθώ οι τσακαλι-νοί απ' την κούρασι στρατοκότοι τόν βίτο τόν λιτωτή και τ' όνε-φο το πλάνο...

Η ύπαρξή μου εινε άχόριστα δεμένη με τη γλυκερά σου, την ά-γνή την ύπαρξή, μιά όμως άκόμα σε διψάω...

Με λατρεύεις... Τό νοούθω, σε πιστεύω, άνεβαίνω στα ούρανα γι' αυτό, κι' όμως στενάχω από πίκρα... Τρέμω μήπως σε χάσω...

Είμαι άδικος... Η καρδιά μου, ή άδωκη κι' άχόρταγη καρδιά μου, διαφέρει άκόμα την αγάπη σου κι' άς χάσεις σου όλοκληρη την ύπαρ-ξή σου στη λαίμαργη επιθυμία της...

Είμαι καλή επό... Άφάνταστα καλή... Και δεν παρεξηγείς το άβλιο αυτό χαμίν, πού δίλο σε γυρνάει, πού όλα σεα θέλανε του τάδεσες κι' άκόμα παρα-πονεμένο εινε...

Μα αν ή καλωσύνη σου και ή γλυκερά ψυχή σου τό άφινε άπώρητο, ή τιμωρία πού τοι προέτι τοίχεται από τόν ίδιο τόν έαυτό του.

Μη σου φανεί παράξενο, άστέρι μου αγαπη-μένο... Έγώ ό ίδιος τιμωρώ τόν έαυτό μου... Η παραμυθένη φαντασία μου διαχέει τη γαλή-νη της αγάπης και με καταντάει άήσυχον μέ-σα στην άρχολιά της εύνης που βρισκόμαι όταν σε βλέπω...

Έλαβα το γράμμα σου και μιάς φρόξες τό διάβασα... Σανόμ με όληνη το κεφάλι στην κατάρτη αυτή αγάπη, πού μιάς έπαύλει το σμάρφρον... Η λογική μου συμπεριέ μάζυ σου μιά ή ψυχή μου έπαύεται και με σπο-φνει να σου φανερώσω κάποια πίκρα της σκέψης. Νοούθω πως θά σου κώσιση... Μα θά σου το πώ... Θά στο φανώσω... Μάθε το, γιατί εινε αλήθεια και τίς αλήθειες θά σου τις βρον-τοφανάω...

Λοιπόν, μού γράφεις πως πρέπει να περιοριστώ λίγο... Πώς κίτιος κίτιος, κίτιος γόνος, τό ίδιο μας σμάρφρον τέλος πάντων έπαύεται να μη συγκοιπέμαστε... Και πως πρέπει να σκίνοουμε κεράκι μπουε στη λογική και να βάλλουμε κάμπο χαλινάρι στη δίπα της καρδιάς μας, πού σπαρτάριζε από άγνη...

Τά διάβασα λοιπόν, χουρή μου, τα σωστά αυτά σου λόγια και κα-ποιο πείσι μιά μιστική διαχέει την ψυχή μου!... Νο... Κάποιο πείσιμα με ταραίζει, γιατί βλέπω πως μόνος σε μένι θά ξεπαύσουν. Ή' όπ' σ' πού λογαριάζεσαι για κίτιον άπένες, έσύ είσαι ή άν-γατώτερη... Έσύ άντέχεις στις κακοτομίες αυτές... Έσύ άντιστέ-κασαι με δύναμη στις καρδιές σου τη φωνή και την έλθνημα κι' έ-γώ, ένα φρενιά κίτιον λογισμό, παραδένω σάν άόνημα παιδί στα νύχια της άμφοδίας!...

Βλέπεις... Δεν τό κράτησα μέσα στην ψυχή μου κλεισμένο και κωμμένο... Στά ελα... Και λέγοντάς σου το, με πίκρα έννογιό-μαι: Μ' άγαπάς κι' έσύ, όπως εγώ εινενα!

Αν όχι... τότε εινε φρενιά να βάξες νόμους στην αγάπη και να την κανονίζεις μόνος σου και όπως σου κατέβει!...

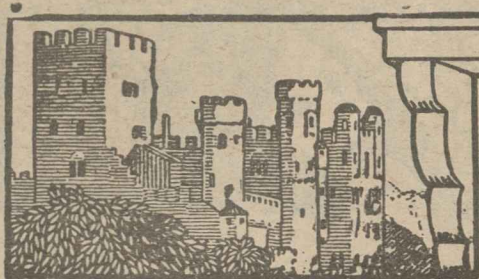
Αν να!... τότε γράψε μου άπόσας, πού βρισκεις επό τη δύναμη και σμυροφρόνησαι πιστά στις λογικές τις ύποδείξεις, έσύ μιά του-φερή και εύδραστη αετοφρόνησα...

Όσο πού γρήγορα μού άπαιτήσεις, τόσο πού λίγο θά κατώση ή ψυχή μου... Χάλα φιλιά, αγάπη μου άφάνταστη...

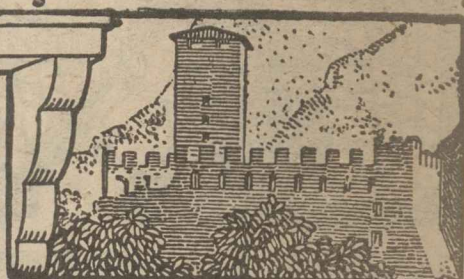
Σ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γκουινόφορσι αγαπούσε πολύ τη ζωή του. Αρχισε λοιπόν να σκέπτεται με ποιά τρόπο θα κατόρθωνε να ξεφύγει και να βγίη μέσ' απ' αυτή την τρύπα.

Σιγά-σιγά τώρα διέκρινε τα πρόσωπα γύρω του, τα οποία αναγνώριζε ένα-ένα. Και τότε ένας απερίγραπτος τρόμος τον κυρίευσε... Ολοι αυτοί οι άνθρωποι, των οποίων ήταν τώρα αλμύλωτος, αποτελούσαν την «Επιτροπή του Θανάτου», όπως την ονόμαζε ο ίδιος στα πιο άκαρφα έγγραφα του...

Ήξερε πως ο 'Αλέξης κι' οι σύντροφοί του είχαν δοκιστεί να σκοτώσουν τον Τσάρο, μα δεν είχαν αποφασίσει και τον δικό του θάνατο — κι' αυτό ήταν το σπουδαιότερο.

Η σκέψις αυτή έκανε τον άρχηγό της Μυστικής 'Αστυνομίας να έλπιζε...

ΧΙΠ Η «ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Έξωφρα ο 'Αλέξης του παρουσίασε τον κατάλογο των ονομάτων όλων όσων βρισκόντουσαν εκεί μέσα, ο οποίος ήταν γραμμένος με το χέρι του.

Ο Γκουινόφορσι ένοιωσε άμέσως κάτι να λυώνει μέσα του. Μα κατόρθωσε να κρύψει την ταράχη του και είπε με κάποια ειρωνία:

— Έ, αυτό φανερώνει πως είμαι καλά πληροφορημένος!... Καθώς στη δουλειά του... Αν δεν έκανα καλά τη δική μου, δεν θα μπορούσα ποτέ να σας προσφέρω καμιά υπηρεσία...

— Για ποιόν προορίζεται ο κατάλογος αυτός; ρώτησε ο 'Αλέξης, διακρίνοντας τον.

— Για μένα, απάντησε ο Γκουινόφορσι.

— Βλέπετε όμως τώρα πόσο επικίνδυνο είνε να έχω κανείς ένα τέτοιο έγγραφο; Είπε ψυχρά ο 'Αλέξης. Εύτυχώς που έπεσε στα χέρια μας... Μπορούσε όμως να πέσει και σ' άλλα χέρια.

— Νόμιζα πως ήταν κομμένο καλώς... είπε ο Γκουινόφορσι.

— Στο Βερολίνο! Έ; φώναξε η 'Ελένη.

Ο Γκουινόφορσι έγινε άμέσως πελιδνός και τραύλισε:

— Τι θέλετε να πείτε; Γιατί στο Βερολίνο;

— Να, ρώτησαν κι' οι άλλοι, γιατί στο Βερολίνο;

— Γιατί αυτός ο κατάλογος, απάντησε η 'Ελένη, εστάλη με τις φροντίδες του Γκουινόφορσι στο Βερολίνο. Εύτυχώς, χάρις στις δικές μου φροντίδες, ξαναγίαισε εδώ...

Ο Γκουινόφορσι καταλάβαινε πού άργα, αλλοίμονο, ότι είχε να κάνει με την 'Ελένη. Έκείνη του είχε στήσει αυτή την παγίδα... Απέρριψε λοιπόν να την κυτάξει και ρώτησε απ' ευθείας τον 'Αλέξη:

— Σας ρωτάω τι σχέδιο έχει το Βερολίνο σ' αυτή την ιστορία;

— Κι' έμεις αυτό ρωτάμε, είπε και ο Καμένκα.

Και, ύψωνοντας τους δимους του, επρόθεσε:

— Ο Κάιζερ έχει άλλες δουλειές και δεν τον νοιάζει για μās. Όλ' αυτά είνε γυναικείες ιστορίες...

Συγχρόνως, κάποιος άλλος από πίσω, είπε:

— Ο Γκουινόφορσι είνε έχθρος

ΑΓΡΟΙΚΟ ΕΙΔΥΜΛΙΟ

(*Έργο του Ρόντμπαρ).

ή φίλος μας; Πρέπει να το μάθουμε.

— Πότε το ένα και πότε το άλλο, απάντησε κυνικά ο άρχηγός της Μυστικής 'Αστυνομίας του Τσάρου... Μα νομίζω ότι σας έχω προσφέρει αρκετές υπηρεσίες κι' ότι δεν πρέπει να είστε παραποιημένοι μαζί μου... Γι' αυτό μάλιστα δεν καταλαβαίνω τη συμπεριφορά...

Τότε η 'Ελένη τον διέκοψε και είπε:

— Ζητάω δυο λεπτά, δυο λεπτά σιωπής για να πω σ' αυτόν τον άνθρωπο μερικά πράγματα που τ' άρνησε, όπως τ' άρνηστε και σεις, κύριοι... Ο Γκουινόφορσι ισχυρίζεται πως είνε πότε φίλος μας και πότε έχθρος μας κι' ότι βρίσκεται στην ανάγκη να μās προδώει για να μās ξεψυχήσει... Την ίδια όμως γλώσσα χρησιμοποιεί για να δικαιολογείται και στους έχθρους μας, τους «Έκατο Μαύρους» (*), όταν οι κύριοι αυτοί του ζητούν λογαριασμούς. Μα εγώ ξέρω ότι μās κοροϊδεύει κι' εμās κι' αυτούς κι' ότι ενεργεί για λογαριασμό κάποιου τρίτου, ο οποίος βρίσκεται στο Βερολίνο... Πάνω απ' όλα, ο Γκουινόφορσι είνε ένας μυστικός πράκτωρ του Κάιζερ και μόνο ο Κάιζερ βγαίνει κερδισμένος απ' τις προδοσίες του. Ο κατάλογος αυτός των μελών της «Επιτροπής του Θανάτου» προορίζεται για τον Κάιζερ.

— Και τί του χρειάζονταν του Κάιζερ; ρώτησε ο Γκουινόφορσι, μη μπορώντας να συγκρατήσει την ταράχη του.

— Αυτό θα μās το πείτε σεις, απάντησε με την ίδια γαλήνη η 'Ελένη, εσείς ο οποίος συμβουλευόσαστε τον Κάιζερ να τον στείλει στον Τσάρο... μαζ' με όλ' αυτά τα χαρτιά...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, η 'Ελένη άδειασε τον χαρτοφύλακα της επάνω στο τραπέζι, μπρός στο οποίο καθόντουσαν ο 'Αλέξης και ο Καμένκα.

«Όλοι πλησίασαν κι' έσπρυναν πάνω απ' αυτά τα έγγραφα, τα οποία η 'Ελένη άρχισε να δείχνει ένα-ένα στον Γκουινόφορσι, φωνάζοντας τον συγχρόνως:

— Το αναγνωρίζεις αυτό;...

Κι' αυτό;... Όλα όσα είχας καταθέσει να μείνεις για την επαναστατική οργάνωση των Ρώσων, τα ανακάλυψαν στο Βερολίνο για ν' αποτελέσουν ένα άλλο στο χέρι του Κάιζερ, ένα άλλο εκδυσμώ κατά του Τσάρου, για να πετύχει η Γερμανία χωριστή ειρήνη με τη Ρωσία... Απόσταστα, ο Κάιζερ θα παραγγέλνει στον Τσάρο: «Νικολάουσι, η επανόστασις είνε έτοιμη να ξεσπάσει στη χώρα σου!... Οι έχθροί σου έχουν αποφασίσει να σε δολοφονήσουν... Κλείσε ειρήνη μαζί μου... Εγώ είμαι ο μοναδικός φίλος σου, εγώ που σου παραδίδω τα κεφάλια των συνματωτών της «Επιτροπής του Θανάτου», που έχουν αποφασίσει τον θάνατό σου!...». Διαβάστε, κύριοι, διαβάστε...

Ο Γκουινόφορσι, εκμηδενισμένος πειά, κυτάχκε με βλέμμα βλοσυρό τους συνομιλίες, οι οποίοι διάβαζαν τα έγγραφα, βγάζοντας κραυγές μανίας και άγριες απειλές.

— Ποιός μπορεί να μās προδώσει;... Ποιός μās προδώσει; επανειλημμένα ο συνταγματάρχης 'Αρταμιάν.

— Να, απάντησε η 'Ελένη, υπάρχουν κι' άλλοι δυο: ο πρίγκιπ Καρλώβ κι' ο κόμης Σουλτσέγκ.

— Τότε είμαστε χαμένοι! φώναξαν όλοι.

— Όχι!... Δεν θα μιλήσουν πριν λάβουν σχετικές διαταγές απ' το Βερολίνο με τη διπλωματική βαλίτσα του πρεσβευτού της Σουηδίας... όπως έπίστευε κι' ο κύριος από δω...

Κι' έδειξε τον Γκουινόφορσι.

— Μα σε δέκα μέρες θα μάθουν την αλήθεια και θα μιλήσουν! παρατήρησε ο 'Αλέξης.

— Δεν έχει σημασία, είπε η 'Ελένη. Μα σε δέκα μέρες μπορούμε να τους κάνουμε να σωπάσουν. Αυτό είνε ζήτημα ζωής και θανάτου, όχι μόνο για μās, πράγμα που δεν θα είχε καμιά σημασία, μα για όλα τα σχέδιά μας.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

— Έξω από τον κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(ΤΟΥ GULIELMO DAMIANI)

Ω μάτια εσείς, παρήγορη λαμπάδα, που την έλπιδα μέσα μου ξυπνότε, όταν νύχτε κρημμένη θεία λαμπράδα από χαρά γεμάτη σάν κυττάτε.

Ω χάρδια μου άπαλά, χοντρή δημοφάδα, που άμέτρητες πληγές σ' έμε γεννάτε, εσείς, εσείς κάποια κρυφή γλυκάδα στις όργισμένες μέρες μου σωσπάτε.

Κι' όταν έσας λαβαίνω για καθρέφτη, τα φτωχά τα δικά μου κατεβάζω και μισοστά στο μυστήριό σας τρομάζω.

Έτσι μικρού παιδιού το χέρι πέφτει άνοφρα έρμηνέο, δίχως έννοια για ν' άνοιξη μια θύρα σιδερένια.

ΘΥΜΗΣΟΥ

(ΤΟΥ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

Θυμήσου, όταν άνοίγει η αλήγη στον ήλιο έμπρός τα μαγικά της κάλλη κι' η νύχτα σάν προβαίνει σκεπτική στού άπειρου την όλοφωτην άγρλλη! όταν στής τέφρης τη φωνή σφραγιά το στήθος σου κι' ο πόνος το φλογίζει, άκουσε μια φωνή από μακριά:

— Έσε να ψηθώρη!

Θυμήσου.

Θυμήσου, όταν το μαύρο ριζώ για πάντα θα μās έχη ξεχωρίσει κι' ο χρόνος και το δάκρυ το παρό την κάθε έλπιδα θάχνη ξεφυλλίσει! του χοροσμού την ύστερη σπηγή και την άκατη σκέψου τη θλιμμένη. Όσο η καρδιά θα πάλλη, θα πονή.

— Θα λήη άπελπισμένη!

Θυμήσου.

Θυμήσου, όταν στον τάφο έχει βαθεί ο' άναστητή για πάντοτε! η καρδιά μου, άν κάποιο ένα λουλούδι έχει σπεί τα μύρα του σωσπάσει δλόγυρά μου, δεν θα με δης ποτέ, άλλ' η ψυχή σάν άδυστη πατή, θα ρυθί σ' έσένα λέο! στη βαθεία τη νύχτα να σου ελπί:

— Αποχή κι' άπελπισμένη!

Θυμήσου.

SUSPIRIA

(ΤΟΥ ARY-RENE D' YVERMONT)

Υπέρ του το γέλιο που άφει το δάκρυ άπλώνει την ύψη σου, κι' απ' τη χαρά που την καρδιά άνζει μαύρος ο πόμος δείχνει τη θαυμά του.

Ω ποιητή, πάρε τη λύρα σου κι' άς είν' ύψη απ' τα δάκρυά σου, το γέλιο μέσ' σ'ά ζελή σου άς προβάει όταν στενάζει και βογγά η καρδιά σου.

Πάρε τη λύρα κι' άς βογγά η ψυχή μας μονά! αυτή τ'άς πόνους μας γλυκάνει, τίποτε μη ζητήσεις στη ζωή μας, τείγεις η χαρά και τ' άνοιξη μās μένει.

Αν το κύμα βογγά κι' άν κάθε αλήη κοδέται μέσ' στην άβυσσο του χρόνου, ψάλλει του βάθους η άγίστη ψυχή το τραγούδι το πένθυμο του πόνου.

Μεταφράσεις ΕΛ. ΛΑΜΑΡΗ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχ. ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Ναί, ημεθύσας ὁ Γαβριήλ. Αὐτὸς παστεύει χωρίς ἄλλο πῶς ἢ Ἀρτεμὶς εἶνε κόρη του...

Καὶ ἐπρόσθεσε δυνατὰ:
—Ἐνὰ πράγμα μὲ ξαναῖνε μόνον. Πῶς ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος τώρα σ' ἀγαπᾷ τόσο, σ' ἄρσεν δόδεκα ὀλόκληρα χρόνια στὸ Βιμοντιέ, χωρίς νὰ θελήσῃ νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ σὲ γνωρίσῃ. Δὲν ἐξήγησες ποτὲ νὰ μιάνης, Ἀρτεμὶς, τὸν λόγο τῆς περιεργῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας; Μὰ τέτοια ἐγκαταλείψεις δὲν ταυρίζεται καθόλου μὲ τὴν εὐνοία πού σου δείχνει σήμερα.

—Ὡ! ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς, δὲν ἦσαν αὐτὸς πού μὲ εἶχε λησμονήσει.

—Μὰ ποῖος;
—Ἡ Ἀρτεμὶς τοῦ Πονατιέ, ἡ μητέρα μου...

—Καὶ γιατί σ' ἐγκατέλειψε ἐτσι, Ἀρτεμὶς; Ἐγὼ νομίζω πὼς ἔπρεπε νὰ χαίρεται καὶ νὰ εἶνε περήφανη γιὰ τὴ γέννησί σου, ἡ ὁποία τῆς ἔδωκε ἕνα τίτλο ἀξίωμα στὴν ἀγάπῃ τοῦ βασιλέως. Τί εἶχε νὰ φοβηθῇ;

—Ἐχεις δίκιο, Γαβριήλ. Κι' ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω γιὰ ποῦ λόγῳ ἡ μητέρα μου δὲν θέλησε ποτὲ νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ ἐπιστῆμις. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα εἶχε κατωρθώσει νὰ πείσῃ τὸ βασιλεῖα ν' ἀποκηρύξῃ τὴ γέννησί μου καὶ μόνο κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς του, ἀργότερα, μ' ἐξέρεσαν στὴν αἰχλὺ. Ἀλλ' ἔπειτα, γιατί αἰσθάνεσαι ἡ μητέρα μου μὴ τέτοια ἀποστορῆσι πρὸς ἐμένα;

—Ἀσφαλῶς ἀπὸ τύψεις; φώναξε ὁ Γαβριήλ σχεδὸν τρομαγμένος.

—Μὰ τί ἔχεις λοιπόν, φίλε μου; ῥώτησε ἡ Ἀρτεμὶς. Γιατί ποὺ ἀπεψήνεις ὅλες αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις;

—Τίποτε... Τίποτε... τραύισε ὁ Γαβριήλ. Ἐξ ἄλλου τὶ σὲ νοιάζει γιὰ τὸ μῖσος τῆς μητέρας σου, ἀφοῦ ἔχεις ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τοῦ πατέρα σου; Κι' ἂν μισοῦσά σου τὴν Ἀρτεμίδα τοῦ Πονατιέ αἰσθάνεσθε σπενωζόρια, ἀσφαλῶς μισοῦσά στὸν πατέρα σου ἡ καρδιά σου θὰ χτυπήσῃ δυνατὰ ἀπὸ στοργὴ καὶ ἀγάπῃ. Δὲν εἶναι;

—Ὡ! Βέβαια! ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς. Ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ ἡμέρα πού τὸν εἶδα καὶ πού μοῦ μίλησε μὲ τόσο καλοσύνη, ἐννοῶσα κατὰ ἀκατανόητο νὰ μὲ τραβῇ πρὸς αὐτόν. Ὡ! τὸ αἰσθάνθηκα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς ἦταν ὁ πατέρας μου.

—Ἀλλ' ἔπειτα; φώναξε ὁ Γαβριήλ ἰκανοποιημένος. Ἀλλ' ἔπειτα, Ἀρτεμὶς, ἀγαπημένη μου Ἀρτεμὶς! Ἡ ἀγάπῃ σου αὐτὴ πρὸς τὸν πατέρα σου σὲ τιμᾷ ἐξαιρετικά.

—Καὶ τώρα, ἀγαπημένη μου Γαβριήλ, ἂς μιλήσουμε λίγο καὶ γιὰ τὴν ἀγάπῃ μας.

—Ὡραία, εἶπε ὁ Γαβριήλ. Πές μου ποῖν ἀγαπᾷς περισσότερο, ἐμένα ἢ τὸν πατέρα σου;

—Ζηλιάρη! ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμὶς. Ἐσένα σ' ἀγαπᾷ διαφορετικά ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Τὸ τί αἰσθάνομαι γιὰ σένα καὶ τὶ γιὰ τὸν βασιλεῖα, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Ὅταν ὁ βασιλεὺς βρόσκεται μισοῦσά μου, εἶμαι γαλήνια καὶ ἡ καρδιά μου χτυπάει ἡσυχᾶ, ὡς πάντα. Μὰ ὅταν βλέπω ἐσένα, μὴ ἀλλόκοτη ταραχὴ πού μὲ μπερδεύει καὶ μὲ γοητεύει, μὲ κυριεύει ὀλόκληρη. Στὸν πατέρα, ἔτσι καὶ ἂν βροσκοῦνται ἄλλοι μισοῦσά, λέω διὰ τὰ χαϊδευστικά λόγια πού μοῦ ἔρχονται στὸ στόμα μου, Ἐσένα ὡς, μισοῦσά σ' ἔναν τρίτο, δὲν θὰ τοῖμοῦσα νὰ σ' ἀποκαλέσω ὅτε μὲ τ' ὄνομά σου. Μ' ἕνα λόγο, ἡ χαρὰ πού αἰσθάνομαι κοντὰ στὸ βασιλεῖα, εἶνε ἡσυχία, ἐνῷ ἡ εὐτυχία πού μοῦ προκαλεῖ ἡ παρουσία σου εἶνε γεμάτη ταραχὴ καὶ ἀνισυχία.

—Σώπα! Ὡ! σῶπα! φώναξε ὁ Γαβριήλ ξεφρελλασμένος. Ναί, μ' ἀγαπᾷς, καὶ αὐτὸ μὲ τρομάζει... Αὐτὸ μὲ καθησυχάζει ἤθελα νὰ

Ὁ καρατομηθεὶς Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 16ος, πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἐπιστολῆς Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου 1ου. (Πλάς τοῦ Ε. Φιλίπποτ).

πῶ, γιατί ὁ Θεὸς δὲν θὰ σ' ἄρσεν ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσῃς τόσο, ἂν ὁ ἔρωσ μας ἦταν ἀπαγορευμένος ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο...

—Τί θέλεις νὰ πῇς, Γαβριήλ; ῥώτησε ἡ Ἀρτεμὶς ξανασημειώσας. Γιατί ἡ ἐξουσιολόγησί μου, τὴν ὁποία ἔχω δικαίωμα νὰ σοῦ πῶ, ἀφοῦ θὰ γίνῃ σύζυγός μου, σὲ ἀνιστοῦναι τόσο; Ποῖος νάνθρωπος μπορεῖ νὰ ζοῦθετα μέσα στὴν ἀγάπῃ μου;

—Κανένας, ἀγαπημένη μου Ἀρτεμὶς, κανένας. Μὴ μὲ προσέχεις. Ἡ χαρὰ μὲ μεθάει ἐτσι, μονάχα ἡ χαρὰ! Μὰ τόσο μεγάλη χαρὰ προκαλεῖ ἄλλο. Ὅσοι δὲν μ' ἀγαποῦσε μὴ μὴ τόσο ταλαιπωρημένη ἀγάπῃ. Ὅταν περπατοῦσαμε μαζὺ κάτω ἀπ' τὰ φυλιώματα τοῦ Βιμοντιέ, δὲν ἐδειχνες γιὰ μὴν παρὰ μὴ φυλᾷ... ἀδελφίμας.

—Ποῖον τότε κοριτσάκι, εἶπε ἡ Ἀρτεμὶς. Ὅσο μεγάλην ἔμεινε, τόσο περισσότερο μεγάλωνε καὶ ἡ ἀγάπῃ μου. Μὰ τώρα νοιάζει μου καὶ ἐσύ, φίλε μου, τὴν καρδιά σου, ὅπως σοῦ τὴν ἀνοίξει ἡ ἐγὼ. Ἀρσέ με ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου καὶ μὴ πῶς καὶ πόσο μ' ἀγαπᾷς...

—Ὡ! ἐγὼ δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Γαβριήλ, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μὴ μὲ ρωτᾷς γιὰ τὸ ἔζημα αὐτό. Εἶνε τρομερό! Τρομερό!

—Μὰ, Γαβριήλ, ἔκανε ἡ Ἀρτεμὶς μὲ θόνη, τὰ λόγια σου εἶνε τρομερά. Δὲν τὰ καταλαβαίνεις; Πῶς! Δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῇς ὅτι μ' ἀγαπᾷς...

—Ἄν σ' ἀγαπᾷ, Ἀρτεμὶς! φώναξε ἔξαλλος ὁ Γαβριήλ. Μὲ ρωτᾷς ἂν τὴν ἀγαπᾷ! Μὰ καὶ, σ' ἀγαπᾷ! Σὺν τρελλός! Σὺν ἐγκληματίας!

—Σὺν ἐγκληματίας! ἐπανέλαβε ἡ Ἀρτεμὶς ντὲ Κάστρο ξανασημειώσας. Ποῦ ἐγκλημα μπορεῖ νὰ ἰσχυρῇ μέσα στὴν ἀγάπῃ; Δὲν εἶμαστε ἐλεύθεροι καὶ οἱ δύο μας; Ὁ πατέρας μου εἶναι ἔτοιμος νὰ συγκαταστήσῃ στὴν ἐνοσί μας. Ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄγγελοι θ' ἀναγαλλιάζουν γιὰ μὴ τέτοια ἀγάπῃ.

—Ὡ! μὴν τὸ λές αὐτό, φώναξε ὁ Γαβριήλ, γιατί ἴσως βλαστήμας.

—Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; ἔκανε ἡ Ἀρτεμὶς. Μήπως εἶσαι ἄρρωστος, φίλε μου; Ἐσὺ ποῦ εἶσαι τόσο σταθερὸς πάντα, γιατί ἔχεις τώρα τέτοιους ἀκατάληπτους ῥόβους;

—Ἐγὼ ὡς δὲν φοβῶμαι κοντὰ σου, ξέρω ὅτι κοντὰ σου βροσκοῦμαι ἀσφαλῶς, ὅπως καὶ ὅταν εἶμαι κοντὰ στὸν πατέρα μου. Νά, γιὰ νὰ σὲ ξαναφέρω στὴ ζωὴ καὶ στὴν εὐτυχία, σὲ σφιγγῶ ἄρρωτα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἀκουμπᾷ τὸ μέτωπό μου στὰ χεῖρά σου...

—Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, πλησίασε, χαμογελαστὴ καὶ γοητευτὴ, τὸ φρενὸν τῆς πρόσωπῃ στὸ δικό του, βρεχόμενος συγχρόνως μὲ τ' ἄγγελικό της βλέμμα ἕνα ἄγνῳ φέλλημα.

Μὰ ὁ Γαβριήλ τὴν ἐσπρώξε μὲ τρώμῳ καὶ φώναξε:

—Ὅχι! Φύγε! Ἀρσέ με! Φύγε!... Ὡ! Θεέ μου! ἀλόλῃξε ἡ Ἀρτεμὶς, ἀφίοντας τὰ χεῖρά της νὰ πέσουν κάτω, Θεέ μου! Μὲ διώχνει! Δὲν μ' ἀγαπᾷ!...

—Σ' ἀγαπᾷ πολύ! Σ' ἀγαπᾷ! φώναξε ὁ Γαβριήλ.

—Ἄν μὲ λίστρενες, τὰ χεῖρά μου δὲν θὰ σοῦ προκαλοῦσαν φρίκη!...

—Μοῦ προκαλοῦν ἀλλ' ἔπειτα φρίκη, φώναξε ὁ Γαβριήλ κυριεμένος ἀπὸ ἕνα καινοτομικὸ τρώμῳ. Μήπως δὲν τὰ θέλει τὸ ἐνστικτὸ μου καὶ ὄχι ἡ λογικὴ μου; Ὡ, εἰα, Ἀρτεμὶς, γιὰ νὰ δῶ, νὰ μάθω, νὰ γνωρίσω. Ἐλὰ καὶ ἄρσέ με ν' ἀκουμπήσω τὸ στόμα μου στὸ μέτωπό σου.

Καὶ τραβώντας τὴν Ἀρτεμίδα στὴν ἀγκαλιά του, ἀπόθεσε σὺ μιλιά της ἕνα παρκαταμένο φέλλημα.

—Ὡ! γελοῖον! φώναξε ἰκανοποιημένος ἀπὸ τὴ γλυκεῖα αὐτὴ ἐπαφῇ. Δὲν ἦταν τὸ αἷμα πού φώναζε μέσα μου, ἀλλὰ ἡ ἀγάπῃ.

Καὶ ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς. Τί εὐτυχία...

—Τί εἶπες λοιπόν, φίλε μου; ῥώτησε ἡ Ἀρτεμὶς. Εἶπες πὼς μ' ἀγαπᾷ; Αὐτὸ ἤθελα ν' ἀκούσω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ στόμα σου...

—Ὡ! καί, σ' ἀγαπᾷ, ἀγγελε λατρεμένη, μὲ πόθο, μὲ πάθος, μὲ τρέλλα! Σ' ἀγαπᾷ καὶ νοιώθοντας τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ κοντὰ στὴ δεξιή μου, νομίζω πὼς μοῦ ἀνοίγεται ὁ οὐρανός! ἡ κόλπος!

Καὶ λέγοντας τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι, ὁ Γαβριήλ τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς Ἀρτεμίδος, φωνάζοντας:

—Φύγε! Φύγε! Ἀρσέ με νὰ φύγω! Εἶμαι καταραμένος!...

Καὶ ἔφυγε ἔξαλλος ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφίοντας τὴν Ἀρτεμίδα, ὅπως ἀπ' τὸν πρόμο της καὶ ἀπολειπόμενη ἀπ' τὴν ἀγωνία της.

Ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε πῶς οὔτε πὺς πῆγαινε, οὔτε τί ἔκανε. Κατέβηκε μηχανικά τις σκάλες, κλονιζόμενος σὺν μεθυσμένους. Ἦταν πρὸς πᾶν γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἡ τρεῖς τρομερὲς αὐτὲς δοκιμασίες.

Ὅταν ἔφτασε στὴ μεγάλη γκαλερί τοῦ Λουβρου, τὰ μάτια του ἐκείναν, τὰ γόνατά του λήγισαν καὶ σωρῆστικα κοντὰ στὸν τοῖχο, κλονιζόμενος:

—Τὸ φρενὸν μου πὼς ὁ ἄγγελός μου θὰ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω περισσότερο ἀπ' τοὺς διὺς προηγούμενους δαίμονες...

Καὶ λιποθύμησε.

Ἡ νύκτα εἶχε ἀπλωθεῖ πᾶν καὶ κανεὶς δὲν περνοῦσε ἀπὸ τὴ γκαλερί.

Ἐξῆς, ὁ Γαβριήλ συνήλθε νοιώθοντας ἕνα ἄβρο χεράκι ν' ἀκουμπᾷ τὸ μέτωπό του καὶ ἀκούγοντας μὴ γλυκεῖα φωνὴ νὰ μιλᾷ στὴν ψυχὴ του. Ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὴν νεαρὰ σύζυγόν του διαδόνου, τὴν τρεφερὴ Μαρία Στοάστ, στανιμένη ἀπὸ πάνω του, μ' ἕνα κεῖν στὸ χέρι.

—Εὐτυχώς, νὰ ἔσας ἄλλος ἄγγελος! φηθόσε ὁ Γαβριήλ.

—Ἐσὲς εἶστε λοιπόν, κύριε καὶ ἑμέας; ῥώτησε ἡ Μαρία. Μὲ τρομάζειτε τόσο... Σὰς νόμισα γιὰ νεκρό. Μὰ τί ἔχετε; Γιατί εἶσθε γλυκίους; Εἶσθε καλὴναι τώρα; Μήπως θέλετε νὰ ὑπάρχω βοήθεια;

—Ὅχι, ἡμελιότατη, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, προσπαθώντας ν' ἀνταποκριθῇ. Ἡ φωνὴ σας μὲ ἐξυμνεῖ στὴ ζωὴ.

—Σταθερὴ νὰ σὰς βοηθήσω, εἶπε ἡ Μαρία Στοάστ. Φταγέ μου νῆς, εἶσθε πολὺ ἀσχημα...

Ὅταν πέτασε ἀπὸ δὴ καὶ σὰς αἶδα ἐκλειμένο κάτω, τὰ ἔχασα καὶ οὔτε νὰ φωνάξω δὲν ἔπαυσα. Ἐπειτα ὡς συγχέοντο ὡς μου τὸ ἄστρος, πλησίασα καὶ ἀκατάληπτα τὸ χέρι μου πρὸς τὸ μέτωπό σας πού ἦταν παρκαταμένο. Σὰς φώναξα καὶ σπληνέστη. Εἶσθε καλύτερα τώρα;

—Μάλιστα, ἡμελιότατη, καὶ νὰ εἶσθε εὐλογημένη γιὰ τὴν καλοσύνη σας. Τώρα τὰ θυμοῦμαι ὡς. Ἐνας τρομερὸς πόνος μοῦ κοπῆξε ἔξωκα τοὺς κορτάφους ἀπὸ τὸν πῆλιν μὲ διὺς αἰσθήρας. Τὰ πόδια μου λήγισαν κάτω ἀπὸ τὸν πῆλιν μὲ διὺς αἰσθήρας. Τὰ πόδια μου λήγισαν κάτω ἀπὸ τὸν πῆλιν μὲ διὺς αἰσθήρας. Τὰ πόδια μου λήγισαν κάτω ἀπὸ τὸν πῆλιν μὲ διὺς αἰσθήρας.

—Μὰ πῶς μ' ἔπαισε αὐτὸς ὁ πόνος; Ἀ... νά, θυμᾷμαι... τὰ θυμᾷμαι ὡς, Θεέ μου! Θεέ μου!...

—Θὰ νοιώσατε χωρὶς ἄλλο καμμιὰ μεγάλη θλίψη; ῥώτησε ἡ Μαρία. Ὡ! καὶ αὐτὸ εἶπε... Γιατί καὶ τώρα πού τὴν ξαναθυμηθῆκατε, γίνεστε πᾶν γλυκίους ἀπὸ πρῶν. Στραγγίχτηκε στὸ μισοῦσά μου εἶμαι δυνατὴ. Θὰ φωνάξω μερικὸς ἀκούοντους, γιὰ νὰ σὰς οἴσω δένουν ἀπὸ τὸ σπᾶν σας.

—Σὰς εὐχαριστῶ, ἡμελιότατη, εἶπε ὁ Γαβριήλ, συγχωρώνοντάς τις πᾶν τὴς δυνάμεις καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του. Ἦσυχάστε, καὶ ἔσας πᾶν τὴς δυνάμεις καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του. Ἦσυχάστε, καὶ ἔσας πᾶν τὴς δυνάμεις καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του.

—Ὡ Θεέ μου! εἶπε ἡ Μαρία Στοάστ. Αὐτὸ πού ἔκανα ἦταν πᾶν φρενὸν, κύριε καὶ ἑμέας. Θὰ τὸ ἔκανα γιὰ κάθε ἄνθρωπο πού θὰ ὑπέφερε καὶ πᾶν περισσότερο γιὰ σὰς, πού εἶσθε ἀφροσύμενος καὶ ἄνθρωπος πού ντὲν γλύει. Μὴ μ' εὐχαριστεῖτε γιὰ ἕνα τόσο ἀσχηματὸν πράγμα.

—Αὐτὸ τὸ ἀσχηματὸν πράγμα, ἡμελιότατη, ἦταν τὸ πᾶν μέσο σπᾶν πᾶν μου καὶ στὴν ἀπελπισία μου. Δὲν θέλετε νὰ σὰς εὐχαριστῶ, μὰ ἐγὼ θὰ θυμᾷμαι πάντοτε. Χαίρετε, ἡμελιότατη. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μὴ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ τοῦ Μουσείου Φυσικῆς Ἱστορίας τῆς Ν. Ὑόρκης ἀνακάλυψε πρὸς τριμήνου στὴ Μογγολία ἀγὰρ δεκαεπτὰ 10.000.000 χρόνια.

—Τὰ πρῶτα Ἀστεροσκοπεῖα ἐλευθέρωσαν στὴν Κίνα κατὰ τὸ ἔτος 2.000 π. Χ.

—Ἐνὸς ἐκατομμυρίου χρονοῦς ζυγίζει 322.580 καὶ καὶ ἔχει ὄγκο 168)4 κυβ. μέτρα.

—Ἄν ὁ χρονοῦς αὐτὸς μεταβληθῇ σὲ σύρμα διαμέτρου 3)4 τοῦ χιλιοστομέτρου, μπορεῖ νὰ περιβάλλῃ ὀλόκληρη τὴ Γῆ.

—Γιὰ νὰ μεταφερθῇ δὲ σιδηροδρομικῶς, χρειάζονται 64 βαγόνια, καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ χωρᾷ 5.000 καὶ.

—Σύμφωνα μὲ μὴ στατιστικὴ τοῦ Ἀνθρωπομετρικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Λονδίνου, οἱ Ἀγγλοσάξονες ἔχουν ὕψος 1.74, οἱ δὲ Νορβηγοὶ 1.70 τοῦ μέτρου.

—Ἀπὸ τὴ διώρυγα τοῦ Παναμᾶ περνοῦν καθημερινῶς 35 πλοῖα. Ἡ διάβασις διαρκεῖ 5 ὥρες.

—Τὸ μῆκος τῆς διώρυγας εἶνε 80 χιλῶν, καὶ ἡ ἐτήσια δαπάνη τῆς ἀνέρχεται σὲ 8.000.000 δολάρια.

—Ἡ Βραζιλία ἀνακαλύπτει τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1500 ἀπὸ τὸν Πορτογάλῳ ἐξερευνητῇ Πέτρον Ἀλβαρὲς Καμπού.

—Ὅταν ἀποδιδάσκει στὴν ἑσχά, ὁ Καμπούλ ἔστησε τὴν πορτογαλικὴ σημαία σ' ἕνα δέντρο, τὸ ὁποῖο στὴ γλώσσα τῶν ἰθαγενῶν ὀνομαζόταν Βορσὶλ.

—Ὁ χυμὸς τοῦ δέντρου αὐτοῦ εἶνε καταπίνανος σὺν αἵμα. Ἐπειδὴ δὲ στὴ χώρα αὐτὴ ὑπῆρχε ἀφθονία τέτοιων δέντρων, ἀνομάσθηκε Βορσὶλ.

—Ὁ Βιεννέζος βιολόγος δόκτωρ Πρίομπεκ ἐπέτυχε τελευταία νὰ τοποθετῇ σὲ διάφορα ζῶα ὀφθαλμοὺς ἄλλων ζώων.

—Τὰ σχετικὰ πειράματα πού ἔκανε σὲ 400 ψάρια, 80 κουνέλια καὶ 30 κόττες ἐπέτυχαν ἀποδόσεως.

—Τὸ μεγαλύτερο ἐργοστάσιο κατασκευῆς καρφιτσῶν βροσκειται στὸ Βικινγκάμ τῆς Ἀγγλίας.

—Παράγει καθημερινῶς 50.000.000 καρφιτσῶν. Ἡ ἀξία δὲ τοῦ σπᾶντος πού καταναλώνεται ἐτησίως γιὰ τὴν κατασκευὴν των, ἀνέρχεται σὲ 200.000 λίρες στερλίνες.

—Ἡ λέξις τῆς Ἀραβικῆς γλώσσας ἀνέρχεται σὲ 12.850.045, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν Ἀγγλικὴν πού ἔχει 37.000, τὴν Ἰταλικὴν 35.000 καὶ τὴ Γαλλικὴν 32.000.

—Ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς, 6 πρὸς βεβαιότητα ἔχεις ἱερανοῦς στατιστικολόγος, κατὰ τὸ τέλος τοῦ περασμένου ἔτους, ἦταν 1.017.000.000 ἀνθρώπων.

—Ἀπὸ αὐτοὺς, 272 ἐκατομμύρια κατοικοῦν στὴν Εὐρώπῃ, 580 ἐκατομμύρια στὴν Ἀσία, 75 ἐκατομμύρια στὴν Ἀφρική, 60 ἐκατομμύρια στὴν Ἀμερική καὶ 30 ἐκατομμύρια στὴν Ὀκεανία.

—Κατὰ τὰ πρῶτα ἐξέταξις ἐπὶ τῆς ἰταλίας 5.817 αὐτοκτονίες.

—Ἀπὸ τοὺς 5.817 αὐτοκτονίας αὐτοῦς, οἱ 1.433 ἦσαν παρὰφρονές καὶ οἱ 4.384 ἀλκοολικοί. Οἱ λοιποὶ αὐτοκτονήσαν γιὰ οικονομικοὺς λόγους.

—Τὸ μεγαλύτερο φρενὸν τοῦ κόσμου λειτουργεῖ στὸ Δημαρχεῖο τῆς Φιλαδέλφειας.

—Ἡ πλάκα τοῦ φρενὸν αὐτοῦ ἔχει διάμετρο 10 μέτρων, ὁ περιμετρετικὸς ἔχει μῆκος 4 μέτρων καὶ ὁ ὀριζωντικὸς 2)12 μέτρων.

—Ὁ κώδων πού σημαίνει τίς ὥρες τῶν ἡμερῶν 25.000 καὶ.

—Τὸ παρόμοιο αὐτὸ ρολοὶ βροσκειται σὲ ὕψος 50 μέτρων καὶ διακρίνεται ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως.

—Ἐνας Γερμανὸς βοτανολόγος ἀνακάλυψε τελευταία, ὅτι ἡ ἔλητοπι δὲν εἶνε ἀποκαλυπτικὸν προνόμιον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ τῶν... λουλουδιῶν!

—Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τοὺς λογισμοὺς του, ἂν φωτένομε σὲ μὴ γλάστρα συγχρόνως μὴ πρηνταφυλλία καὶ μὴ γαρφαλιά, θὰ ἴδοιμε ἐπὶ 2-3 ἡμερῶν ὅτι καὶ τὰ διὺ ἀνθὰ θὰ χάσουν τὴ μυρωδιά τους καὶ αἰνᾶ-αἰνᾶ θὰ ἡμερᾶσθον!

—Ὁ σκόρος, τὸ μαυροσκοπικόν, ἀλλὰ καὶ κατασκευαστικὸν αὐτὸ ζωῆμα, μπορεῖ ἐντὸς μᾶς ἡμέρας νά... φράξῃ μιλί δεκατέντε φράγες μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ σῶμα του!

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η «ΞΗΝΤΑΡΑ» ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ένας στενός φίλος του 'Αλη Πασά. Πώς ο Παπιά—Κώστας γνωρίστηκε με τον Τύραννο της 'Ηπείρου. 'Η νεότης του 'Αλη Πασά. 'Η ληστρικές επιδρομές του κατά των εχθρών του. Στο σπίτι του φιλοξενού Παπιά—Κώστα. Το «κέρασμα» του ιερωμένου. Πώς έφερε γούρι στον 'Αλη. 'Η περίφημη «ξηντάρ».

ΙΑ από τις παλαιότερες ελληνικές σχολές που λειτουργούσαν ανάκτορον στην Τουρκοκρατούμενη 'Ηπειρο, βρισκόταν και στη Δρόβιανη, τη γνωστή κομπούλη της επαρχίας Δελβίνου. Στη σχολή αυτή φοιτούσαν παιδιά, όχι μόνο από το Δέλβινο, αλλά και από το 'Αργυροκάστρο και τους Φιλιάτες, ιδίως επί της εποχής του αγίου Κοσμά, του περιφημού ιεροκήρυκα, ο οποίος με τη θερμή του ευλογησία κατώφευγε να εμπνεύσει στους 'Ηπειρώτες αγάπη και ζήλο προς τη θρησκεία και τα γράμματα.

Πολύ εδoθήκη τον άγιο Κοσμά στο έργο του και ο περιώνυμος Παπιά—Ζήσος, ο οποίος διακρίθηκε στα Γιάννενα στη σχολή του Μπαλάνου και έχρημασε επί πολλά χρόνια σχολάρχης στη Δρόβιανη, συνεχίζοντας τη διδασκαλία του αγίου και ιερώνοντας στα περίχωρα το λόγο του Θεού και την αξιο της ελευθερίας. 'Αδελφός του παραπάνω ιερωμένου ήταν ο επίσης περίφημος Παπιά—Κώστας, φίλος στενότητας του 'Αλη Πασά.

'Η γνωριμία και η σχέση του φοβερού τυράννου της 'Ηπείρου και του Παπιά—Κώστα, άρελεια σ' ένα παλαιό περιστατικό, αρκετά περίεργο, που θα σας το διηγηθούμε σήμερα.

Όταν ο 'Αλη Πασάς ήταν ακόμα άσπρος μπάης, έμενε στην πατρίδα του το Τεπελένι, από εκεί έκανε ληστρικές επιδρομές με τα παλληκάρια του στα τοπία των άλλων μπεηδών και αγάδων, σφάζοντας τους φύλακας των και λεηλατώντας τα πάντα. Ένωσεται ότι η διαγωγή του αυτή είχε κάνει έξω φρενών έναντιον του τους εχθρούς του, οι οποίοι ζητούσαν με κάθε τρόπο να τον εξοντώσουν.

Επειδή λοιπόν ο 'Αλης διέτρεχε τον κίνδυνο να σκοτωθεί και δεν μπορούσε να μείνει στο πατρικό του σπίτι, αποφάσισε να φύγει από το Τεπελένι. Πήρε μαζί του 3-4 άρσενια παλληκάρια του και άρχισε να γιρίζει από χωριό σε χωριό.

Εξοκολούθοντας την άσπρη περιλάινησή του, έφτασε στη Δρόβιανη και εκεί φιλοξενηθηκε στο σπίτι του Παπιά—Κώστα. Επειδή έβρεχε και ήταν αδύνατο στον 'Αλη να φύγει, ο Παπιά—Κώστας τον έκοιταξε με τους συντρόφους του τρεις όλοκληρες μέρες.

Στο διάστημα αυτό, οι δύο άνδρες συνομίλησαν για διάφορα ζητήματα, θρησκευτικά και πολιτικά, και γνωρίστηκαν αρκετά καλά. Από τη συζήτηση τους μάλλον ο δευτερευόντως Παπιά—Κώστας δεν άργησε να αντιληφθεί την αξιο του μέγιστο τότε άσπιου συνωληπτού του.

Κι' ο 'Αλης όμως εξέτιμησε το συνωληπτή του και του εμπιστεύθηκε άφοβα τα μεγαλοφάνταστα σχέδιά του. Κυρίως του μίλησε για την επιθυμία του να διώξει από το Βεράτι τον Κούρτ Πασά και να πάρει αυτός τη θέση του.

Ο Παπιά—Κώστας, στον οποίο έκαμαν εντύπωση τα λόγια του νεαρού τυχοδιώκτη, τ' ανέφερε στον αδελφό του Παπιά—Ζήσο, ο οποίος είχε μνηθεί στο προσημασμένο ατελειθροτικό κίνημά μας από τον περίφημο Ευγένιο Βούλγαρη. Ο Παπιά—Ζήσος τον άκουσε με ενδιαφέρον και ύστερα του είπε συμβουλευτικά:

—Δώσε μεγάλη προσοχή στα λόγια σου, Γιατί αν ο μονακίρης σου πραγματοποιήσει τους σκοπούς του, θα κάμει τον τόπο μας άνω—κάτω...

Συγκεκριμένως τότε ο 'Αλη Πασάς εκάπευε να ενεργήσει και να διοικήσει από την 'Υψηλή Πύλη δεσπόμενος, δηλαδή φύλακας των δρόμων, πράγμα που και το πέτυχε άργότερα. Μ' αυτό τον τρόπο έβλεπε ν' άποκτήσει μεγαλύτερη έπαιρη μεταξύ των 'Αλβανών και να μπορεί σιγά—σιγά έτσι να πραγματοποιήσει όλες του τις φιλοδοξίες.

Από το στομάτιο της ή βροχής που έμπόδιζε τον ξένο να φύγει, ο 'Αλης έτοιμάστηκε ν' αναχώρησι. Προηγουμένως όμως παρακάλεσε τον οικοδεσπότη να του προμηθεύσει τέσσερα ξενάγια τσαρού-

για, τέσσερες δεκάδες φρούτα, ένα γαταγάνι και μία κάπα.

Ο Παπιά—Κώστας του τα έδωσε όλα πρόθυμα, χωρίς μάλιστα να δεχτεί το αντίτιμό τους. Έτσι ο μπάης καθισχερώθηκε από τη ευγένεια του φιλόξενου νοικοκύρη και του έπεε επάνω στον ένθου αιασμό του:

—Αίντε, παπιά μου, και θα ιδής ποιος είν' ο 'Αλης!...

Τη στιγμή της αναχώρησής του 'Αλης, ο ιερέας, ακολουθώντας σχετικό έθιμο των 'Ηπειρωτών της εποχής του, θέλησε να τον ευλογήσει και για γούρι, για να πάν η δουλειές του μερσού. Κι' επειδή το συνηθέστερο κέρασμα ήταν ένα όποιονδήποτε χρηματικό ποσό, ο Παπιά—Κώστας έβαλε μέσα στο χέρι του 'Αλη έξιητα τοφίκους παράδες άσπινέους, λέγοντάς του συγχρόνως την ευχή:

—Νά χαλιάσεις την ξηντάρ μου, μπέη! 'Ασπρη τήχη νάναι κατά σου!...

Ο 'Αλης, αναχωρώντας, διάταξε τους συντρόφους του να παραβoλήσουν εις ένδειξη ευγνωμοσύνης και άποχαρισμού από το φιλόξενο σπίτι. Τα παλληκάρια έφαιξαν από τρεις μπαταρίες το καθένα κι' έπειτα τράβηξαν κατά το 'Αργυροκάστρο.

Από την εποχή εκείνη, τα πράγματα άλλαξαν πολύ για τον 'Αλη και η δύναμή του άρχισε να μεγαλώνει χρόνο με το χρόνο πολιτικά. Θέλεγε κανείς πώς η ευχή του Παπιά—Κώστα είχε κάπως και πώς η τύχη ευνοούσε τον μελλοντικό τύραννο της 'Ηπείρου τόσο πολύ εξ αιτίας της καλής εκείνης άρχης.

Όταν άργότερα ο 'Αλης έπαισε τον τίτλο του Πασά, θυμήθηκε πρώτο—πρώτο τον Παπιά—Κώστα.

Ο 'Αλη Πασάς.

για να τον άποχαριστήση.

Παπιά—Κώστα, του είπε ο παντοδύναμος Πασάς, σε διορίζω 'Αγιάνη Βιλαέτη (*) στις επαρχίες Δελβίνου και 'Αργυροκάστρου. Το σπίτι σου δεν θα πληρώνει φόρους, κι' έτσι θέλεις, να μω το κίνης «έφαντε» (άναφορά) με τους ανθρώπους σου...

Ο Παπιά—Κώστας ευχαρίστησε τον 'Αλη για το ήγερτικό δόρο, προσκίνησε κι' έφυγε. Δεν μπόρεσε όμως να κρατήσει πολύ τον καρό το αξίωμα που του παραχώρησε ο Πασάς. Και ιδού για ποιο λόγο:

Σε λίγο, όλοι οι μπάηδες και οι αγάδες, από τους Φιλιάτες ως την Παραμυθιά και το Μαργαρίτι, συνεννοήθηκαν με τους Σουλιάτες, έκαμαν μαζί τους συμμαχία και έπετήσαν εναντίον του 'Αλη. Κατά τη μάχη που έσκολούθησε κι' έβαλε χώρον στη Δρόβιανη, κινήθηκαν τα στρατεύματα του 'Αλη και άποσποχώρησαν, αφού έ-

(*) Αξίωμα το οποίο παραχωρούσαν οι Τούρκοι στους ιερωμένους υποδούλους.

ΕΚΑΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΤΑΡΙΣΙΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Μαύρα ή γαλάζια, όρατα κι' (άγαπημένα) μάτια αναριθμητά είδαν την (αυγή... Τώρα κοιμούνται μέσ' στη (μάση γή κι' ακόμα λάμπει ο ήλιος, δώ (μένα!...

Με τους παραπάνω στίχους ο Γάλλος ποιητής Σουλ Προν-τάνι μιλάει για τα διάφορα μάτια, που ανατέλλουν και σβύ-νουν σαν τ' άστρα...

Μά δεν είναι μόνο γαλάζια ή μαύρα τα μάτια. 'Υπάρχουν μάτια με διαφορετικές χρωματισμούς. Και οι ψυχογνομιστά δίνουν πολλή σημασία στο χρώμα, όσο και στο σχήμα και στην έκφραση των ματιών. Μ' άλλα λόγια, τα μάτια είναι οι καθρέφτες της ψυχής κι' έκφρα-ζουν κάθε επιθυμία της και κάθε ταραχή της.

Τα μάτια, λέει ο Μπουφόν, έκφραζουν τα πιο ζωηρά πάθη και τις πιο βαθιές συγκινήσεις, όπως και τα πιο λεπτά και πιο τρυφερά αισθήματα.

Με τα μάτια μας μεταδίδουμε σε μιάν άλλη ψυχή την ίδια την ψυχή μας.

Το μάτι δέχεται και μεταδίδει συγχρόνως το φως της σκε-ψής και τη φωτιά του αισθήματος. Είναι η φωτεινή γλώσσα της καρδιάς και του πνεύματος.

Τα μάτια μας φανερώνουν, πολλές φορές, μυστικά που δεν θέλου-με να εκμυστηρευθούμε σε κανένα. Και συχνά ένα βλέμμα μας δια-κρίνει ένα λόγο μας.

Κι' όταν ακόμα, με μιάν υπερτάτη προσπάθεια θέλησής, τα άλλα χαρακτηριστικά του προσώπου μας κατορθώνουν να κρύψουν απάθη, τα βλέμμάτα μας προδίδουν τα μυσ-τικά μας αισθήματα και τη βαθειά μας συγκίνηση.

Οι ψυχογνομιστά λοιπόν δίνουν πολλή σημασία στο χρώμα, στο σχήμα και στο βλέμμα των ματιών. Και όσον άφορα το χρώμα, πρέπει ο χρωματι-σμός των ματιών, των μαλλιών και της επιδερμίδος να βρίσκεται εν άρμονία. Διαφορετικά, ύπάρχει κάποια φυσική διασασμονία και σ' όσον χρονική του ανθρώπου.

Τα μαύρα μάτια ταιριάζουν με δέρμα μελαχρο-νό και μαλλιά μαύρα.

Τα καστανά μάτια συμφωνούν με δέρμα χρομα-τός φιντισσιό και με μαλλιά καστανά σκούρα.

Τα μάτια χροματός φουντουισιά ταιριάζουν με δέρμα άσπρο θυμικό, και με μαλλιά κοκκινοκά-λα.

Τα μπλε—άνοιχτα καστανά και με δέρμα λευκό, τα μπλε—άνοιχτα καστανά.

Τα μάτια μπλε—γαριάνς συμφωνούν με μαλλιά ξανθά, χρυσαυλά, τα γαλάνα άνοιχτά μάτια πηγαίνουν με μαλλιά χρυσοξανθά, τα γαλάνα άνοιχτά μάτια πηγαίνουν με μαλλιά χρυσοσκό-υρα, τα γαλάνα άνοιχτά μάτια πηγαίνουν με μαλλιά χρυσοσκό-υρα, κι' έτσι φανερώνεται η αρμονία.

Κατά τους ψυχογνομιστάς, όσοι έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

Οι άντρες που έχουν ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, ή είναι μελαχροινός κι' έχουν γαλάνα μάτια, δεν είναι ισορρο-πία.

πιμμένοι ψυχικάς.

'Η παραφροσύνη των χρομα-τών σημαίνει και παραφροσύνη φυσική και ψυχική.

Γενικά, όσοι έχουν μαύρα μάτια, είναι έπιμονοί, δεσποτι-κοί και φλογεροί στον έρωτά τους.

Όσοι έχουν μάτια χρομα-τός «φουντουισιά», είναι έπιδε-κτικοί μορφώσεως, κι' έχουν, προπαντός, κλίση για τις πλα-στικές τέχνες.

Αυτοί που έχουν μάτια πορτοκαλλιά, είναι ρεμβώδεις και φιλήδονοι συγχρόνως.

Εκείνοι που έχουν μάτια χροματός «μπλε—γαριάνς», είναι λιμπα-ρής κρόσεως, ενώ τα άνοιχτά γαλάνα μάτια είναι σημείον ιδιου-γκασίας νευρικής.

Τα ξεθοριασμένα μάτια, τα κοιδετέρον χροματός, όπως λένε, προδίδουν συνήθως κληρονομικό έκφυλισμό, ή κάποιο ψυχολογικό στήγμα.

Όταν τα ξεθοριασμένα μάτια έχουν μέσα στην ίριδα γραμ-μές αματωχώσες, αυτό σημαίνει ότι ο κάτοχός των είναι... άποψη-φιος τρελλός!

Οι άνθρωποι, των οποίων και τα δύο μάτια δεν έχουν το ίδιο χρο-μα, είναι γενικά ιδιότροποι και άσποτοι. 'Αλλά κάποτε, ή διαφορά του χροματός των ματιών σημαίνει κλίση καλλιτεχνική.

Τα πράσινα μάτια προδίδουν ψυχή πολυσύνθετη και τα γκριζά ψυ-χή ανιμιασμένη.

Τα προεξέχοντα μάτια είναι γενικά σημείο μνήμης καταπληκτι-κής, αλλά προδίδουν συγχρόνως και πνεύμα βαρύ, με μικρή αντίληψη.

Εν γένει οι άνθρωποι που έχουν πεταγμένα προς τα έξω μάτια, στερούνται λεπτότητας και τάχ.

Τα μάτια που δεν προεξέχουν πολύ, φανερώνουν επίσης πολλή μνήμη, αλλά είναι και σημείον λεπτότη-τος κι' αισθηματικότητας.

Τα προς τα μέσα μάτια φανερώνουν πίστι και λα-τρεία στα περασμένα, θερμότητα ψυχική και δραστι-ριότητα.

Τα βαθουλωμένα μάτια είναι εξερευνητικά, περιε-ργα και αθάδη.

Αποφεύγετε επίσης τους ανθρώπους που κιντά-ζουν πλάγιως. Είναι υποκριταί και βπουοί.

Το βλέμμα που προσοιόνεται κάποιον έπιμονο, φα-νερώνει φόβο χολικής και γυναικής. Όταν μάλιστα ή προσοιόνεται αυτή φάνει σε βαθύ πολυ μεγάλο, είναι σημείον φυσικής και ήθικης άποσπορίας.

Το χαϊδευτικό, ήδυσταδες βλέμμα άνκει σε άτομα νευρικά και λιμπαρικά, αλλά φανεώνει συγχρόνως πολλή φιληδονία κι' εμυσθησία.

Το έκστατικό βλέμμα προδίδει μεγάλη νευρικότητα και αισθηματι-κότητα.

Πολλά σπάνια τρώμει όποτε, μάτια με βλέμμα ένθου και εμυσθη-ν' άνήκουν σε ανθρώπους δολίους και μη έντίους. Πάντα, ένα βλέ-μα κρύβο, κρυφό, δόλο φανεώνει ψυχή διεστραμμένη και υποκριτική.

Καθώς έλεγε κάποιος φιλόσοφος, «ένας άνθρωπος γεμάτος ελι-κρίνεια και άγνότητα, σκορπίζει γύρω του ένα άρωμα κι' ένα φως έντελώς δικό του. Είναι το άρωμα της καλωσύνης, είναι το φως της ψυχής του, που λάμπει στο πρόσωπό του και στα μάτια του».

Από λόγια τόσα και για τα μάτια:

Τα χοντρά μάτια δείχνουν φιληδονία. Τα κανονικά αγαθήτητα. Όταν το κάτω χείλος κρέμεται προς τα έξω, δείχνει λύπη, αλλά και άνοησία. Φυλαχτείτε προσάντων από τα στενά χείλη. Δείχνουν άν-θρωπο κακό, μοχθηρό, έπιμονο...

Τελειώνουμε με τους στίχους κάποιου ποιητή για τα μάτια:

Είπε μάτια στον κόσμο πολλά. Ο ούρανός σ' άλλα μέσα γέλα. Σ' άλλα πάλι την 'Αθή κυττούσε. Είναι μάτια πολλά, μαύρα, μα γλυκά, έκφραστικά, γελαστά. Είναι όσα τρελλά αγαπούμε...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

—Δεν ύπάρχει ζωή εύτυχημένη, αλλά μόνον ή-μέρες εύτυχημένες.

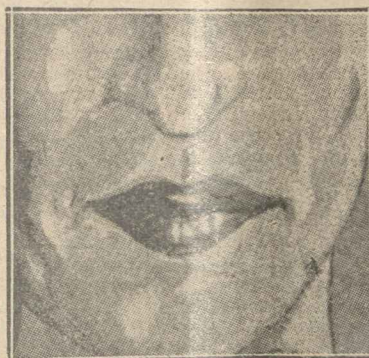
—Για να καθιστάς τους πόνοους σου, προσπά-θησε ν' ανακουφίσεις τους άλλους.

—Οι περισσότεροι άνθρωποι έξυμνούν μ' ένθου-σασμο τα βέλια, αλλά άποφείγουν να τα διαβάσουν.

—'Η άρετή χωρίζει τη σφαιρόσφην, είναι σαν μία καλοήγη χωρίς μάτια.

Τα μάτια που έκφραζουν το αίσθημα.

Το στόμα του καλού ανθρώπου.

Το στόμα του κακού ανθρώπου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΑΔΗΦΑΓΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

«Η νέκρα και η αγωνία που βαστούσε για το καθημερινό μακαλειό και το μαρτύριο του Μπαζανιού, ξέσπασε σε μία χαρά, σ' έναν τρελλό ενθουσιασμό άμα αναγγέλθηκε στην Κορυτσά η πτώση του. Στρατιώτες και πολίτες αδελφωμένοι, με δαγανά και κλαδιά και σημαίες, γύριζαν στους δρόμους ψάλλοντας πατριωτικά τραγούδια.

Οι επίσημοι και οι αξιωματικοί αποφάσισαν να γιορτάσουν κάπως «αξιοπρεπέστερα» τη μεγάλη αυτή εθνική νίκη. Ήσαν η τελευταίες μέρες της αποκριάς. Μετά δυο-τρεις μέρες έρχονταν η Κυριακή της Τυροφάγου. Οι αξιωματικοί, και προ πάντος ο καπετάν Καντύλας, «γόνος και γέννημα των Αθηνών», όπως έλεγαν, ο ίδιος, έπρότεινε να γιορτασθεί «ευρωπαϊκά» το μέγα γεγονός, με μεγάλο δηλ. χορό μεταμφιεσμένων στην Κορυτσά.

—Μα εδώ δεν χορεύουν ή γυναίκες με τους άντρες! του απάντησαν.

—Πώς, πώς! Θα χορέψουν! Έδώ ελευθερώθηκαν τα Γιάννενα κι αυτές δεν θα χορεύουν!...

Επιοτάθη λοιπόν για τις υπερβολικά σεμνές και σοβαρές, ή κατασκευη ντόμιον. Έπίσης απεφασίσθη να μη γίνει κανείς δεκτός στο χορό αν δεν ήταν μεταμφιεσμένος.

—Ο στρατιωνικός στον οποίο έμενα ως δεκαεννιά μετ' της «αφ' έμε ένοματίας», βρισκόταν δίπλα στη γηινή οικοδομή, στην οποία θα δινόταν ο εθνικός μετά ανθών χορός.

—Έλα δώ, δεκαεννιά! με διάταξε ο καπετάν Καντύλας, συνοδευόμενος από τον ανθυποπαιστή κ. Περονόσπορο, άρτι εξελθόντα της Σχολής των Εθελπίδων και ευδοκίμως αναλαδόντα την ήρωικήν της εφοδιστικής υπηρεσίας. Έχετε γούστο καλλιτεχνικό;

—Δεν ξέρω! Να κυττάζω... μέσα στο στρατόντα!...

—Κτήνος! Αυτό δεν βρίσκεται στους στρατώνες!...

—Αλλά ποί;

—Αυτό δίδεται άνωθεν!

—Ανωθεν! Κανένας δεν μου έδωσε τέτοιο πράγμα. Ούτε ο επιλοχίας, ούτε ο λοχαγός!

—Είπε βλάξ! είπε ο κ. Περονόσπορος κυττάζοντάς με με το πατριωτικό του μονόculo.

Και εκάλεσαν τόν ύποδεκαένα Γυρολόγο, στον οποίο ανήθεσαν τη διακόσμηση του σπιτιού εθνικώς και... απορηματικώς.

—Κύτταξε τουλάχιστο, είτε γυρίζοντας σε μένα ο καπετάν Καντύλας, να βάλεις ένα φρούτο της προκοπής τη νύχτα του χορού στην πόρτα!...

Κι έφυγε ψιθυρίζοντας:

—Τι κτήνος!...

Το Σάββατο της Τυροφάγου, το σπίτι εφάνταζε από σημαίες, μύρα και ταινίες από χρωματιστά χαρτιά. Σε διάφορες θέσεις υπήρχαν επιγραφές «Ζήτω ή Πατρίς», «Ελευθερία ή Θάνατος», και στη μέση ψηλά ή εικόνα της Βασιλικής Οικογενείας και του καπετάν Καντύλα, του διοργανωτού της εορτής! Ο πονηρός ο Γυρολόγος κατέβαλε όλη την καλλιτεχνία του για τη διακόσμηση και όλη του την κόλακεια για την άδεια που έλαβε να πάρη από τον καπετάν Καντύλα.

Σε μία διπλανή αίθουσα ήταν εγκατεστημένοι πλούσιοι μπουφές, κρασιά, μπίρες, μεζέδες, σάντουιτς, γλυκίσματα και λίγες φιάλες καμπανίτου. Το απόγεδο ήσαν και τα εθιμικά δα ατά οι κεν ήγμένοι κάτοικοι της Κορυτσάς, ο διδασκαλίκος και έμπορος κός κόσμος, ο άστυνόμες, ο γραμματέας του Εισηγοδικείου και οι αξιωματικοί, οι οποίοι, ζύνοντας τη μύτη τους, έλεγαν ότι «τοιούτων ουδέ εις την Ευρώπην δεν ύπάρχει».

Ο χορός άναψε και κόρωσε. Ο καπετάν Καντύλας με ντόμινο κόκκινο, στην κατοσύλα του οποίου για το στρατιωτικότερο του πράγματος έρχονταν μερικά φτερά πετεινού, έχόρευε με τον κ. Περονόσπορο, τον κ. Τροχιστήρη και τον κ. Βλητοφόρο, ύπολογο του πυροβολικού. Στον αλχημικό αυτό χορό παρενέμιοντο και μερικές κυρίες και νεάνιδες, που κύτταζαν «σεμνοτραπέζως» από μιά άκρη. Μόνον ή κυρία Έφρουρ χόρευε με τον ταγματάρχη κ. Μπαλαμά και προσέζησε τόσο αίσθησι, που θα το θυμόνταν δυο αιώνας στην Κορυτσά!

Ενώ ελάμβαναν χώραν τα μεγάλα αυτά γεγονότα μέσα στην αίθουσα του χορού, στο κυλικείο παρουσιάστηκε κάποιος ντυμένος μαύρο ντόμινο, κύριος πολύ σοβαρός όπως φαινόταν, και άρχισε να τρώη και να πίνη από τα εκλεκτότερα φαγητά και ποτά, πολύ λαμαργα, σαν να μίην είχε φάει και πει από μια τουλάχιστο βδομάδα. Έπειτα άνακατώθηκε με τους χορευτάς κι' εξαφανίστηκε.

Σε λίγο πήγε στο φαναγιέ το ίδιο ντόμινο και ξαναόρωσε το φαγοπότι σαν να μίην είχε κατεβάσει

έναν περίδρομο προηγουμένως. Έξαφανίστηκε πάλι, αλλά σε λίγο ναγούρισε και άρχισε τα ίδια για τρίτη και κατόπιν για τετάρτη φο

Επί τέλους, ο επί κεφαλής του φαναγιέ παραξενεύτηκε:

—Τι διάβολο! είπε. Δεν χορταίνει αυτός! Κοιλά έχει ή... άποθήκη;

Και όταν τον είδε για τετάρτη φορά να τρώη πάλι σαν λαμαργα, πήγε και «άνεφερε» τα περιεργα και υπερφυσικά συμβάντα στον κ. Περονόσπορο τον ανθυποπαιστή, τη στιγμή που καλούσε το γηράδες πρόεδρο της κοινότητας Κορυτσάς σε βάλς.

Ο κ. Περονόσπορος κάθισε περίεργος κοντά στο φαναγιέ και είδε το μαύρο ντόμινο να έρχεται και για πέμπτη φορά, να τρώη και να πίνη σαν θηρίο νηστικό.

—«Η ο διάβολος έινε, είπε σταυροκοπούμενος, ή... καρχαρία. Για να ιδούμε!...

Σε λίγο, να το και έκτη φορά στο φαναγιέ το μυστηριώδες ντόμινο.

Ο κ. Περονόσπορος κατάληκτος κάλεσε κατά μέρος τον μυστηριώδη καρχαρία που φορούσε μαύρο ντόμινο και του ζήτησε τ' όνομά του. Έκείνος ταράχτηκε, τάχασε και τραύισε:

—Πώς είπα σύ;

—Ο ανθυποπαιστής κ. Περονόσπορος, της Σχολής των Εθελπίδων, και ανθών ανθυπολοχαγός, τρίτος λόχος, τρίτον τάγμα, τριακοστόν πέμπτον σύνταγμα!

Το μαύρο ντόμινο άρχισε να τρέμει.

—Βγάλε την προσοπίδα σου!...

Η προσοπίδα βγήκε και κόκκινο από ντροπή φανερώθηκε το πρόσωπο ενός στρατιώτη του «Η κυρία Έφρουρ, διπλάνο μας στρατιωνίσκου.

Η έξηγησις δεν άργησαν να δοθούν:

Ο σκοπός που φύλαγε κάτω στην είσοδο του χορού, ο στρατιώτης Μαιτάνος, βγήκε το ντόμινο, το οποίο είχε άρχεις εκεί ο ύπολοχαγός κ. Τροχιστήρης. Ο εν λόγω ύπολοχαγός άναγκάστηκε να βγίη για τη νυχτερινή έφοδο των περιούλων και θα ξαναγύριζε πάλι στο χορό χαρούπός και άκαμπος.

Ο στρατιώτης το φόρεσε μαζί με την προσοπίδα, άνεθηκε στην αίθουσα του χορού και έκανε πρώτος τη δουλειά του στο φαναγιέ. Δεν του έφτασε όμως αυτό. Κατέβηκε και μαζί το είπε στο στρατιωνίσκο.

Δεύτερος στρατιώτης φόρεσε το ντόμινο, πήγε έφαγε κι' αυτός, το παραχώρησε σε τρίτο, αυτός σε τέταρτο και ούτω καθεξής, μέχρι αυτού που συνελήφθη κατά τρόπο τόσο πανηγυρικό.

Τι έγινε έπειτα μίην τα ρωτάτε! «Ολοι οι... ήρωες κατέβηκαν ή κράτησι στο στρατιωνίσκο, όπου έμεινε πεσμένοι άναψε πώς κομωύαστε βαρεία. Άνακρίσεις έπακολούθησαν, βομβαρδισμοί και τιμωρίες...

Οι έξη στρατιώτες έφαγαν όλο σχεδόν το φαναγιέ και όλοι μαζί φάγαμε... δέκα ήμερών φυλάκει και οι ύποφάνόμενος δεκατενήμερο, ως δεκαεννιάς!

Ο χορός όμως επέτυχε. Ο καπετάν Καντύλας έγινε το ζήτημα της ημέρας επί ένα μίην στην Κορυτσά και ή Πατρίς έδοξάστηκε «ευρωπαϊκά» μια φορά ακόμη!

Και σ' άλλα με ύγεια να δώση ο Θεός!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΣΠΙΡΤΑ... ΠΡΟΞΕΝΗΤΑΣ... ΠΡΟΞΕΝΗΤΑΣ...

Στα χωριά της Όλυνδίας τα συνήθεια συνάπτονται κατά ένα πολύ περίεργο τρόπο. Ός προξενήτης σ' αυτά, χρησιμεύει άπολύτως ένα σπάρτο... Όταν δηλ. ένας νέος ιδεί μια νέα και του άρέσει και αποφασίσει να τη ζητήσει σε γάμο, πηγαίνει στο σπίτι της, χτυπά την πόρτα και ζητεί να του δώσουν ένα σπάρτο για ν' άνάψη το τούγαρο του!

Μετά την πρώτη αυτή άπόπειρα, αν στεφθεί από έπιτυχία, ο νέος περνάει πάλι μετά 2-3 μέρες και ξαναζητεί σπάρτο. Άμα του δώσουν κι' αυτή τη φορά ν' άνάψη, ξαναπερνάει δότερ' από μια βδομάδα και έπαναλαμβάνει την αίτησί του.

Τότε, αν στο μεταξύ οι οικείοι της κόρης έχουν αποφασίσει όριστικά να τον κώκουν γαμπρό τους, καλούν τον έρωτευμένο μέσα στο σπίτι και του δίνουν νέο σπάρτο για ν' άνάψη το τούγαρο του. Μάλα δέ το κατέγισε, παρουσιάζεται ή ύπονηρία νύφη, ή οποία του προσφέρει δεύτερο τούγαρο άναμμένο με το χέρι της.

Η πράξις της αυτή είνε σημείο πλήρους συγκατάθεσεως και έτσι κλείνεται ή συμφωνία για τον γάμο. Όταν όμως ή κόρη κι' οι δικοί της δεν θέλουν τον νέο, δεν του δίνουν καθόλου σπάρτο κι' έτσι τον άποθαρρύνουν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Η ΣΑΝ ή πλανόδιος πολιτίτισς του Παρισιού, ή ζητιάνισς, ή ζωήρες νέες που τις είχε καλέσει σε συμβούλιο την προηγούμενη μέρα στο καπηλειό της. Της είχε μιάσει εκεί και τις είχε ενθουσιάσει, διεγείρει, φανατίσει, ξέροντας πως να εκμεταλλευθή την εύαισθησία των γυναικών του λαού.

Όλες αυτές είχαν συγκεντρωθεί τώρα κατά παραγγελία της, να να ελευθερώσουν τον νεαρό Ιππότη Παριταγιάν και τον πατέρα του. Η Κατώ είχε παραστήσει τους δυο Παριταγιάν σαν άληθινούς ήρωες και προμάρτυς των δικαιωμάτων του λαού, οι οποίοι άδικα ήταν φυλακισμένοι.

Όταν λοιπόν έφτασε μπροστά στη φυλάκη του Τάμπλ, σταμάτησε. Συγχρόνως έκοψε σπάσι κι' ο θηλικός στρατός της. Η Κατώ τις παρέταξε τότε ως έξης:

Στην πρώτη γραμμή τοποθέτησε όσες μπορούσαν να φέρουν τουφέκα. Στη δεύτερη έβγαλε όσες βαστούσαν μαχαίρια. Και τελευταίες έζωντόσαν όσες είχαν για μόνο τους δυο τη γροθιά τους.

Η Κατώ ήταν ώπλισμένη μ' ένα άλλο έγχειρίδιο.

—Προσέχ! ψιθύρισε. Μόλις άνοιξει ή πόρτα της φυλάκς, να μ' ακολουθήστε!

Επακολούθησε μακριά σιωπή. Κατόπιν άκούστηκαν από μακριά ή ήχος μιάς καμπάνας.

—Το σύνθημα! φώναξε μια έφημια. Τ' άκούσατε; Προσέχ! έβλεπε να μιάς πιάσουν!...

—Σιωπή, σιωπή! φώναξε ή Κατώ. Πάψε, γιατί θα διαμαρτυρηθεί από εδώ!...

Και της έδειξε το έγχειρίδιό που βαστούσε.

Η καθυποταγμένη άκούγοντοσαν τώρα πιο πολλές και δυνατώτερες. Ήταν το σύνθημα της σφαγής των όληνόντων.

Έξαίνα, από τις πίσω πόρτες του Τάμπλ άνοιξε και παρουσιάστηκαν ή δυο νέες με έλαφροκαμμου ποδι έσαναν συντροφιά του διοικητού των φυλάκων και διορίσαν μαζί του.

—Εμπρός! διέταξε τότε ή Κατώ.

—Εμπρός, έπατέλσαν μαζί τρανές φοιές.

—Από δώ, από δώ! φώναξε ή μια από τις νεάνιδες του διοικητού των φυλάκων, Μονλίκ.

Κι' άμέσως όλη ή συνοδεία μπήκε σιγά-σιγά σ' ένα προαύλιο.

—Έχω συνφύσει τα κλειδιά της φυλάκς! είπε ή πρώτη νέα με χαρά.

—Είμε ή δυο μονάχες μας κλειδώσαμε β' λους τους στρατιώτες! πρόσθεσε ή δεύτερη θεαλθετικά.

—Γρήγορα-γρήγορα! φώναξε ή Κατώ.

Ποι είνε οι Παριταγιάν;

—Από δώ. Έλάτε... Σιγά...

Μπήκαν όιες τους τότε σε μια μικρή αλλη.

—Τς εί! άκούσατε; Έξαίνα μια φωνή ανδρική. Ήταν κάποιος φρουρός της φυλάκς.

Κι' έπειδή δεν έπαυαν απάντησι, ξαναφώναξε με όργη:

—Διάβολο, τί συμβαίνει; Τι θέλουν εδώ αυτές ή μέγαιρες; Πίσω!...

—Εμπρός! φώναξε θαρραλέα ή Κατώ.

—Πή! διέταξε τότε ή φωνή. Πή, συνάδελφοι!...

κράτησε στην αλλη. Ή φωνές των γυναικών, όξεις και διαπεραστικές, δεν έπέφταν σε κανένα ν' άνταληφθή τί συνέβαινε.

Η γυναίκες έπεσαν, χτυπημένες από τις σφαίρες, ή μια κοντά στην άλλη. Σιγά-σιγά όμως επεκράτησε το πλήθος, δηλαδή ή γυναίκες. Ρίχτηκαν κατά των στρατιωτών και τους σκότωσαν όλους! Στην αλλη δεν άκούγοντοσαν πια, παρά ή ομίωγες και τα ξεφουνητά των πληγουμένων.

—Εμπρός! βροντήθηκε σε μια στιγμή ή Κατώ.

Τα χέρια και τα πόδια της έσπαζαν αμα. Κύτταξε γύρω της μίπως διακρίνει τις δυο συνομήτιδες, άλλ' ή φιλενάδες του Μονλίκ κοίτονταν πληγωμένες θανάσιμα.

Τότε ή Κατώ άρπαξε απ' τα χέρια της μιάς τους τα κλειδιά της φυλάκς και ρώτησε ένα στρατιώτη που ηγχοραγούσε απ' τα τραυμάτα του:

—Πού είνε ο Ιππότης Παριταγιάν;

—Δεν ξέρω... έρέλλισε ο στρατιώτης.

Η Κατώ σήκωσε το έγχειρίδιό της και το βύθισε μέσ' στην καρδιά του.

—Οδηγήσε με τότε εσύ! είπε γυρίζοντας προς τον άξιωματικό, τον οποίο είχαν πιάσει αλμάλιτο.

—Βρωμιογυναικά! άποκρίθηκε εκείνος περιφρονητικά. Νομίζεις άπ'...

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φράσι του και ή Κατώ τον έξάλεσε κι' αυτόν νεκρό μ' ένα φοβερό χτύπημα του έγχειριδίου της.

—Η σειρά σου τώρα! είπε στο λοχία.

—Υπακούω! άποκρίθηκε ο τελευταίος κάτοχος. Άκολουθήστε με!...

Έτσι ο λοχίας έμεινε ελεύθερος από τις μαυνάδες που τον είχαν περιβαλόμενος και προχώρησε. Πίσω του πήγαν ή Κατώ, ή οποία έδενε τις πληγές της και συγχρόνως κρατούσε το έγχειρίδιό της, έτοιμη για κάθε ενδεχόμενο. Σώπασε της ακολουθούσαν ή συντρόφισσές της.

Ο λοχίας πέρασε μια πόρτα και βγήκε σε μια δεύτερη μικρή αλλη. Στο βάθος της υπήρχε μια στοά και τρέβησαν προς τα εκεί.

Έξαίνα, ή Κατώ διέταξε τον λοχία να σταματήσει.

—Αν με άπατήσης, του είπε, θα σε σκοτώσω στη στιγμή σαν σκύλο.

—Έλάτε μαζί μου, άποκρίθηκε ο λοχίας. Δεν είμαι προδότης.

—Πρέπει ν' άνάγκασε φως; ρώτησε μια φωνή.

—Δεν χρειάζεται, είπε ο λοχίας. Θα βρούμε μέσα φως!...

—Εμπρός λοιπόν! διέταξε ή Κατώ.

Η συντροφιά των γυναικών κατέβηκε τότε τη σκάλα. Μονάχα τούτα η γυναίκες, όπλισμένες νερά, έμειναν έπειτα για να φυλάξουν. Ο λοχίας, ή Κατώ και ή ακολουθούσα των έφτασαν τώρα σ' ένα στενό διάδρομο. Στο βάθος του καθόταν έναντι σε έναν σκαμνί ένας άνδρας, ο δεσμοφύλακας.

—Πού είνε οι φυλακισμένοι; ρώτησε ή Κατώ το λοχία.

—Έκεί μέσα! άποκρίθηκε ο λοχίας. Πήγαν να τους βρούμε. Τότε ή Κατώ άρπαξε κατά του δεσμοφύλακος. Τον έπιασε απ' το λαιμό και σφύγγοντάς τον μέχρι πνιγμού, του είπε:

—Πέε μου, που είνε κλεισμένοι οι δυο Παριταγιάν;

—Εκεί, άποκρίθηκε ο δεσμοφύλακας άτάραχος.

—Άνοιξε, γιατί χέθηκες, φουκαριά μου! του είπε ή Κατώ, κι' φώναζοντας το έγχειρίδιό της.

Ο δεσμοφύλακας τότε πάτησε ένα κομμάτι και άμέσως άνοιξε μια σιδερένια πόρτα. Τότε δυο άνθρωποι έμειν με φαντάσματα παρουσιάστηκαν.

—Σωθήκατε! κραύγασε ή Κατώ, γελώντας από τη χαρά της. Σωθήκατε, φίλοι μου!... Έσπε ελευθεροί!...

Άμέσως όμως την έπνιξαν οι λυγμοί. Άκούστηκαν στον τοίχο για να μίην πείσι. Λίγο έπειτα να λιποθύμησι. Έβλαψε και φέλλισε: —Ελευθεροί!... Ελευθεροί!...

Κατό, άκούστηκαν συγχρόνως μια κραυγή από τα στήθη των δυο φυλακισμένων που έσώζοντο από βέβαια θάνατο. Κατώ... Χρυσή καρδιά!... Είς! εσύ!...

Έξαίνα, το βλέμμα των δυο Παριταγιάν έπεσε στο διάδρομο, ο οποίος ήταν γεμάτος από γυναίκες που προδόναν, γελούναν, χτυπούσαν τα χέρια τους από χαρά. Το θέαμα αυτό τους κατέκλυσε. Δεν άργησαν όμως να καταλάβουν την αλήθεια. Και ή φωνή τους πλημύρισε από θανάτο για την ήρσησι πράξι της άσυνήχους γυναίκας.

(Άκολουθεί)

Κυρίες και νεάνιδες σεμνοπρεπείς.

Ο Διοικητής του Τάμπλ, Μονλίκ.

Ο 'Αλφόνσος Ντωτί.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΠΑΠΑ-ΜΙΓΚΟΥΕΛ

TOY ALPHONS DAUDET

Ήταν ή εποχή που ή 'Ισπανία έχανε άρθρονο αίμα στο βωμό του άλληλοσπαταρισμού των δύο της κομμάτων: των Καρλιστών, δηλαδή των οπαδών του έκθρονισθέντος βασιλέως Καρόλου, και των Ρεπουμπλικάνων, δηλαδή των δημοκρατικών...

Εκείνο τό πρωτό αιδεσιμώτατος παπά-Μιγκουέλ, μάλιστα είχε τελειώσει τη λειτουργία, σε μία γωνία του υπαίθρου, που την τριγύριζαν απότομοι βράχοι του βουνού 'Αρχιούλγχα, και του φέρανε ένα μπουλούκι αλμυλάτους, καμιά εικοσαριά πάνω-κάτω έδελοντάς Ρεπουμπλικάνους...

Ήταν άλλωστε και επιβλητική ή πρόχειρη έκείνη λειτουργία... Ένας τραχύς βράχος, πεσμένος χάρω και σκεπασμένος με μία βασιλική σημαία, χορηγούμε για 'Αγία Τράπεζα και κάτω απ' τα πετραχίλια και τα ιερά τα άμια του παπά-Μιγκουέλ μάντευσε σπιδέττα και πατόλια κι' άκουγες τά φυσίγγια νά βροντολογούνε στις δευριμένες παλάσμες του!

Γύρω του μαζεμένα τά παλληκάρια του, ντυμένα με τη βασιλική στρατιωτική στολή, με τά όπλα κ'αρά πόδας, κρατούσαν τά πλιήνια στα χέρια τους και με σκυμμένα τά κεφάλια άκουγαν ευλαβικά τη θεία λειτουργία, απ' τό στόμα του ιερωμένου καπετάνιου τους...

Όταν τελείωσε λοιπόν ή λειτουργία, φέρανε στον παπά-Μιγκουέλ τους αλμυλάτους... Ήσαν όλοι χλωμασμένοι απ' την τρομάρα τους, κύτταζαν σάν θαμπωμένοι τη σκληρή, άσκητική μορφή του πολεμιστή παπά, τ' άκτινοβόλα μαύρα μάτια του και τό άλλαγμένο φριχτά απ' τη γεμάτη κακουχίες ζωή του, πρόσωπό του, τόσον κραιφά τώρα στον άμειλιτο εκείνο κλεφτοπόλεμο, κι' έλεγαν με άγωνία μέσα τους:

— Ποιά τύχη άραγε μάς περιμένει απ' τον άρχοντόμνηχο και σκυλομούτση αυτόν παπά;

Και σκεφτόντουσαν οι άμιοιοι τά ξεκουστά του κατορθώματα, τον άγριο φανατισμό του για τό κόμμα του, την άσάλευτη πίστι του στο Θεό και στον άντιπρόσωπό του έδω στη Γη, τον βασιλιά, όπως τον νόμιζε στην άμφοφωτή και ποτισμένη γερά με τίς παλές τίς παραδόσεις ψυχής του... Κι' έτρεμαν προκαταβολικά για την άγρια την τύχη, που τους περιμενε...

Κι' όμως, κάτι σάν θαύμα, κάτι τό άνεξήγητο και γεμάτο μυστήριο είχε συμβεί, κι' είχε αλλάξει μονομιάς την άμειλιτη έκφραση του παπά-Μιγκουέλ, σ' ένα θεϊκό άκτινοβόλημα καλωσύνης και έπαικειάς!...

Ναι... Φαινόταν άλλωστόσο σήμερα ό τρομερός παπάς, 'Ο Μιγκουέλ είχε στον καντηλιανάφτη νά μαζέψει απ' την 'Αγία Τράπεζα τά ιερά σκεύη και τό Εὐαγγέλιο, έβγαλε τά άμια του, τά τώλιζε με έμπέλεια και τάβαλε σ' ένα κιβώτιο πουταν φορτωμένο σε κάποιο μονάρι. Και πάνοπλος τώρα σάν τον άστακό, μα με τό χαμόγελο σ'α χείλη, πλησίασε τους αλμυλάτους.

Ήσαν όλοι τους ξεθεωμένοι απ' την όλοήμερη χτεσινή μάχη κι' απ' την δλονύχτια λαχτάρα για την τύχη που ίθα τους έβρισκε πρωί-πρωί... Κίτρινοι από τον φόβο, άποβλασμένοι απ' την πείνα, τη δίψα και τίς κακουχίες, τσακισμένοι απ' την άπνία, συμμαζεώνονταν ό ένας στο πλεονό του άλλου, σπρωχνόντουσαν σάν πρόβατα που τά χτυπάει ό πανικός, κι' έβλεπαν, με τη φρίκη ζωοφρασιτή στα κόκκινα τους μάτια, νά τους πλησιάζη ό Χάρος, μεταμορφωμένος σε παπά...

— Ζήτω ό Θεός... κι' ό βασιλιάς, παιδιά μου!... τους φώναζε χαρούμενα ό αιδεσιμώτατος παπά-Μιγκουέλ... Ραγίζεται ή ψυχή μου με τά χάλια σας, βοέ πρώην λεβεντόπαδα!... Έτσι σας ταίξει ή Δημοκρατία σας;... Είσαστε στεγνοί σάν τά χαρούπια απ' την πείνα κι' άνοιγουν τά ρουθούνια σας μόλις άκούσετε ενομή!... Θά σάς περνώσα από μουσκέτο σήμερα πρωί-πρωί, χωρίς πολλές κουβέντες, στραβοπούλια του διαόλου... Μα... Χριστός 'Ανέστη, αδερφάκια μου!... Χάσαμε τον μπουσούλια έδω πάνω στα κατσάρωχα, με τον άθλιο αυτόν τον πόλεμο... Είπε Λαίτρη, ήμέρα του Κυρίου μας σήμερα, και σ'α χαρίζω τη ζωή δλονών σας, από έναν δρο... Με τη συμφωνία δηλαδή νά φωνάσουμε όλοι μας 'Χριστός 'Ανέστη!... Ζήτω ό βασιλιάς μας Κάρολος!... Καί... Καί νά πετάξετε απ' τό

κεφάλι σας τά πρόστυχα αυτά τά δημοκρατικά κασέτα!...

Δέν πρόλαβε νά τελειώση τη φράση του ό παπά-Μιγκουέλ κι' απ' τά κασέτα βρεθήκανε κατάχαμα... Φωνές δυνατές σάν τη βροντή άντιλάλησαν στις λαγκαθίδες και γέμισαν τίς ραχοτύλες με χαρούμενες, ζήτησκραυγές κι' άδελφικά 'Χριστός 'Ανέστη'...

— Δώστε τους γρήγορα νά φάνε... φώναζε με εύθυμη φωνή, ό καλός παπά-Μιγκουέλ... Όταν τά λικνόντουλα οδύραζον τόσο δυνατά, θά πή πως τά σακάτεψε τό χιόνι και πως τά θερίζει ή πείνα... Έμπρός, περιδρομιάστε ψητό κατόμα, γαϊνίδες μουρλοί, με τη μουλότερη Δημοκρατία σας!...

Και με την άσπραση στα μάτια και την 'Αγάτη στην καρδιά, ό φοβερός παπάς παρακολουθούσε τους ξετρελλωμένους απ' τη χαρά τους αλμυλάτους, που με γοργά κι' άνάλαφρα πηδύματα στους βράχους, πήγαιναν προς τά μαγειρεία, για νά στρωθούνε στο φαί... Ήταν έτοιμοι κι' αυτός τώρα, νά πάη από κοντά τους και νά τους μνηστή μαζύ με τά παλληκάρια του, γιατί ή πείνα ήταν γενική, με σπάντησε σε κάποιο και τον κύτταζε με κάποια έκσπληξη...

Ήταν ένας από τους αλμυλάτους... Στεκόταν με πόδι σταθερό στο χόμα και με κεφάλι περφηνα ριγμένο προς τά πίσω... Τά δύο του φλογερά και μαύρα μάτια, μάτια σπανόλινα πανώρη, όλοσι καρφονόντουσαν με πείσμα και με πρόκληση στα μάτια του παπά!... Άλλοτε παρακολουθούσαν με άνείπωτη περιφρόνηση κι' άρδια τους άλλους τρυ συντρόφους, που δομασμένοι από την πείνα και τον φόβο του θανάτου, είχαν άποκηρύξει άνανδρα και ταπεινά τίς δημοκρατικές ιδέες τους...

Ζάρωσε τά φρύδια ό παπά-Μιγκουέλ, σάν κάτι νάνουσε μέσα στην ψυχή του, και κάτταζε με κάποια άπειλή τον άμουστο και κείνο νεαρό... Τόν ρώτησε άπτομα, καρφόνοντας τό βλέμμα τον στα μάτια του:

— Τί θέλεις έσύ που στέκεσαι σάν την κολώνα; ρώτησε ό παπά-Μιγκουέλ.

— Τίποτα, παπά μου... Περιμένω ν' άποφασίσω και για μένα...

— Άποφάσισε για σένα ότι και για τους άλλους... Δέν φάναζε όνόματα... Σ'α έδωσα γάρ οι δλονών... Τράβα και σ' νά φάς μαζύ μας... Είπε πάλι ό παπάς...

— Οι άλλοι εινε προδότες της ιδέας μας, άνανδροι και παινόθροποι... Εγώ δέν φρόναξα μαζύ τους κι' ούτε τό πλιήρο μου πέταξα...

Η φωνή του νέου ήταν άτρουσι και σταθερή, ό ό παπά-Μιγκουέλ τινάχτηκε από την ταραχή του: — Πώς σε μένε; τον ρώτησε κυττώντας τον με άστραπές στα μάτια...

— Τόνο Βιντάλ... — Πού είνε τό χωριό σου; — Είμαι απ' τό Πουέντρεπ... — Τί ηλικίας είσαι;

— Δεκαεφτά χρονών...

Κοίτησε με θλίψη τό κεφάλι του ό παπά-Μιγκουέλ και ξεναράτρε τον νεαρό:

— Δέν έχει άνδρες ή Δημοκρατία σου για νά στρατολογήση, παρ' έξέπρεσε τώρα και στα παιδαρέλια;

— Δέν με στρατολόγησαν, παπά μου... Πήγα μονάχος μου έθελοντής...

Και ξεστομίζοντας αυτά τά λόγια τό παιδάριο εκείνο, στήλωσε τό κορμί του πιδ περφηνα άνόμη... Μιά πάλι γινόταν τώρα στην ψυχή του πολεμιστή και γεμάτο φανατισμό παπά-Μιγκουέλ.

— Θέλεις λοιπόν, παιδί μου, νά πεθάνης; Ξαναρώτησε τό νέο με λαχτάρα...

— Έκατό φορές, παπά μου, κι' όχι μία!... Στάχτη νά γίνει όλοι σας, κι' έσείς κι' ό βασιλιάς σας!...

Τό αίμα του καπετάν Μιγκουέλ κόχλασε στις φλέβες του. Κύτταζε με λύσσα, μα και με θλίψη άνείπωτη, τό λεβέντικο κορμί του αλμυλάτου και τό πανώρη του, τό παιδικό κεφάλι... Μα ή ανάγκη του πολεμίου και ό σκοπός ό άνώτερος του άγώνα, είχαν άπαιτήσεις έπαικτικές, που πληρωνόντουσαν με αίμα... Έσπρεζε την ψυχή του και τά δόντια του μαζύ, κατάχλωμος απ' τη συγκίνησή του ό παπά-Μιγκουέλ, κι' είπε με άτάραχη φωνή:

— Καλά, παιδί μου, τότε... Μιά πιδ τό θέλεις, θά φωνάξω τό έπ'όσπασμα για νά σε μονοκατάρη... Μήπως θέλεις όμως νά μου έπ'ήσης καμιά χάρι στενή, πριν νά πεθάνης; Θέλεις νά φάς; Νά πής;...

— Τίποτα, παπά μου, έξδν απ' την εύχή σου... Με κάνουνε τά

— Τί θέλεις έσύ που στέκεσαι σάν την κολώνα; ρώτησε ό παπά-Μιγκουέλ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ο βασιλεύς στα λουτρά του Αϊξ. Με τό λεωφορείο. Τό λάθος της κυρίας. — Θεέ μου, τί έκαμα!... Ο βασιλεύς έπερβαίνει... Οι μοναχικοί περίπατοι του βασιλέως. Πως τον πυρεβέλησε ένας φρευρός. Τά δώρα του βασιλέως. Κρασί 125 χρόνων. Η εύχή του Κυρίου έμπέρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όσας ό βασιλεύς Κωνσταντίνος περνώσε τό καλοκαίρι του στη γνωστή λουτρόπολη Αϊξ, φρόντιζε ν' άποφείνη τις διάφορες ένοχλητικές διατιπίσεις και νά ζή έλεύθερα και άνετα.

Προκειμένου, επί παραδείγματι, νά πάη απ' τό ξενοδοχείο που δέσμενε στο καζίνο και νά γυρίση, χρησιμοποιούσε τό λεωφορείο του ξενοδοχείου, ως νά ήτο ό άπλοστότερος των θηητών.

Μιά μέρα, καθώς πήγαινε νά μπη στο λεωφορείο, μία ξένη κυρία τον έπρόλαβε, μπήκε μέσα σ' αυτό πρώτη και ξεπλώθηκε άναπαυεωτάτα σ' ένα καθίσμα. Κάτωσι ύπνρησε στο ξενοδοχείου θέλησε τότε νά τρέξη και νά την παρακαλέσει νά κατέβη, άλλ' ό βασιλεύς τον έμπόδισε:

— Αφήστε την κυρία νά μείνη, του είπε. Δέν με πειράζει καθόλου.

Σέ λίγο, όταν τό λεωφορείο ξεκίνησε, ή κυρία, άκούγοντας τό οδηγό νά όνομάζει τον άντικεινόν της Μεγαλειώτατο, κατέλαβε τό λάθος της και καταταράχτηκε.

— Τί έκαμα, Θεέ μου, τί έκαμα! έλα με νά φύγω... Σταμάτησε, άμια! Σταμάτησε...

Ο Κωνσταντίνος όμως έσπευσε νά την καθησυχάσει, λέγοντάς της χαμογελαστά:

— Για τ' όνομα του Θεού, κυρία! Τί πάθατε; Μή φοβάστε. Ένας βασιλιάς δέν είνε καμιά... πανούκλα!...

Κατά τον πόλεμο του 1912-13, ό Κωνσταντίνος έβγαλε πολλές φορές απ' τό στρατηγέιο και περιεπλανάτο εις τά πέρες δλονάχους, βέβαιος ότι δέν έχει νά διατρέξη κανένα κίνδυνο. Οι περίπατοι αυτοί του άρεσαν υπερβολικά και συχνά άπεμαρύνετο άρκετά άνάμεσα στους άγρούς.

Μιά φορά έν ταύτοισ, ό βασιλεύς διέτρεξε σοβαρώτατο κίνδυνο. Ένώ περνώσε δηλαδή μπρός από κάποιο φρευρό, ό όποιος τον διαταξε νά σταματήσει, άπέφυγε, ίσως από άνηρημάδα, νά ύπακούση.

Ο στρατιώτης όμως, μη έξυγώντας ποόν είχε άπέναντί του, τον παραβόλησε. Η σφαίρα κοίτησε τον μάτια του βασιλέως, χωρίς νά τον τραυματίση.

Κι' επειδή ό Κωνσταντίνος έκτιμώσε τη στρατιωτική περπαγή, κάλεσε την άλλη μέρα τον στρατιώτη αυτόν και τον άνταμείνε βασιλιά για την έκτελεση του καθήκοντός του.

Μεταξύ των πολυάριθμων δώρων που λάβανε ό Κωνσταντίνος από παντού, τον σ'αγαρίσθηκε έξαιρετικά κάτι τό 1914 τό δώρο ενός έμπέρου από την Κύπρο. Ο Κύπριος αυτός έμπέρου έστειλε στον βασιλέα μερικές μπανάλες γλυκού κρασιού, ηλικίας 125 ετών.

Τό κρασί αυτό βρισκόταν σ' ένα ύψονιο του ηραίου από τά 1789. Κατά τό έτος 1821 όμως, όταν έσπασε ή 'Ελληνική 'Επανάσταση, μία μεταιξύ των άλλων υφών κατεστάλη και στην Κύπρο, ή μεταιξύ με τό πολή κρασί ξεχάστηκε πάνω στη φασαρία σ' ένα ύψονιο και σκεπάστηκε με άλλα άχρηστά ποτάματα.

Πέρασαν έτσι χρόνια και χρόνια, ένας αιώνας δηλαδή και περσιότεροι, ώσπου μία μέρα ό νοικιαστής που ύπογειον τις άνεκαλύψε έξαφνα και τις έστειλε στον βασιλέα των 'Ελλήνων με την έξής εύχή:

— Έυχόμαι, Μεγαλειώτατε, όπως τό κρασί αυτό φέρει, και σε Σ'ας την ίδια επιτυχία ποφφερε και στο Σουλτάνο Σελίμ!

Ός γνωστόν, ή αίτια για την όπια κατελήθη ή Κύπρος από τον σουλτάνο Σελίμ, ήσαν τό περίφημο κρασί της. Ο σουλτάνος αυτός δοκίμασε τό ύπεροχο Κυπριώτικο κρασί και τό όρισε έξαιρετικά όφαιο. Έσπευσε λοιπόν νά καταλάβη τό νησί.

Τό ιστορικό αυτό γεγονός ύπονοήσε δια της εύχης του στον βασιλέα ό αιδώτατος και γενναϊόδορος Κύπριος.

ΣΟΦΟΙΙ, ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ ΙΙ.

Ο περφημος άστρολόγος Κορδάνο, στα γεράμια του πιδ, έσπευ έξαφνα νά τρώη και πέθανε από την πείνα. Ο Κορδάνο ύπεβλήθη στο πινάκιο αυτό, επειδή είχε προαναγγείλει την ήμερα που θά πέθανε και ήθελε νά φωνή συνεπώς στο λόγο του!

γονιά μου καλό Χριστιανό και θέλω νά με ξομολόγησης!... Θέλω νά πω στο Θεό, έχει ψηλά, άφού με μεταλάβεις πρώτα...

— Γονάτισε, παιδί μου, και σάνηε λιγάκι χαμηλά τό άγρίοστο κεφάλι σου. Ο Θεός νά συγχωρήση την ψυχή μου, γι' αυτό που πρόκειται νά κάνω, μα ή θρησκεία θέλει αίμα για νά στερεώσει. Θρησκεία δέ και Βασιλιάς είνε άχώριστα τά δύο τους, σ'όν όμωρο τον τόπο μας. Στη βασανισμένη 'Ισπανία μας...

Φόρεσε πάλι με βουκομμένα μάτια τά ιερά του άμια και παίρνοντας τό Εὐχολόγιο στα χέρια του, μοιραίονισε με τρεμουλάριση ρωπή, μία επιβίβεια εύχή στον σαιμμένο εύλαβικά μπροστά του νεαρό αλμυλάτο.

Μι κείνη τη στιγμή άκούστηκε γοργό και μανιασμένο τοιφεράκι και τά στήμια δλονύχια στους βράχους καρούλια σφύριζαν τον σκάνον πολλές φορές συνέχεια. Κατάλαβε ό παπά-Μιγκουέλ πως γύρω απ' τό λιμέρι του του στήσαν μπλόκο οι Δημοκρατικοί και κ'αυν τώρα έφροδο νά τον ξεκάνουν ξεσπανά.

Τινάχτηκε με λύσσα πίσω, έδωσε έδω κι' έχει σύντομες διαταγές, παποβήσε, με τη γνωστή και τρομερή του πείρα, τά παλληκάρια του σε σίγουρα ταμπούρια κι' άρπάζοντας ύστερα τό πελώριο τραπέζι του, έβγαλε με βία τό ιερό του πετραχίλι κι' έτοιμάστηκε σ' αυτός νά ριχτή στο τοιφεράκι. Διάλεξε με τό μάτι την πιδ έπ'όσπασμη θέα κι' άφηφώντας τις σφαίρες που σάν μελίσι βούζαν τραφίρι του, τράβηξε κατά κει.

Μι καθώς πηδούσε κάποιο βράχο, ξεσπώνοντας απ' τη λύσσα και μεθεμένος απ' τό αίμα, πιδ άρχισε τώρα νά βάφει πάνω τά βράχια γύρω, ξεχώρισε ή ματιά του γοναπιστόν άνόμη τον νεαρό αλμυλάτο του. Μιά τελευταία, άπελπισμένη έλλυδα τράνταζε τά στήμια του παπά και με λαχτάρα στη φωνή τον ρώτησε για στενή φορά:

— Τί κάνεις αυτόν κάτω, έτσι γοναπιστός, μοιρέ παιδί μου;

— Περιμένω την εύχή σου... και τό θάνατο, παπά μου, Ζήτω ή Δημοκρατία!...

— Έχεις δόνη, στραβοκέφαλε. Κόνεψα νά σε ξεχάσω άνάμεσα σ'α φασαρία, έπε με έξέφωρη, άδύνητη φωνή ό παπάς και τοιςτελει με δασυσημένη τη ματιά του ένα τρεμουλιαστό: 'Αφίενται σ'αί άμιατά σου...!

Κι' ύστερα, με άλλαγμένη φριχτά την τραχεία μορφή του απ' την προσπάθεια, τραβόντας απ' τά στήμια του με λύσσα την καρδιά του ί ε ρ ω ι μ έ - τον και καρφόνοντας στη θέσι της, τη ματωμένη άνόμη, μία άλλωτική καρδιά, μία άμειλιτη και χωρίς όσσο καρδιά π ο λ ε μ ι σ τ ο υ, γονάτισε σ' αυτός με τη σειρά του, σήκωσε τό γιγάντειο τραπέζι του, σημάδεψε τον άφοβο αλμυλάτο... και τοιςτελει κατακέφαλα τ' άστροπέλα και τό θάνατο!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Μια νεαρά και όφαια Ούγγρα, ή Μαρία 'Οξάρτου, έσπούδαζε, από έτών, φωνητική μουσική στο 'Αδείο της Βουδαπέστης. Είχε φωνή θαυμάσια και οι καθηγητά της ήσαν κατενθουσιασμένοι μαζί της.

Έξαφνα όμως, ή όφαια Μαρία έρωτεύτηκε τρελλά κάποιο νεαρό Ούγγρο, ό όποιος σε λίγες βδομάδες την έπρόδωσε, για νά συνδεθή με μία άλλη νέα. Η προδοσία αυτή του λατρευτού της βίωσε σε μεγάλη άπελπισία τη Μαρία, ή όποια κλειστηκε άνω-σάβως σ' ένα μοναστήρι κι' έγινε καλόγρια, χωρίς νά θέλη ν' άκούση τις συμβουλές των συγγενών της, που προσπαθούσαν νά την κάνουν ν' αλλάξη γνώμη.

Άλλά δέν ήταν πλαιομένη για τη ζωή του μοναστηριού ή όφαια Ούγγρα. Έπειτα από μερικά χρόνια, ή έρωτική της άπελπισία της πέρασε σ'α-σ'α, ή μονότονη ζωή του μοναστηριού της φαινόταν άτελειστη και σκέφτηκε ότι δέν άβξε τον κόπο νά θυσιάσει τα καίρια της, την όμορφα της και τό μέλλον της γι'αυτήν χάριν ενός άπιστου.

Έτσι πιδ μηνός τίσκασε κρυφά μία νύχτα απ' τό μοναστήρι και πήγε στη Βουδαπέστη, όπου προσελήφθη στην όπερα. Σε λίγες μέρες θά κάνει την πρώτη έμφάνισ της στην 'Εκάριμεν.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Κάθε εχθροσθη χάνει την άξία της, όταν συνοδεύεται από την πάλια και την άφρονία.

— Η ματιά είνε τά πρώτα εαθώματα των έρωτευμένων.

— Καλύτερα νάνα κανέναν μονάχος του, παρ'α με κακή συντροφιά.

